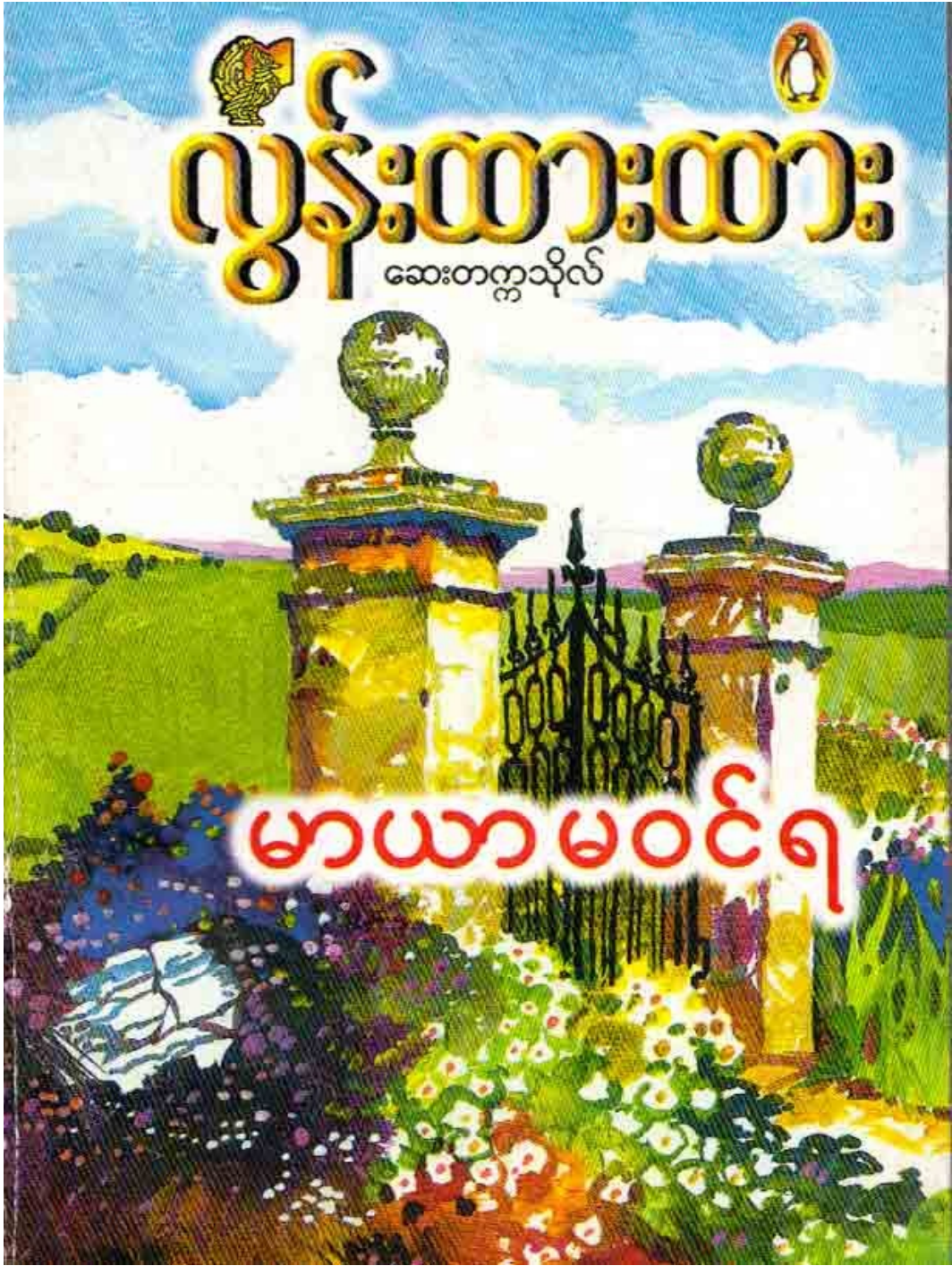

လွန်းထားထား

ဆေးတက္ကသိုလ်

မာယာမဝင်ရ

အခန်း (၁)

ထိုနေ့က သူ ပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းသည် သူနှင့် ‘ခရမ်းပြာ’ တို့၏ ဘဝတစ်လျှောက် လုံးတွင် တစ်သက်စာ ဖျောက်ဖျက်၍ အရနိုင်တော့မည် ရန်ငြိုး အမျက်ကို စတင်စေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ခရမ်းပြာ သီချင်းဆိုနေကျ Restaurant တွင် သီချင်းမဆိုမီ အချိန်ခဏကလေး၌ အလည် အပတ်ရောက်လာခဲ့သော သူငယ်ချင်းများ နှင့် စားပွဲပိုင်းတစ်ပိုင်းတွင် ခဏနေရာယူပိုင်းဖွဲ့ကာ စကားဆိုလျက်ရှိစဉ် တစ်ဖက်စားပွဲဆီမှ ယောက်ျား တစ်ယောက် ၏ ရက်စက်စူးရှသော စကားသံ တချို့ ပျံ့လွင့်လာခဲ့ရာမှ စတင်၏ ။

‘စားသောက်ဆိုင်တွေ မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မိန်းမများ ကွာ လုံးဝအထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး၊ ပိုက်ဆံပေးခေါ်ရင် ရတာ များ တယ်...’

ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော ထိုယောက်ျား၏ အသံကြောင့် ခရမ်းပြာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခု လုံးသည် မြွေ၏ ပါးပျဉ်းလို ဆတ်ခနဲ ထောင်မတ်သွားတာ သူငယ်ချင်းများ ရှေ့တွင် ရက်ရက်စက် စက် အသတ်ခံလိုက်ရသလို မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှိန်းဖိန်းထူပူသွားတော့သည်။ ရယ်မောလျက်ရှိ သော သူငယ်ချင်းတွေ ထံမှ ရယ်သံများ ဗြဲ နှိန်းခနဲ ရပ်တန့်တိတ်ဆိတ်သွားကာ ခရမ်းပြာ၏ မျက်နှာ ဆီသို့ အားလုံးက အထိတ်တလန့် စိုးရိမ်မကင်းသော မျှင်လုံးများ ဖြင့် ပိုင်းကြည့်လျက် ရှိကြသည်။ ပျော်ရွှင်မှု များ ချက်ချင်း ပျောက်ပျယ်လွင့်ပြယ်သွားကြ၏ ။ ထိုအချိန်မှာ ခရမ်းပြာသည် လက်သီး နှစ် ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားမိကာ နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့ထားခြင်းဖြင့် မခံနိုင်စိတ်နှင့် ဒေါသ များ ကို စုစည်းမျှီသိပ်ထားရ၏ ။ တစ်ဖက်စားပွဲဆီမှ ထိုယောက်ျားနှင့် အပေါင်းအဖော်တို့၏ စကားသံများ က ဆက်လက်၍ ပျံ့လွင့်လာလေသည်။

‘မင်း အဲဒီ လိုကြီးတော့ ရမ်းသမ်းပြီး စွတ်မပြောနဲ့ စစ်မှန်၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆို တိုင်း အထင်သေးစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ တချို့ မိန်းကလေးတွေ ဆို မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေ ပါ၊ ဝါသနာအရ သီချင်းဆိုချင်လွန်းလို့သာ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆိုကြတာ၊ မင်း ခုနပြောသလို ခေါ်လို့ ရတယ်ဆိုတာမျိုး ကတော့ ဝါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းရိုက်သလို

ဖြစ်နေပြီ၊ ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လေလုံးပုပ်တာမျိုးတော့ မပြောသင့်ဘူးကွာ၊ အထူးသဖြင့် ဒီဆိုင်က အဆိုတော် မိန်းကလေးတွေ က သန့်တယ်ကွ၊ အဆင့်အတန်းရှိတယ်၊ သီချင်းဆိုတာလည်း တော် တော် အဆင့်မြင့်တယ်၊ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ်အဆင့်မီတယ်...’

ဟူသော တခြား တစ်ယောက် ၏ ဖေးဖေးမမ ပြောသံက ခရမ်းပြာ၏ ရင်ထဲသို့ ထိုးဖောက် ဝင်မလာနိုင်တော့ပါ... ထိုအချိန်မှာ ပထမလူ၏ အယူသီးသော ခေါင်းမာသံက ဆက်၍ ပျံ့လွင့် လာပြန်သည်။

‘လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မိန်းမဆိုတာ အတူတူချည်းပါပဲ၊ မိန်းမတွေ အကြောင်း ငါ့လောက် ဘယ်သူပိုသိနိုင်မလဲ ညီဇော်ရာ၊ မိန်းမဆိုတာမျိုးက ငွေနဲ့ရှားရင် မရနိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိ ဘူး၊ အလွယ်တကူ ပါလာကြတာချည်းပဲ၊ မင်း မယုံဘူးလား၊ မိန်းမတော် တော် များများ ငါ လိုက်ဖူး သားပဲ၊ မရဘူးဆိုတဲ့ မိန်းမ မရှိဖူးခဲ့ဘူး၊ မိန်းမတွေ အားလုံးရဲ့ တူညီတဲ့ သည်းခြေကြိုက်အရာက ‘ငွေ’ ပဲကွ၊ သူတို့ ငါ့ကို ဘာကြောင့် ကြိုက်သလဲ၊ ငါ ချမ်းသာတယ်၊ ကား ကောင်းကောင်းစီးနိုင် တယ်၊ သုံးနိုင် ဖြုန်းနိုင်တယ်၊ သူတို့အတွက် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ ၊ သူတို့မက်မောတဲ့ ရတနာ တွေ ရက်ရက်ရောရော ငါ ပေးနိုင်တယ်၊ အဲဒါဆိုရင် သူတို့ရဲ့ နှလုံးသားကို ငါ လွယ်လွယ်လေး ရတာ ပဲ၊ ဘာမှ အထင်ကြီးစရာမရှိဘူး ဟေ့ကောင်၊ မင်းတို့ ဘာကြေးလောင်းဦးမလဲ၊ လောင်း လိုက်ဦး၊ အထူးသဖြင့် ဒီလိုစားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးက ပိုပြီးတော့တောင် လွယ်သေးတယ်...’

ခရမ်းပြာသည် အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိပါသည်။ ဒီလူ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် မိန်းကလေးတွေ အပေါ် ရက်ရက်စက်စက် အငြိုး တကြီး ပြောနေရတာ ပါလိမ့်။ သူနှင့် ခရမ်းပြာတို့ ဆိုင်မှ အဆိုတော် မိန်းကလေးများ ကြားတွင် ဘယ်တုန်းများ ရနံ့မငြိုး ရန်စ ရှိခဲ့ဖူးပါသနည်း။ သူနှင့် မိန်းကလေးများ ကြားတွင် လည်း ဘယ်လိုအမုန်းအမျက်မျိုးမှ မရှိနိုင်ပါဘဲနှင့် ဘာကြောင့် များ မိန်းမသားအားလုံး၏ တန်ဖိုးနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို နှိမ်ချစော်ကားနေတာပါလိမ့်။

‘ဟေ့ကောင်... စစ်မှန်၊ မင်း ကတော့ ပြောရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်းလွန်လာပြီနော်၊

ဒီဆိုင်မှာ အရမ်းမာနကြီးပြီး ဘယ်သူမှ ချဉ်းကပ်လို့မရတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကဲ... ဘယ်လို လဲ။ အဲဒီ မိန်းကလေးကို မင်း ရအောင်လိုက်ပြနိုင်မလား။ အပြောသိပ်မကြီးနဲ့ စစ်မှန်၊ မင်းတွေ ဖူး တဲ့ မိန်းကလေးတွေ က ငွေမက်ကြတာ မှန်ကောင်းမှန်ပေမဲ့ ဘဝမှာ ငွေဆိုတာကို ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ မလဲနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလည်း ရှိသေးတယ်ကွာ။ အဲဒီ မိန်းကလေးမျိုးထဲမှာ ခရမ်းပြာက ရှေ့ဆုံး က ပါတယ်ကွာ။ အဲဒါတော့ ငါ ရဲရဲပြောရဲတယ်...'

ခရမ်းပြာသည် သက်ပြင်းကို မျဉ်းမျဉ်းကလေး ချလိုက်ကာ ထိုင်နေရာမှ အသာကလေး ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ထိုယောက်ျားဆီမှ ဗုံးတစ်လုံးပေါက်ကွဲသံထက်ပင် ပြင်းထန် ပေါက်ကွဲစေသော အသံကို ခရမ်းပြာ ကြားလိုက်ရ၏ ။

‘ဟား... ဟား ငါ့ကို ဒီလို စိန်မခေါ်နဲ့ မင်းသစ်၊ ဘယ်မိန်းမကိုမဆို ငါ ရအောင်လိုက်နေကျပဲ၊ မင်း ပြောတဲ့ ဘယ်သူ... ခရမ်းပြာ၊ အေး... အဲဒီ ခရမ်းပြာကို မင်း ဒီနေ့ လက်ညှိုး ထိုးပြ လိုက်၊ ငါ ရအောင်လိုက်ပြမယ်... ဟုတ်ပြီလား’

ခရမ်းပြာသည် အသာအယာ ညင်ညင်သာသာလေးပင် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုစားပွဲပိုင်းကို အေးဆေးစွာ ပင် ဖြတ်ကျော်လာနိုင်ခဲ့ကာ တော်တော် လေးလွန်မြောက်သွားတော့ မှ ခေါင်းကိုငဲ့စောင့်ပြီး သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်၏ ။ ခရမ်းပြာသည် ခုနက နောက်ကျော ပြင်ကိုသာ မြင်ရသော မိန်းမသား တစ်ယောက် အပေါ်တွင် ရက်စက်အထင်သေးစွာ စော်ကားတတ် သူ၏ မျက်နှာကို အလွတ်ရသည်အထိ ကောင်းစွာ ကျက်မှတ်သလို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလိုက် သည်။

အင်း... လူပုံ ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးလောက်စရာ လူချော တစ်ယောက် ပါပဲ၊ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ သားသားနားနားနှင့် စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံးနက်နက်များ ကို ပိုင်ဆိုင် ထားသည်။ နက်မှောင်ထူထည်းသော မျက်ခုံးများ ကလည်း သူ၏ မာနနှင့် အတ္တများ ကို ပို၍ ထင်ရှား အသက်ဝင်စေသည်။ မျဉ်းတစ်ပြေးတည်းလို ဖြောင့်တန်းပါးလှသော နှုတ်ခမ်းများ က ရက်စက်မှု ကို ဖော်ပြနေသည်။ တော် တော် အကြင်နာတရားမရှိတဲ့သူ၊ တရားမျှတမှု မရှိတဲ့သူ၊ အတ္တကြီးပြီး

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်းတဲ့သူ စသဖြင့် စွဲချက်များ စွာဖြင့် ခရမ်းပြာသည် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို တစ်သက်လုံးမမေ့ဘဲ စွဲမြဲနေအောင် စိုက်ကြည့်ပြီး နောက်ဘက်အခန်းကလေးဆီသို့ ဝင်လာခဲ့ သည်။

ခရမ်းပြာ၏ ရင်ထဲတွင် ဒဏ်ရာတစ်ခု နက်ရှိုင်းစွာ ကိန်းဝပ်ခဲ့လေပြီ။ ထိုမျှ ပြင်းထန်နက် ရှိုင်းလှသော ဒဏ်ရာတစ်ခုကို ဘာအဖြစ်မှ မရှိသော . . . နုနယ်သန့်စင်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက် အား သူ၏ စကားလုံးများ ဖြင့် ပေးခဲ့မှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရိပ်မိပုံမရ။ ထိုစကားလုံး များ ကြောင့် မိန်းမ တစ်ယောက် ၏ မာနနှင့် မခံချင်စိတ်များ ဘယ်လောက်ထိအောင် ရုန်းကြွေပွင့်အန် ထွက်စေခဲ့ပြီး သူ့အပေါ် ထိထိရောက်ရောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တုံ့ပြန်ပညာပေးလိုက်သော စိတ်ဆန္ဒများ ဘယ်လောက်ထိ ကိန်းဝပ်အမြစ်တွယ်သွားစေခဲ့မှန်း သူ သိလိုက်မည် မဟုတ်။

လူ တစ်ယောက် ၏ စကားတစ်ခွန်းသည် တခြားလူ တစ်ယောက် ၏ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးအား သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်နိုင်သလို သူ့ကိုယ်တိုင်၏ စကားကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံစည်ရာ ရောက်စေခဲ့မှန်းလည်း သူ သိလိုက်မည် မဟုတ်။ အမှတ်မထင်၊ လက်လွတ်စပယ်ပြောလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ခရမ်းပြာတို့ နှစ်ယောက် ကြားတွင် အင်မတန်နက်ရှိုင်းသော ရန်ငြိုး ရန်စ တစ်ခု ပေါ်ပေါက်သွားခဲ့ကြောင်း သူ သိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ဘာကြောင့် များ သူသည် ထိုစကားကို ပြောခဲ့ပါသနည်း။ ဒေါသကို အကြိမ်ကြိမ်ချေဖျက် နေခဲ့သည်မှာ နာရီဝက်နီးပါးမျှကြာမြင့်လေသည်။

‘ခရမ်းပြာ . . . ခရမ်းပြာအလှည့် ရောက်တော့မယ်၊ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား . . .’

တခြား အဆိုတော် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ၏ သတိပေးသံကြားမှပင် ခရမ်းပြာသည် မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြန်ကြည့်ရင် အဆင့်သင့် ဖြစ်အောင် ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရသည်။ ကြေ ညာသူ၏ အသံကို ကြားနေရပြီ။ အင်း . . . အခုလောက်ဆိုရင် ဟိုလူတော့ ခရမ်းပြာဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းမစားလဲဆိုတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု မျိုးနဲ့

စောင့်ကြည့်နေလောက်ရောပေါ့။

တွေ့ချင်ပါတယ် ကိုစစ်မှန်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မတွေ့ဆုံချင်ပါတယ်။ မိန်းမသားထုတစ်ရပ်လုံး အပေါ်မှာ ဤမျှရက်စက်မောက်မာစွာ အထင်သေး စော်ကားလျက်ရှိသော ယောက်ျား တစ်ယောက် ကို မိန်းမသားထုအားလုံး၏ ကိုယ်စားတုံ့ပြန်သက်သေပြဖို့ ခရမ်းပြာ ရှင်နဲ့တွေ့ချင်ပါတယ်။

ခဏအကြာတွင် ခရမ်းပြာသည် စတော့(ရို)ပေါ်သို့ နောက်ကွယ်လှေကားကလေးဆီမှ တစ်ထစ်ချင်း တက်ခဲ့လေသည်။ ခရမ်းပြာသည် အဲဒီနေ့က အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်စပိုရှပ်လက် ပြတ်ကလေးနှင့် ဂျင်းပဲနံနက်ပြာရင့်ရင့်ကလေးကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားခဲ့ကာ ဆံပင်များ ကတော့ စပရိန်များ ကဲ့သို့ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးဖွာရာစွာ ကပိုကရီ ပျံ့ဝဲလွင့်မျောနေခဲ့သည်။

စင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ခါတိုင်းလို ခုံမြင့်အဝိုင်းကလေးတွင် ခြေချိတ်၍ ထိုင်ကာ ဂစ်တာ ကို ကိုယ်တိုင်တီးခတ်၍ သီချင်းကိုစမဆိုဘဲ စူးရှအားကောင်းသော ညှို့၊ ဓာတ်အပြည့်ပါသည့် မျက်လုံးများ ဖြင့် ထိုလူရှိရာဝိုင်းဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။ ခရမ်းပြာ၏ မျက်လုံးများ သာ မြားနှစ်စင်း ဖြစ်ခဲ့မည် ဆိုလျှင် ထိုလူ၏ ဘယ်နှင့် ညာ ရင်အုံနှစ်ဖက်လုံး တွင် မြားနှစ်စင်းစင်းသည် ထုတ်ချင်းဖောက် စိုက်ဝင်လောက်ပြီ။ ထိုသူကလည်း ခရမ်းပြာဆီသို့ စူးရှစူးရှ စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏ ။

သို့သော်... သူ့အကြည့်များ တွင် ချိုမြိန်နွေးထွေးသော နှစ်လိုမှု တို့ ကင်းစင်ပျောက်ကွယ် နေကာ အထင်သေးသော ၊ လျော့တွက်ထားသော ၊ သူ့ကိုယ်သူတော့ အထင်ကြီးထားသော မာနရိပ်များ ဖြင့် တလက်လက်ဖြာကာ တောက်ပြောင်ခမ်းနားလျက် ရှိလေသည်။ အံ့မယ်... သူ၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကလေးများ ကပင် ခရမ်းပြာကို သရော်စော်ကားစွာ တွန့်ကွေးလျက်ရှိနေလိုက်သေး၏ ။

ခရမ်းပြာ၏ ရင်ထဲတွင် မခံချင်စိတ်နှင့် အော်ဂလီဆန်မှု တို့သည် မြောင်းဆန်အောင် တွန်း ထိုးခုန်ပေါက် ယိမ်းထိုးလျက်ရှိသော်လည်း ခရမ်းပြာ၏

နှုတ်ခမ်းကလေးများ ကတော့ လှပကော့ ညွတ်စွာ ပြုံး နေခဲ့ကာ သူ့ကိုသာ
တောက်ပဖြာလက်စွာ စိုက်ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။

ထိုနေ့က သူတို့တစ်ပိုင်းလုံး ခရမ်းပြာကို စူးစိုက်ငေးမောကာ
အာရုံစိုက်လျက်ရှိသလို စောစောက အ ဖြစ်အပျက်အားလုံးကို အစအဆုံး မြင်တွေ
့ထားခဲ့သော သူငယ်ချင်းများ ကလည်း ခရမ်းပြာ၏ စိတ်အခြေအနေနှင့် ရင်တွင်
ခံစားချက်တွေ ကို စူးစမ်းအကဲခတ်လျက်ရှိကြသည်။

ခရမ်းပြာသည် ဟော်လိုဂစ်တာကလေးကို စတင်၍ တီးခတ်ကာ သီချင်းစတင်၍
ဆိုသည် ပါသည်။ ခရမ်းပြာ၏ မျက်လုံးများ သည် သူ့ထံမှ တစ်စက္ကန့်ကလေးမျှပင် မခွာချေ။
သူ့ဆီသို့သာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လျက် သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံးပြီးအောင် ဆိုနေခဲ့သည်။
သူတို့အချင်းချင်း တစ်ခုခုပြောပြီး ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောလျက်ရှိသည်ကို ခရမ်းပြာ မြင်တွေ
့နေရ၏ ။

မျှော်လင့်စမ်း... မျှော်လင့်စမ်းပါ ကိုစစ်မှန်... ရှင့်ကို ကျွန်မ အခွင့်အရေး တွေ
အများ ကြီး ပေးလိမ့်မယ်... ရှင့်ကို ကျွန်မက မက်မောမျှော်လင့်တကြီးနဲ့ လမ်းတွေ
ခင်းပေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်လိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီ မျှော်လင့်ချက်တွေ နဲ့ ကျွန်မဆီကို
ချဉ်းကပ်လာခဲ့စမ်းပါ။

မကြာပါ။ သီချင်းဆုံးကာနီးတွင် ထိုလူသည် ခရမ်းပြာရှိရာ စင်မြင့်ထက်ဆီသို့
လျှောက်လှမ်းလာနေခဲ့ပြီ။ စင်မြင့် ဆီမရောက်ခင် ပန်းကုံးများ ရောင် :သော ကောင်တာဆီမှ
ရှိရှိသမျှ ပန်းကုံးအားလုံး သိမ်းကျုံးဝယ်ယူလိုက်ကာ ထိုပန်းကုံးတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးဖြင့်
စင်ပေါ်သို့ ခပ် ကြော့ကြော့မော့မော့ တက်လာခဲ့လေသည်။ ကိုယ်နေဟန်က မော်၍ နေ၏ ။
အရပ်က ခြောက်ပေ နီးပါး ခပ်မြင့်မြင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အစွမ်းကုန် အထင်ကြီးကာ
ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်ရှိ သော မျက်နှာနှင့် သူမဆီသို့ ပြုံး ၍ ချဉ်းကပ်လာနေပြီ။

သူမရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်ပြည့်သိပ်စွာ နာကျင်လာခဲ့ကာ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းများ
က တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာခဲ့၏ ။ သီချင်းကို ဆုံးအောင်ဆက်ဆိုနိုင်ဖို့ အတော်

အားစိုက်မွေးယူနေ ရသည်။

ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ရန်သူပဲ။ အခုနေသာ သူ့မျက်နှာကို ချာခနဲ လည်ထွက်သွားအောင် ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်ပစ်လိုက်နိုင်ရင် ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မလဲ။ အဲဒီ လိုရင်တော့ ခရမ်းပြာ ရင်ထဲက အငြိုး အမျက်တချို့ နည်းနည်း သက်သာသွားမည် ။ ခရမ်းပြာ၏ မျက်လုံးများ သည် စိမ်းလက်စူးရှနေမှာ သေချာပါသည်။

ခဏကြာတော့ သူက လက်ထဲမှ ပန်းကုံးတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးကို ခရမ်းပြာ၏ ခေါင်းဆီ သို့ စွပ်ချပစ်လိုက်၏ ။ လက်ခုပ်သံများ ၊ ရယ်မောသံများ ၊ လက်ခေါက်မှု တံသံများ ဆူညံကျယ် လောင်သွားတော့သည်။ ဒီအ ဖြစ်ဟာ ဘာမှမဆန်းပါ။ ခရမ်းပြာအတွက်လည်း လုံးဝမဆန်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုအချိန်မှာ တော့ ရန်သူ၏ လက်နက်ကို ကြိုတင်၍ မြင်ခွင့်ရခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့ရဲ့ စကားများ ကိုသာ ကြိုတင်၍ မကြားထားခဲ့ရဘူးဆိုလျှင်တော့ ခရမ်းပြာသည် ဒီလူကို ရင်ခုန်မိမှာ သေချာပါသည်။ သူကလည်း ညှို့ အားကောင်းလှသည် မဟုတ်လား။

ကဲ... ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်နဲ့ကျွန်မ စိန်ခေါ်ကြစို့. . ။ မိန်းမ တစ်ယောက် ရဲ့ နှလုံးသားကို ငွေကြေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ တန်ဖိုးဖြတ်သိမ်းပိုက်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင် တစ်သက်လုံး သဘော ပေါက်သွားစေရမယ်။ နားလည်လား။ ခရမ်းပြာ၏ ရင်ထဲတွင် မှန်တိုင်းထန်နေသလောက် နှုတ်ခမ်း များ တွင် တော့ လေပြည်ညှင်းနှင့် တူသော ညှို့ ငင်ပြုံး ဖြင့် သူ့ကို ညှို့ ယူနေခဲ့သည်။

သူ၏ မျက်လုံးများ မှာ လည်း မာယာဖက် တောက်ပဖျိုးဖျပ်နေခဲ့ကာ နှုတ်ခမ်းများ ကလည်း နူးညံ့စွာ ပြုံး ကော့ညွတ်ရီလျက်...

‘မင်း... သိပ်လှတယ် ခရမ်းပြာ...’

ဟု ခပ်သဲ့သဲ့ကလေး လေပြည်ရှုပ်တိုက်သွားသလို ပြောသွားပြီးမှ စင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ သည်။ ခရမ်းပြာ၏ ရင်ထဲတွင် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သီချင်းဆုံးသော အခါ စင်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းခဲ့ကာ နားနေခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးနီးပါး ဖုံးလွှမ်းနေသော ပန်းကုံးများ စွာ ကို ဒေါသတကြီး

ဆောင့်ဆွဲလွှင့်ပစ်လိုက်၏။

‘ဟဲ့... ဘာတွေ ပေါက်ကွဲလာတာလဲ ခရမ်းပြာ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ...’

ငယ်ငယ်က အံ့သြတကြီး လှမ်း၍ မေးသည်။

‘ယောက်ျား တစ်ယောက် ပေါ့ ငယ်၊ မိန်းမတွေ အပေါ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် ချ
နိမ့်စော်ကား တတ်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် ပေါ့၊ သူက မိန်းမတွေ ကို ငါးတွေ
လိုသဘောထားနေတာလေ၊ ငါးတွေ ကို ငါးစာပြုပြီး မျှားလိုရသလို မိန်းမတွေ ကိုလည်း ငွေနဲ့
ဂုဏ်နဲ့ မျှားရင် အလွယ်ကလေး ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတာ၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့လို
စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ကို အလွယ်တကူ ပိုက်ဆံပေးပြီး
ခေါ်လိုရတယ်လို့ သူက ယူဆတယ်...’

သူ လွယ်လွယ်ကလေး သတ်မှတ်လိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်မတို့
တစ်ဆိုင်လုံးမှာ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အားလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို
ဘယ်လောက်ထိခိုက်နစ်နာသွားစေသလဲဆိုတာ သူ တွေ မိမှာ မဟုတ်ဘူး ငယ်... သူ့မှာ
ညီမတွေ ဘာတွေ လဲ ရှိပုံမပေါ်ဘူး၊ လူပုံကြည့်ရတော့ ဆောင့်ကြားကြား၊ မြောက်ကြွကြွနဲ့
သူ့ကိုယ်သူ သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တဲ့ သူဌေးသားဆိုပြီး တော် တော် ဘဝမြင့်၊
သွေးနားထင်ရောက်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် ပဲ...’

‘ထားလိုက်စမ်းပါ ခရမ်းပြာရယ်၊ အဲဒီ လို ယောက်ျားမျိုးတွေ နဲ့ မပတ်သက်တာ
ကောင်းပါ တယ်၊ သူတို့လိုယောက်ျားမျိုးတွေ က ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးတွေ နဲ့ တန်သလဲဆိုတာ
သူတို့နားမှာ စကားလုံး ချိုချိုအိအိကလေးတွေ နဲ့ မူးရီနေအောင် ချူဆီကလေးတွေ ထည့်ပြီး
တအိအိချူနေတတ် တဲ့ မိန်းမမျိုးတွေ နဲ့မှ တန်တာ၊ ငယ်တို့လို ဝါသနာအရ
စားသောက်ဆိုင်မှာ ရိုးရိုးသားသား သီချင်း ဆိုနေတဲ့ မိန်းမမျိုးကိုတော့ သူတို့က
အထင်သေးတယ်ပေါ့လေ...’

‘ကျွန်မ အဲဒီ လူကိုတော့ အထိနာနာကလေး နာအောင်တော့
ပညာပေးရလိမ့်မယ် ငယ်... လောကမှာ သူ မကြုံဖူးသေးတဲ့ ကျွန်မတို့လို မိန်းမစားမျိုးလည်း

ရှိနေသေးပါလားဆိုတဲ့အသိ သူ့ကို ပေးရလိမ့်မယ်၊ ကဲ... ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်... ငယ်...
ဒီနေ့ မေမေ နေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းစောစောသွားပြချင်လို့ မန်နေဂျာကို ပြောထားပြီးပြီ၊
ဒီနေ့ညတော့ ဖယ်ရီနဲ့ မလိုက်တော့ ဘူး၊ တက္ကစီနဲ့ပဲ ခိုးလိုက်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန်မှ တွေ
့မယ်... ငယ်... တဲ့တာ...'

ခရမ်းပြာသည် ငယ့်ကို နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။
ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ တန်းထွက်မသွားဘဲ စစ်မှန်တို့ ထိုင်လျက်ရှိသော စားပွဲဝိုင်း၏
နောက်ဘက်နားရှိ သူငယ်ချင်းများ ဆီသို့ သွား၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သေးသည်။ သူမကို
သူတို့လှမ်းကြည့်နေကြမှန်း ခရမ်းပြာ အလိုလို သိနေသည်။ ဒါ မာယာပဲ။

သူငယ်ချင်းတွေ က ကျောင်းတုန်းက တစ်ခုခုဆိုလျှင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ချက်ချင်း
လက်တုံ့ပြန်တတ်လေ့ရှိသော ခရမ်းပြာ၏ ဗီဇလေ့ကို ကောင်းစွာ သိထားကြသူတွေ ပီပီ
မကြာခင်မှာ ခရမ်း ပြာ၏ တုံ့ပြန်မှု တစ်ခုခုကို သူတို့ မျှော်လင့်နေကြပုံပေါ်သည်။ ခရမ်းပြာ
မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ပင် ဆင်ပြင်သို့ ရောက်ချိန်တွင် စစ်မှန်တို့အုပ်စု ခရမ်းပြာ၏
နောက်မှ ပါလာခဲ့ကြသည်။

‘ပြန်တော့မလို့လား ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်...’

သူ၏ လေသံက အထက်စီးနင်း ဆန်လှ၏ ။

‘ရှင့်ကြည့်ရတာ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းကို ဒီလိုပဲ
အိမ်ပြန် လိုက်ပို့ပေးနေကျထင်ပါရဲ့...’

ခရမ်းပြာသည် မျက်လုံးကလေး တစ်ချက်ဝင့်ကာ သူ့ကို ခပ်ထေ့ထေ့ကြည့်ရင်း
မေးလိုက် သည်။

‘မိန်းကလေးတိုင်းကိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် ဖီလင်လာတဲ့ မိန်းကလေးမျှ
ကိုမှပါ’

သူကလည်း ရဲသဲ့သဲ့ပင် ပြန်ဖြေပါသည်။

‘ရှင် ဖီလင်လာပေမဲ့ ကျွန်မ ကတော့ လုံးဝဖီလင်မလာဘူး... ကျွန်မကို ဘယ်ယောက်ျားမှ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးခွင့် မရဘူးဆိုတာ ရှင် မှတ်ထားလိုက်ပါ...’

‘မင်း ဗီအမ်အီး စီးဖူးလား ခရမ်းပြာ...’

‘ဗီအမ်အီး ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး...’

‘ဟိုမှာ ရပ်ထားတာ ကိုယ့်ရဲ့ ဗီအမ်အီး လေ အရမ်းလှတယ်... ခရမ်းပြာနဲ့ လိုက်တယ်၊ စီးဖူး တယ်ရှိအောင် စီးကြည့်စေချင်တယ်...’

သူ့အသံက ကြွားဝါးသည့်ဘက်သို့ပင် တိမ်းနေပြီ။

‘ဗီအမ်အီး ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတာက ‘ကက’ ပဲ’

ခရမ်းပြာသည် သူ့ကို ခပ်လှောင်လှောင်ကလေး ပြောလိုက်ကာ တက္ကစီတစ်စင်းကို လှမ်း တားလိုက်သည်။ ခရမ်းပြာ တက္ကစီပေါ် တက်သွားချိန်တွင် စစ်မှန်သည့် ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် မိန်းမ တစ်ယောက် ၏ ဂျစ်ကန်ကန်၊ ထိမထင်ဆက်ဆံသွားတာကို ခုံလိုက်ရသဖြင့် မခံချိုမခံသာ ဖြစ်ကာ တောက်တစ်ချက် ခပ်တိုးတိုး ခတ်လိုက်မိသည်။ ဒီမိန်းမ ဘာမိန်းမမို့လဲကွာ...။

‘ကဲ... မြင်ပြီ မဟုတ်လား စစ်မှန်၊ ခရမ်းပြာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မင်း လွယ်လွယ်နဲ့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီ မဟုတ်လား’

ညီဇော်က သူ့ကို ခပ်ဆဆကြည့်ကာ မေး၏ ။

‘မင်း အသာနေစမ်းပါ ညီဇော်၊ ဘယ်လောက်မာနခေါင်ခိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အထွတ်အထိပ် ခေါင်မိန်းမတွေ ကိုတောင် ငါ ရအောင်လိုက်ခဲ့သေးတာပဲ၊ သူ့လိုစားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ သာမညောင်ည မိန်းကလေးလောက် ကတော့ကွာစကားအပိုတွေ သိပ်မပြောချင်ပါဘူး... ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ ကားပေါ်တက်ကြ... သူ့နောက်လိုက်မယ်’

ခရမ်းပြာ၏ တက္ကစီကားနောက်မှ စစ်မှန်၏ ဗီအမ်အီး ငွေမင်ရောင် သည်

တရိပ်ရိပ်ပါလာခဲ့၏။ စစ်မှန်အတွက် မိန်းကလေး တစ်ယောက် နောက်သို့
သဲကြီးမဲကြီးလိုက်သော အဖြစ်မှာ အဆန်း တကြယ်မဟုတ်လှပါ။ မိန်းကလေးများ စွာ ကို
သူကြိုက်လည်း ကြိုက်ခဲ့ဖူးပြီး လိုက်လည်း လိုက်ခဲ့ ဖူးကာ သူ လိုက်သမျှ
မိန်းကလေးတိုင်းကိုလည်း အလွယ်တကူပင် ရခဲ့ဖူးပါသည်။

စစ်မှန်၏ ဘဝတွင် တစ်သက်လုံး လိုတရခဲ့ကာ သူလိုချင်တောင့်တသမျှ
အရာတွေ နှင့် သူ တပ်မက်လိုချင်သော မိန်းကလေးတိုင်းကိုလည်း မရဖူးဘူးရယ်လို့ မရှိခဲ့ချေ။
သိပ်လှပြီး စိတ်စားဖို့ ကောင်းသော မိန်းကလေးတိုင်းကို သူ လိုချင်နေချိန်မှာ တော့ မရမက
ကြိုး စားလိုက်ယူခဲ့ပြီး ထို မိန်းကလေး၏ အချစ်ကို သူ ပြန်ရရှိပြီးချိန်မှာ တော့ သူ
အလွယ်တကူပင် ငြီးငွေ့စွန့်ပစ်လိုက်ဖို့ လည်း ဝန်မလေးပါ။

ယခု ‘ခရမ်းပြာ’ ဟူသော မိန်းကလေးကိုတော့ ကြိုက်လွန်းလှချည်ရယ်လို့
မဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေ ၏ အပြောကြီးမှု ကြောင့် သူ ခရမ်းပြာကို လိုက်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခရမ်းပြာ၏ တက္ကစီက စမ်းချောင်းဘက်ရှိ လမ်းတစ်လမ်းထဲသို့ ချီးကွေ့သွားကာ
ကန်ထရိုက် ခပ်မြင့်မြင့်ရှေ့တွင် ရပ်သွား၏။

စစ်မှန်သည် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သော ခရမ်းပြာရှိရာသို့
လျှောက်သွားလိုက်သည်။

‘ဘယ်အခန်းမှာ နေတာလဲ ခရမ်းပြာ...’

ဟု သူက တရင်းတနှီးပင် မေး၏။

‘ဘယ်အခန်းမှာ နေနေ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ...’

‘ခုတော့ မဆိုင်သေးဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ ကိုယ် ခဏခဏလာလည်
ဖြစ်မဲ့ အခန်းဆို တော့ သိထားသင့်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ခရမ်းပြာကို အခု လိုက်ပို့ပေးခွင့်
မရသေးပေမဲ့ နောက်တစ် ချိန်ကျရင် ခရမ်းပြာက ကိုယ့်ကားရဲ့ ရှေ့ခန်းမှာ

ကြော့ကြော့ကလေး ပါမလာဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြော နိုင်မလဲ၊ ဒီလောကကြီးမှာ မ
ဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူးလေ၊ မနက်ဖြန်ဆိုတာ ကိုယ်တို့ ကြိုမြင် နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ...'

‘အင်း... အဲဒီ မနက်ဖြန်မှာ ရှင် သေချင်လည်း သေသွားနိုင်တာပဲလေ...’

ခရမ်းပြာသည် ထိုမျှသာပြောခဲ့ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်ကာ လှေကားတစ်လျှောက်
ပြေးတက် လာခဲ့လေသည်။

သူငယ်ခင်းများ ၏ ခပ်တိုးတိုး ကျိတ်ရယ်သံကြောင့် စစ်မှန်သည် နည်းနည်း
တော့ အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်၏ ။ သူ့ရာဇဝင် တစ်လျှောက်လုံးတွင်
မိန်းကလေးတိုင်း သည် သူ၏ စိတ်ဝင်စားမှု ကို ဆုလာဘ်တစ်ခုလို ဂုဏ်ယူခံစားကာ သူ့အပေါ်
လိုက်လိုက်လှဲလှဲ အရေး တယူ ဆက်ဆံတတ်ကြမြဲ ဖြစ်သည်။ သူတောင်
လျှောက်လှမ်းမလာရသေးခင်မှာ လမ်းတွေ အလိုလို ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ပြီးသား။ မိန်းမ
တစ်ယောက် ကို လိုက်ရသည်မှာ သူ့အဖို့ ဘီယာဘူးအဖုံး ဖွင့်ရတာ လောက်ပင် မခက်ခဲချေ။
မည် မျှပင် မာနကြီး ဘဝမြင့်သော မိန်းမပင် ဖြစ်စေ သူ ခက်ခက် ခဲခဲ ကြွေကျလာမြဲ ဖြစ်သည်။
ဘယ်မိန်းကလေးကမျှ သူ့ကို ပမာမခန့် မထိလေးစား မဆက်ဆံဖူး ပါ။

‘ခရမ်းပြာကိုတော့ မင်း လျှော့မတွက်နဲ့ စစ်မှန်၊ ငါတို့ သိသလောက် အဲဒီ
မိန်းကလေးက အနေအထိုင်မှန်တယ်၊ မင်း တွေ ဖူးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေ လို ခပ်ပေါ့ပေါ့၊
ခပ်လွယ်လွယ်တော့ မဟုတ်ဘူး...’

‘နားစမ်းပါကွာ၊ မင်းတို့ ဘာ ဖြစ်ချင်တာလဲ၊ အဲဒီ ခရမ်းပြာဆိုတဲ့
မိန်းကလေးသည် ဘယ်သူ မှ မရနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊
အေး... အဲဒီ ဘယ်သူမှ မရတဲ့ မိန်းမကို ငါ ရအောင်လိုက်ပြမယ်၊ မင်းတို့ စောင့်ကြည့်လိုက်၊
စစ်မှန်ရဲ့ ရာဇဝင်မှာ ခက်ခဲတယ်ဆို တဲ့ စကားလုံး မပေါ်သေးဘူးကွာ၊ သူ့ထက်
အစစအရာရာသာတဲ့ အထွတ်အခိုင်တွေ ကိုတောင် ငါ ရအောင်လိုက်ခဲ့သေးတာပဲ၊ သူက
ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးမို့လို့လဲ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ သာမညောင်ည မိန်းမ
တစ်ယောက် ကိုများ ငါ တစ်လထက်ပိုပြီး မလိုက်ရပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ စောင့် ကြည့်လိုက်’

‘အပြောမကြီးနဲ့ စစ်မှန်၊ မိန်းမတိုင်းဟာ မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူးကွ...’

‘ကောင်းပြီ ညီဇော်၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ခရမ်းပြာကို ငါ လိုက်ပြမယ်...’

စစ်မှန်သည် ကားကို ဝေါခနဲမြည် အောင် တရကြမ်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၂)

မနက်စောစော ခရမ်းပြာ အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်တွင် ပန်းနုရောင်
ယိုးဒယားနှင်းဆီပွင့်တွေ အမြောက်အမြား စည်းထားသော ဧရာမ ပန်းစည်းကြီးတစ်စည်းက
ညှော်ခန်းမှာ အသင့်စောင့်ကြိုနေလေသည်။

‘နိုးပြီလား သမီး၊ ကောင်လေး တစ်ယောက် လာပေးသွားတာ သူ
အောက်ကနေပဲ စောင့် နေမယ်တဲ့’

မေမေက ပြုံး၍ ပြောသည်။ မောင်လေး သဲသဲ ကတော့ ပန်းတွေ အများ ကြီးကို
သဘောကျကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် တွန့်လိမ်ရယ်မောနေ၏။ မောင်လေးများ မေမေ
အသက်တော် တော် ကြီးမှ မွေးလာခဲ့ပြီး ဉာဏ်ရည်သွေး မပြည့်မီရှာ။ ဖေဖေဆုံးချိန်မှာ
မေမေနှင့် မောင်လေး အတွက် တာဝန်သည် ခရမ်းပြာပေါ်သို့ အလိုလို ကျရောက်လာခဲ့သည်။
အဲဒီ အတွက် ခရမ်းပြာ သည် တစ်ချက်ကလေးမှ မညည်းညူခဲ့။ စိတ်မညစ်ခဲ့။ ခရမ်းပြာတို့
မိသားစုဘဝကလေးက ငြိမ်း ချမ်းလှပါသည်။

‘ပန်းတွေ အများ ကြီး... ပန်းတွေ အများ ကြီး ပြန်ရောင် စားမယ်... တစ်ပွင့်
တစ်ကျပ်၊ တစ်ပွင့် တစ်ကျပ်’

ဟု သဲသဲက အော်သော အခါ ခရမ်းပြာသည် ထိုပန်းတွေ ကို
ဘယ်လိုအသုံးချရမလဲဆိုတာ သတိရ၏။

‘ကဲ... မေမေ ခရမ်း... ဈေးသွားတော့မယ်၊ ဒီပန်းတွေ ခရမ်း ယူသွားလိုက်မယ်...’

ခရမ်းပြာသည် ပန်းစည်းကြီးကို မနိုင်မနင်း သယ်မကာ လှေကားမှ
ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ အိမ်ရှေ့မှာ စစ်မှန်၏ ငွေမင်ရောင် ဗီအမ်ဘီ ဆိုသော ကားကို
အနံ့သား တွေ ရ၏။ ကားပေါ်မှာ စစ်မှန်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်။ ခရမ်းပြာသည်
နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကလေး ကွေးသွားအောင် ပြုံး မိလေသည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက် ရဲ့

မာယာတိုက်ပွဲ အစပေါ့လေ။ မိန်းမ တစ်ယောက် ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရ မရ စမ်းသပ်ဖို့ သူ့ခမျာ တော် တော် ကလေး အပင်ပန်းခံကာ လုံ့လဝီရိယ စိုက်ထုတ်ရရှာသားပဲ။
ခရမ်းပြာသည် သူ့ကားဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့စဉ် သူ့ဘက်သို့ တစ်ချက် ကလေးမှပင် ယောက် ယမ်း၍ မကြည့်မိပါ။

‘ပန်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ ခရမ်းပြာ... ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်...’

‘ကျွန်မ ဒီဈေးကို နေ့တိုင်း ခြေထောက်နဲ့ပဲ သွားနေကျရှင်၊ ရှင် တော် တော် အံ့ဩဖို့ကောင်း တယ်နော်... ရှင်မှာ မိန်းမ တစ်ယောက် ကို လိုက်ပြီးကြိုပို့လုပ်ပေးဖို့ အလုပ်ကလွဲပြီး တခြားအလုပ် မရှိတော့ဘူးလား’

ခရမ်းပြာ၏ အသံချိုချိုကလေးနှင့် ရင့်သီးလှသော စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲ တည် သွားလေသည်။

‘ကိုယ့်မှာ အလုပ်တွေ အများ ကြီးပဲ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အလုပ်တွေ ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လုပ်စရာ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်မှာ ငွေရှိတယ်၊ အဲဒီ ငွေနဲ့ အလုပ်သမားတွေ အများ ကြီးကို ကိုယ်ခိုင်းထား နိုင်တယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တကုပ်ကုပ်ထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေစရာ မလိုဘူး ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ် ဘယ် လောက်ချမ်းသာသလဲဆိုတာ မင်းကို ပြောပြရင် ကြွားရာကျလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒါတွေ ပြော မနေတော့ဘူး၊ မင်းနဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းပဲ ပြောရအောင်၊ အခု မင်း ဈေးသွားမယ်ဆိုတာ မင်း နောက်က ကိုယ်လိုက်ခဲ့မယ်၊ မင်း ဈေးသွားပြီးတော့မှ ကိုယ်တို့ breakfast စားကြရအောင်...’

‘အဲဒါ ရှင်ရဲ့ formula ပဲလား... မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို လိုက်ပြီး ကြို ပို့လုပ်မယ်၊ breakfast စားမယ်၊ ပြီးတော့ lunch စားမယ်၊ ပြီးတော့ dinner စားမယ်၊ ဟိုသွားဒီသွား တွဲ သွား တွဲ လာ လုပ်မယ်၊ အဲဒီ မိန်းကလေး လိုချင်တဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ ရှင် ဝယ်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ မိန်းကလေးကို ရှင် propose လုပ်မယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်တို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြမယ်၊ တစ်ချိန်မှာ အဲဒီ မိန်းကလေးကို ရှင် ငြီးငွေ့တော့ စွန့်ပစ်လိုက်မယ်၊

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ရှင် အဲဒီ လောက်ပဲ တွက်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ ရှင် ကျွန်မနောက်ကို မလိုက်ပါနဲ့’

‘မင်းနောက်ကို မလိုက်ပါဘူး၊ မင်းရဲ့ ဘေးကနေ လျှောက်နေတာပါ။ ကိုယ့်ကို မင်းနောက် မလိုက်နဲ့လို့ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခွင့် မင်းမှာ မရှိဘူး ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ် လိုက်ခွင့်ရှိတယ်...’

ခရမ်းပြာသည် သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကို ရှင် လိုက်ခွင့်ရှိပေမဲ့ ကျွန်မကိုတော့ ရှင် ဘယ်တော့မှ လိုက်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်ပါ ကိုစစ်မှန်...’

‘ဪ... မင်းက ကိုယ့်နာမည် တောင် သိနေပြီပဲ၊ ကိုယ့်အကြောင်း တော် တော် များများ သိနေပြီးလောက်ရောပေါ့၊ အဲဒါဆိုရင် ကိုယ်လည်း သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ နီဒါန်းပျိုးနေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ကိုယ့်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပါ ခရမ်းပြာ၊ မင်းလိုချင်တာ မှန်သမျှ ကိုယ် ပေးနိုင်ပါတယ်...’

‘ရှင့်ကိုယ်ရှင် တော် တော် အထင်ကြီးတယ်နော်၊ ကျွန်မလိုချင်တာ မှန်သမျှ ရှင်တကယ် ပေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်လို့လား၊ ကျွန်မလိုချင်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာဆိုတာ ရှင့်ဆီမှာ မရှိဘူး၊ အဲဒါတော့ သေချာတယ်၊ ရှင့်မှာ မရှိတဲ့ အရာတစ်ခုကို ကျွန်မကို ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပေး နိုင်မှာ လဲ ကိုစစ်မှန်...’

‘တော် တော့ ခရမ်းပြာ... ကိုယ် မင်းနဲ့ ရန် ဖြစ်ဖို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး... ကိုယ် မင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ မင်းနောက်ကို လိုက်နေတာ၊ မင်း စော်ကားသမျှ ငြိမ်ခံနေဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်...’

‘ကျွန်မ ကတော့ ရှင့်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး...’

‘အခု စိတ်မဝင်စားပေမဲ့ နောက်တော့ စိတ်ဝင်စားလာမှာ ပါ ခရမ်းပြာ၊ မင်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် ကိုယ် လုပ်နိုင်ပါတယ်...’

ခရမ်းပြာသည် သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ကာ၊ လမ်းထိပ်ရှိ ပန်းဆိုင်တွင် ရပ် လိုက်သည်။

‘အဒေါ်ကြီး... ဒီပန်းတွေ အားလုံး အသစ်စက်စက်တွေ နော်၊ ဘာမှ မသုံးရသေးဘူး၊ ကျွန်မ လက်ဆောင်ရတာ မလိုချင်လို့ အဒေါ်ကြီးဆိုင်မှာ လာပို့ပေးတာ၊ ကျွန်မကို တစ်ပြားမှ ပေးစရာ မလိုဘူး၊ အဒေါ်ကြီး ပြန်ရောင် :စားပစ်လိုက် သိလား၊’

ဟုဆိုကာ ခရမ်းပြာက ပန်းစည်းကြီးကို ပန်းသည် အဒေါ်ကြီးလက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေး လိုက်သည်။

‘ဟယ်... ယိုးဒယားနှင်းဆီတွေ နော်၊ ဒါတွေ တော် တော် ပေးရမယ်... ကျေးဇူးပဲ သမီး ရေ...’

ပန်းသည် အဒေါ်ကြီးက ဝမ်းသာအားရ ယူထားလိုက်လေသည်။ ခရမ်းပြာ၏ အပြုအမူ ကြောင့် စစ်မှန်သည် အတော် အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်နေ၏ ။

‘ကိုယ် ပေးတဲ့ပန်းတွေ ကို မင်း ကိုယ့်ရှေ့မှာ အဲဒီ လိုလုပ်ပြရဲတယ် ဟုတ်လား... ခရမ်းပြာ’

‘ဟုတ်တယ်လေ... တကယ် လိုအပ်တဲ့သူကို ပေးရတာ ကမှ ထိုက်တန်မှာ ပေါ့၊ အဲဒီ လောက် ပန်းတွေ အများ ကြီး ရှင် ကျွန်မကို ပေးလည်း ကျွန်မအတွက် လိုမှမလိုအပ်တာ၊ အသုံး လည်း မဝင်ဘူးလေ၊ ဟော... ပန်းသည်အဒေါ်ကြီးဆီ ပြန်သွင်းပေးလိုက်တော့ သူ ပြန်ရောင် : စားလိုရတာ ပေါ့ သူ့အတွက် အကျိုးရှိတယ်...’

‘မင်း ကိုယ့်ကို ရန်စနေတာလား... ခရမ်းပြာ...’

သူ့မျက်နှာက ခပ်တင်းတင်းတော့ ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် စစ်မှန်သည် မိန်းမကျမ်းကျေသူ တစ်ယောက် ပီပီ ခရမ်းပြာကို ဘယ်လိုဆက်ပြီး ကိုင်တွယ်ညှို့၊ ငင်ရမည် ဆိုတာကို ကောင်းစွာ နား လည်သည်။ ခရမ်းပြာ၏ ဘေးမှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့၏ ။

‘ရှင် ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်... စစ်မှန်...’

သူက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ချေ။ ရင်ထဲမှာ တော့ အဲဒါကို
တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။ ခရမ်းပြာသည် သူ့ကို တမင်ညစ်ကာရွံ့ဖွက်ထူသော လမ်းမှ
တမင်ရွေး၍ ဈေးသိုသွား၏ ။ သူကလည်း ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် လိုက်၏ ။ ဝယ်နေကျ
ကြက်သားဆိုင်တွင် ခရမ်းပြာ ရပ်လိုက် ကာ...

‘ကြက်သား အစိတ်သား အလေးပြည့်ပြည့် ချိန်ပေးနော် ဒေါ်ကြီး...’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘အစိတ်သား မလုပ်နဲ့လေ... ကြက်တစ်ကောင်လုံး ထည့်လိုက်ပါ အဒေါ်ကြီး...’

စစ်မှန်က ဝင်ပြောလေသည်။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ... ကျွန်မ လိုချင်တာ အစိတ်သားပဲ၊ တစ်ကောင်လုံး မဟုတ်ဘူး’

‘အစိတ်သားလေးနဲ့ ဘာလုပ်လို့ရမှာ လဲကွာ၊ တစ်ကောင်လုံးပဲ ယူပါ။

ကိုယ်ရှင်းပေးမယ်’

သူက ပြောရင်း အိတ်ထဲမှ ထောင်တန်တချို့ကို ကြက်သည်
အဒေါ်ကြီးလက်ထဲသို့ လှမ်း၍ ပေးလိုက်သော အခါ ခရမ်းပြာသည် မျက်နှာဆီသို့
ရေနွေးပူပူဖြင့် လှမ်းအပက်ခံလိုက်ရသလို ထူပူ စပ်ဖျဉ်းသွားလေသည်။

‘ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ ကိုစစ်မှန်၊ ရှင် ဝယ်ပေးမှ စားရမဲ့ အခြေအနေလို့ ရှင်
ထင်နေသလား ရှင့် ပိုက်ဆံတွေ ရှင် ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါ...’

သူက ဘာမှမပြောဘဲ ပိုက်ဆံကို ဈေးသည်အဒေါ်ကြီးလက်ထဲသို့
ဇွတ်ထည့်ပေးလိုက်လေ သည်။

‘ကောင်းပြီ... ရှင်ကလည်း စစ်မှန်၊ ကျွန်မကလည်း ခရမ်းပြာ၊ အဒေါ်ကြီး...
နောက်ထပ် ကြက်အစိတ်သား သပ်သပ်ချိန်ပေးပါ၊ ပေး... အဲဒီ ကြက် တစ်ကောင်လုံးကို...’

ဟု ပြောပြီး ခရမ်းပြာက ကြက်တစ်ကောင်လုံးကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ
ဘေးဘီဝဲယာဆီသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး မလှမ်းမကမ်းမှာ ခွက်တစ်လုံးနှင့်

တောင်းလျက်ရှိသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ကို သွားတွေ့ ၏ ။

‘ရော့ အစ်မ... အဲဒီ ကြက်ကို ယူသွားပြီး ကြိုက်သလိုသာ ချက်ပြု
တိစားသောက်ပေ တော့...’

ဟု သွားပေးပစ်လိုက်ကာ ကြက်ဆိုင်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခရမ်းပြာ
လုပ်သမျှကို သူ မခံချိုမခံသာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘မင်း... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ်က မင်းအတွက် စေတနာနဲ့
ဝယ်ပေး တာကွ၊ သူတောင်းစားကို ပေးဖို့မဟုတ်ဘူး...’

‘ရှင့်စေတနာကို ကျွန်မအပေါ်မှာ မှ ကွက်ပြီးထားနေစရာမလိုပါဘူး ကိုစစ်မှန်၊
အဲဒီ အမျိုး သမီးအပေါ်မှာ လည်း ရှင့် စေတနာထားဖို့ သင့်ပါတယ်၊ သူလည်း မိန်းမ
တစ်ယောက် ပဲ...’

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ
အောင့်သီးအောင့်သက် မျက်နှာပေးနှင့် ရှိနေလေသည်။ ခရမ်းပြာသည်
ကြက်သားအစိတ်သားဖိုးကို ငွေရှင်းပေးခဲ့ကာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တချို့ဝယ်ပြီး ဈေးအပြင်သို့
ပြန်ထွက်ခဲ့၏ ။

‘ခရမ်းပြာ... မင်း ကိုယ့်ကို ဘာထင်နေသလဲ...’

သူ့အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသည်။

‘ဘာထင်ရမလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့... လူ တစ်ယောက် လို့ ထင်တာပေါ့...’

ခရမ်းပြာ အသံက ခပ်ထွေထွေ...။

‘မင်းကိုယ်မင်းရော ဘာထင်နေသလဲ ခရမ်းပြာ...’

သူ့မျက်နှာက ဒေါသဖြင့် နီမြန်းမြန်း...။

‘ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတော့ အထင်ကြီးစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမကောင်း တစ်ယောက်

လို့ထင်တယ်...'

‘ကောင်းပြီ... အထင်ကြီးစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမကောင်း တစ်ယောက် ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက် က စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ရှင် စိတ်ဝင်စားခွင့် မရှိဘူး ကိုစစ်မှန်၊ ဒီမယ် ကျွန်မ ပြောထားလိုက်မယ်၊ ရှင် မိန်းမတွေ ကို လျှော့မတွက်ပါနဲ့၊ အထူးသဖြင့် ခရမ်းပြာကို ရှင် လျှော့မတွက်နဲ့၊ ရှင်တွေ ဖူးတဲ့ မိန်းမတွေ နဲ့ ကျွန်မ ကို တစ်တန်းတစ်စားတည်း ဘယ်တော့မှ မဆက်ဆံပါနဲ့၊ အကယ်၍ ဆက်ဆံခဲ့မိရင် ရှင်ပဲ နောင်တ ရစရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်...’

စစ်မှန်သည့် ခရမ်းပြာ၏ မျက်လုံးများ ထဲမှ ရဲဝံ့ပြတ်သားမှု နှင့် နာကျင်ခါးသီးသော အရိပ် တချို့ကို တွေ့လိုက်ရသော အခါ အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်သွားလေသည်။ ဒီမိန်းကလေးကို သူ မျှော်လင့်ထားသလို လွယ်လွယ်နှင့် ရနိုင်ပါ့မလားဟူသော ပထမဆုံး သံသယသည် မဝင်စဖူး သူ့ရင်ထဲ ရောက်လာသည်။ သို့သော်... သူ အလွယ်တကူ နောက်မဆုတ်ချင်ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး ၏ ရှေ့တွင် ခရမ်းပြာကို သူ ရအောင်လိုက်မည် ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့ပြီးသားမို့ သူ နောက်မဆုတ်ချင်။ ပြီးတော့ ခက်ခဲလိမ့်မည် ထင်ရသော အရာတစ်ခုကို သူ ပို၍ စိတ်ဝင်စားခဲ့မင်္ဂလာခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သူ့ကို ဘာမှမဟုတ်သည့် မိန်းမ တစ်ယောက် က လုံးဝဂရုမစိုက်သည့် မျက်နှာပေးနှင့် ပမာ မခန့် ဆက်ဆံလျက်ရှိသည်ကို သူ အတော် အခံရခက်နေသည်။ ဒီမိန်းမသည် ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးမို့လဲ။ ဘယ်လောက် ခက်ခက်ခဲခဲ သူ လိုက်ယူရမှာ မို့လဲ...။

ခရမ်းပြာတို့လို မိန်းမစားမျိုးတွေ ဟာ သူတို့မှာ ချမ်းသာပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ မာနနဲ့ ထိမထင် သော အပြုအမူများ သာ ဖြစ်သည်။ သူ လိုက်ခဲ့သမျှ မိန်းကလေးတိုင်းသည် အထက်တန်းလွှာ လူချမ်းသာအသိုင်းအဝိုင်းမှ မိန်းကလေးများ၊ နာမည် ကြီး ‘ခေါင်’ စာရင်းဝင် မိန်းကလေးများ၊ မင်းသမီးနှင့် အဆိုတော် များ၊ မော်ဒယ်လ်များ စသော အဆင့်အတန်း ခပ်မြင့်မြင့်ထဲက ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ခရမ်းပြာတွင်

ရပ်ကလေးစွဲမက်ဖွယ်ကောင်းတာကလွဲပြီး ဘာအဆင့်အတန်းမှ မရှိပါ။ အဲဒီလို မိန်းကလေးက သူ့ကို ပမာမခန့် မထီလေးစား ဆက်ဆံနေသော အခါ သူ ပို၍ အခံရခက် လာသည်။

ခရမ်းပြာကို မရ ရအောင် လိုက်ပြုချင်သော မခံချင်စိတ်ဇောအဟုန်သည် သူ့ရင်တွင် ဝယ် ပြင်းပြထက်သန်လာလေသည်။ ခရမ်းပြာ၏ မျက်လုံးများ ထဲတွင် သူ့အပေါ် မက်မောစုံမက်သော ငြိတွယ်ရိပ်ကို သူ ရှာဖွေ၍ မတွေ့ ရချေ။ အဲဒါက ခရမ်းပြာရဲ့ ထူးခြားမှု ပဲ။

ခရမ်းပြာ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ရောက်ရှိသော အခါ စစ်မှန်က...

‘ကိုယ့်ကို အိမ်လည်မခေါ်တော့ဘူးလား ခရမ်းပြာ’

‘ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မဖိတ်ခေါ်မဲ့ နေ့သည်ဟာ ရှင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ကိုစစ်မှန်...’

ခရမ်းပြာသည် လှေကားတစ်လျှောက် ခပ်သွက်သွက် ပြေးတက်ခဲ့သည်။ စစ်မှန်သည် ပိုင်း၍ အကဲခတ်လျက်ရှိကြသော သူငယ်ချင်းများ ၏ မျက်လုံးများ အောက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆိုသော ခံစားချက်ကို စတင်၍ ခံစားဖူးလေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ အဆင်မပြေဘူး မဟုတ်လား စစ်မှန်၊ မင်း လက်လျှော့လိုက်တော့ကွာ၊ ခရမ်းပြာ သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါစေ...’

ဟု သူငယ်ချင်းများ က ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူလေသံနှင့် ပြောလိုက်သံသည် သူ၏ မာနကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပိတ်ရိုက်လိုက်သလို ဖြစ်သွား၏ ။

‘ငါက ဘာ ဖြစ်လို့ လက်လျှော့ရမှာ လဲ ညီဇော်၊ နေစမ်းပါဦး၊ ပွဲက အခုမှမစပဲ ရှိသေးတယ်၊ အလကား ဒီမ ဖြစ်ညစ်ကျယ် မိန်းမက မူနေတာ၊ မင်းတို့ စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ ငါ့ကို ဒီနေ့ကစပြီး ခရမ်းပြာကို လက်လျှောက်လိုက်စမ်းပါဆိုတဲ့ စကား မင်းတို့ ထပ်မပြောမိစေနဲ့၊ ကဲ... သွားကြစို့’

စစ်မှန်သည့် ကားကို တစ်ရှိန်ထိုး ဆောင့်၍ မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

လွယ်လွယ်ကလေး ဟု ထင်ခဲ့သော အရာတစ်ခုက မထင်မှတ်ဘဲ ခက်ခဲနေသော အခါ သူ မခံချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။ ထိုစိတ်ဖြင့် ဘာ ဖြစ်လို့ မရရမှာ လဲဟူသော မာနက ရုန်းကြွလာခဲ့ကာ ပို၍ လိုချင်လာခဲ့သည်။

စားသောက်ဆိုင်သို့ ခရမ်းပြာ ရောက်သွားချိန်တွင် စစ်မှန်တို့အုပ်စုသည် စားသောက်ဆိုင် ထဲတွင် ရောက်နေကြလေပြီ။ အဆိုတော် များ နားနေခန်းထဲသို့ ခရမ်းပြာ ရောက်သွားချိန်တွင် အဆိုတော် မိန်းကလေးများ စွာ ၏ တောက်ပချိုမြသော အပြုံး များ ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

‘ခရမ်းပြာ... ရှင်တော့ ထောတာပဲ ဆရာ၊ ခုနက လူ တစ်ယောက် ရှင့်အတွက်ဆိုပြီး လက် ဆောင်တွေ လာပေးသွားတယ်၊ အများ ကြီးပဲဟယ်၊ ဂါဝန်တွေ ရော၊ စပိုရှင်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီတွေ ရော၊ VJNC၂ ဖိနပ်တွေ ရောပဲ၊ အကောင်းစားတွေ ချည်းပဲဆရာ၊ ဒီလက်ဆောင်တွေ ရဲ့ တန်ဖိုးတင် သိန်းနဲ့ချီနေမှာ ပဲ၊ ရှင်တော့ ခပ်ထောထော ငနံတစ်ပွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ခံနေရပြီ၊ အဲဒါ အချဉ် ပဲ ခရမ်းပြာ’

သီတာ ဆိုသော မိန်းကလေးက ခပ်သွက်သွက်၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်သော စကားသည် ခရမ်းပြာ၏ နားထဲသို့ စူးရဲစွာ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

‘ဘာအချဉ်လဲ... အဲဒါ အချဉ်မဟုတ်ဘူး သီတာ၊ အဲဒါ အဆိပ်ဆေတွေ၊ တစ်ချိန်မှာ ကျွန်မ တို့ကို ပြန်ပြီး အဆိပ်သင့်စေမဲ့ အဆိပ်တွေ ၊ အပေါ်ယံအားဖြင့် ကြည့်ရင်တော့ သိပ်ကို မက်မော စရာကောင်းတာပေါ့၊ အတွင်း မှာ မှ တကယ့်အဆိပ်တွေ မြှုပ်ထားတာ သိလား...’

အဝတ်စင်ပေါ်တွင် ချိန်ဆွဲထားသော လှပသည့် ပိုးဂါဝန်ရှည် ဆင်စွယ်ရောင် တစ်ထည် အနက်ရောင် တစ်ထည်။ ဧရာမ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးထဲမှာ နောက်ဆုံးပေါ် ဒီဇိုင်း ဆန်းဆန်းများ ဖြင့် စပိုရှပ်များ ၊ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီများ နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီများ ၊ ပြီးတော့

၂၅၈၀၀၀ ဖိနပ်ဘူးများ စုပုံလျက်ရှိသည်။

‘အဲဒီ လူဟာ ဒီလက်ဆောင်တွေ မြင်ရုံနဲ့ ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် အရည်ပျော် ပျော့ပျောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေပုံရတယ်။ ခရမ်းပြာကို တခြားမိန်းမတွေ လို လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေ နဲ့ မျှားလိုရမယ်လို့ သူ ထင်နေတာကိုး၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ စစ်မှန်...’

ဒီလိုနှင့် ခရမ်းပြာ သီချင်းဆိုသည့် အလှည့်သို့ရောက်လာလေသည်။ ခရမ်းပြာသည် ဒီနေ့ဆိုမည့် သီချင်းကို ဂစ်တာကိုယ်တိုင် မတီးဘဲ ကြိုးမဲ့မိုက်(ခ)ကလေးကို နားတွင် ချိတ်ကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လမ်းလျှောက်၍ ရအောင် စီစဉ်လိုက်သည်။ စစ်မှန်ပေးထားသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းအားလုံးကို စင်ပေါ်သို့ တစ်ပါတည်း ယူလာခဲ့သည်။

ခရမ်းပြာ စင်ပေါ်သို့ ရောက်ချိန်တွင် စင်မြင့်နှင့် တည့်တည့် ရှေ့ဆုံးမှာ ထိုင်လျက်ရှိသော စစ်မှန်နှင့် သူ၏ သူငယ်ချင်းများ ကို တွေ့ရသည်။ စစ်မှန်သည် ခရမ်းပြာကို ညှို့ ယူသိမ်းသွင်းလျက် ရှိသော မျက်လုံးများ ဖြင့် စိုက်ငေးကြည့်ကာ ပြုံး နေ၏။ ခရမ်းပြာသည် ချိုမြသော အပြုံး ကလေးကို နှုတ်ခမ်းအပေါ်တွင် တင်ထားကာ မိုက်(ခ)သေးသေးကလေးကို နှုတ်ခမ်းနားတွင် ကပ်လျက်...။

‘ဒီနေ့ ပရိသတ်ကြီးကို ကျွန်မ သီချင်းနဲ့ ဖျော်ဖြေတဲ့ အစီအစဉ်အပြင် ထူးခြားတဲ့ အစီအစဉ် ကလေးပါ ထည့်သွင်းစီစဉ်ထားပါတယ်။ ပရိသတ်ကြီး ပျော်မှာ ပါနော်...’

ဟုရွှင်ပျပျကလေး ကြေညာလိုက်သည်။ ဒီအချိန်သည် စားသောက်ဆိုင်တွင် လူအစည် ကားဆုံးအချိန်ပဲ ဖြစ်သည်။ စစ်မှန် ကတော့ ခရမ်းပြာ ဘာလုပ်မည် ဆိုတာကို မရိပ်မိသေးသော ကြောင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ နှင့် စကားပြောရင်း ခပ်ပြုံး ပြုံး မျက်နှာပေးဖြင့် ရှိလေသည်။ မကြာခင် မှာ ခရမ်းပြာ သီချင်း စဆိုပါသည်။ သီချင်းဆိုရင်း ပိုးဂါဝန်နှစ် ထည်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကိုင်ကာ ပရိသတ်ရှိရာဆီသို့ ဆင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ပရိသတ်ထဲမှ မိန်းမပျိုကလေး နှစ် ယောက် ဆီသို့ ဂါဝန်တစ်ထည်စီ ကမ်း၍ ပေးလိုက်လေသည်။

‘Heart to Heart restaurant ရဲ့ အထူးလက်ဆောင်ပါ...’

ဟုလည်း မိုက်(ခ)ကတစ်ဆင့် ပြုံး ပြုံး ကလေး ပြောလိုက်သေးသည်။ ခရမ်းပြာ ပြန်လှည့် လာချိန်တွင် စစ်မှန်၏ နက်ပြောင်စူးလက်နေသော မျက်လုံးများ ကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ အဲဒီ မှာ လဲသေလိုက်စမ်း။။ ခရမ်းပြာသည် စင်ပေါ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တက်ကာ ရောမအထုပ်ကြီးကို ယူလျက် ပရိသတ်ကြားထဲသို့ ပြန်လည်လျှောက်သွားလေသည်။ ခရမ်းပြာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်ရှိမည် မိန်းကလေးတချို့ ဆီသို့ အင်္ကျီများ ဘောင်းဘီများ ကို ဝေငှပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ VJNCCJ ဖိနပ်များ ကိုပါ အားလုံး ရက်ရက်ရောရော ဝေငှပြီးသော အချိန်မှာ တော့ ဆိုင်တွင် ၊မှ ရယ်မောသံများ ဆူညံလျက် ရှိလေသည်။

အဲဒီ လို လုပ်လိုက်ရသည့်အတွက် ခရမ်းပြာ ရင်ထဲတွင် ထူးခြားစွာ ပင် ကျေနပ်လှုပ်ရှား လျက်ရှိသည်။ သူ့ဘယ်လောက်များ အခံရခက်လိမ့်မလဲ။ ခရမ်းပြာ သီချင်းဆိုပြီးသွားချိန်တွင် လက်ခုပ်သံများ မှာ ခါတိုင်းထက် ဆယ်ဆမကပို၍ ကျယ်လောင် ဆူညံရှည်လျားနေကာ တော် တော် နှင့် လက်ခုပ်သံရပ်စဲသွားချေ။ ခရမ်းပြာ၏ ထင်မှတ်မထားသော တုံ့ပြန်ပုံကြောင့် စစ်မှန်သည့် အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာလျက်ရှိ၏ ။

သူ တန်ဖိုးတကြီး ပေးဝယ်လာခဲ့သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို သူ့မျက်စိရှေ့ မှာ က်မှာ ပင် သူတစ်ခါမှ မသိမမြင်ဖူးသော မိန်းကလေးများ စွာ ၏ လက်ထဲသို့ ခရမ်းပြာက လုံးဝ အရေး မစိုက်သည့် မျက်နှာပေးဖြင့် ရက်ရက်ရောရော ဝေငှစွန့်ကြဲပစ်လိုက်ခြင်းသည် သူ့ကို အတိအလင်း စိန်ခေါ်ရန်စလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏ ။ သူငယ်ချင်းများ ရှေ့တွင် သူ့မျက်နှာ ဘယ်နေရာ သွားထားရမှန်း မသိလောက်အောင်ပင် သူ အရက်တက္က နာကြည်းနေသည်။ ခရမ်းပြာဆိုသော မိန်းကလေးသည် ဤမျှရက်စက်ရင့်သီးလိမ့်မည် ဟု သူ ကြိုမတွေ့ မိခဲ့ချေ။ သူ ခရမ်းပြာကို လျှော့တွက်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မင်း ပြန်ချင်သလား စစ်မှန်၊ ငါတို့ ပြန်ကြမလား’

အခြေအနေ သိပ်မကောင်းမှန်း ရိပ်မိသော ကြောင့် ညီဇော်က သူ့ကို ခပ်တိုးတိုး

လမ်းမေး လေသည်။

‘ဘာလို့ ပြန်ရမှာလဲကွ၊ ဘာကိစ္စ ငါက ပြန်ရမှာလဲ၊ ငါ ဒီမိန်းမကို ရအောင်ကို လိုက်ပြမယ်၊ မင်းတို့ စောင့်ကြည့်နေလိုက်စမ်း၊ အလကား မှုနေတာကွ၊ ဒါလောက် ကတော့ မိန်းမ တစ်ယောက် ရဲ့ မာယာဆိုတာ ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ သူ ဘယ်လောက်ထိ ဟန်ဆောင်နိုင်မလဲ မူနိုင်မလဲ’

စစ်မှန်သည့် နေရာမှ စိတ်လိုက်မာနန်ပါဖြင့် ဝန်းခနဲ ထရပ်ကာ အစီအစဉ် ကြေညာသူနား သို့ လျှောက်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာ သွားပြောလိုက်သည်။ မကြာခင်မှာ အစီအစဉ်ကြေညာသူ၏ အသံထွက်ပေါ်လာ၏ ။

‘ခရမ်းပြာရဲ့ သီဆိုမှု ကို နှစ် ခြုံက်သဘောကျတဲ့ ပရိသတ် တစ်ယောက် က request လုပ်ပါ တယ်ရှင်၊ ခရမ်းပြာကို နောက်ထပ် သီချင်းတစ်ပုဒ် သီဆိုပေးဖို့ ကိုစစ်မှန်က request လုပ်ထားပါ တယ်၊ အဲဒီ အတွက် ငွေကျပ်တစ်သိန်းတိတိကိုလည်း ဆုငွေအနေနဲ့ ကြိုတင် ချီးမြှင့်ပေးထားပါ တယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အဆိုတော် ခရမ်းပြာမှ သီချင်းတစ်ပုဒ် ထပ်မံသီဆိုဖျော်ဖြေပေးဖို့ တောင်းဆို ပါတယ်ရှင်...’

စစ်မှန်သည့် သူငယ်ချင်းများ ရှိရာဆီသို့ ကြော့ကြော့မော့မော့ကလေး ပြန်လျှောက်လာခဲ့ သည်။ ပရိသတ်တွေ က သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်လျက် ရှိကြ၏ ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တစ်သိန်းပေးပြီး request လုပ်သော HERO ပေါ့...။

‘တွေ့ တယ်မှတ်လား... ဟေ့ကောင်တွေ ၊ အဲဒီ လို မိန်းမမျိုးကို အဲဒီ လိုငွေပေးပြီးဝယ်ရင် သူ ဘယ်လိုငြင်းမလဲ၊ အလကားသက်သက် မာနကြီးပြနေတာ၊ မာနကြီးလောက်စရာ အခြေ အနေ သူ့ဆီမှာ ဘာရှိသလဲ...’

သူ စိတ်လိုက်မာနန်ပါပင် ရင့်ကျောစွာ အားပါးတရ ပြောနေ၏ ။

နားနေခန်းထဲမှ ခရမ်းပြာ ကတော့ အစီအစဉ်ကြေညာသူ၏ အသံကို ကြားရချိန်တွင် စစ်မှန် တမင်သက်သက် သူမကို စိန်ခေါ်ရန်စပြုဆိုတာကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၏ ။ ယဉ်ယဉ်ကျေး ကျေးကလေး သီချင်းထပ်ဆိုဖို့ request လုပ်တယ်ဆိုပေမဲ့

ခပ်ရိုင်းရိုင်းတွေ :ရလျှင် ခရမ်းပြာကို သူငွေတစ်သိန်းဖြင့် ဝယ်ပြလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။
ထိုအတွေး :ဖြင့် ခရမ်းပြာ၏ နှလုံးသားသည် ခပ်ပြင်းပြင်း ဆုပ်ညှစ်ခံလိုက်ရသလို
နာကျင်သွားလေသည်။ သူ ကြုံ၊ ဝါးခဲ့သည့်အတိုင်း ငွေနှင့် ပေါက်ပြီး ခရမ်းပြာ၏ လွတ်လပ်မှု
နှင့် စိတ်နှလုံးကို တစ်ခဏတာ ဝယ်ယူပြလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။

ကဲ... ခရမ်းပြာ ဘယ်လိုငြင်းမလဲ။ တကယ်တော့ ခရမ်းပြာ ငြင်းခွင့်မရှိပါ။
ဒီဆိုင်မှာ အဆိုတော် တွေ ကို ပရိသတ်တွေ က request လုပ်ခွင့်ရှိသည်။ request
လုပ်ခြင်းခံရသော အဆို တော် တွေ ကလည်း ကျေနပ်နှစ်သက် ဆိုကြရမည် ဖြစ်သည်။
အခုအခြေအနေ ကတော့ စစ်မှန်နှင့် ခရမ်းပြာ နှစ် ယောက် တည်းသာသိသော
စစ်မှန်ဘက်က မာယာဖြင့် စော်ကားစိန်ခေါ်ခြင်းဆိုတာ ကို ခရမ်းပြာက ကောင်းစွာ
ခံစားသိရှိနေမိသော ကြောင့် အခံရခက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဒါ သင်း တမင်သက်သက် လုပ်တာ ငယ်၊ ကျွန်မရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ စိတ်နှလုံးကို
ဆယ့်ငါး မိနစ်စာလောက်ကို ငွေတစ်သိန်းပေးပြီး သူ ဝယ်ပြလိုက်တာ၊ ကျွန်မ
အဝယ်မခံချင်ဘူး... ငယ်၊ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဟင်... ရှင် ကျွန်မကို အကြံပေးစမ်း...’

ခရမ်းပြာ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘လွယ်လွယ်လေးပဲ ခရမ်းပြာရယ်၊ ရှင် မဆိုချင်ဘူးမဟုတ်လား၊ တက်မဆိုနဲ့ပေါ့၊
ရှင်ကိုယ် စား ကျွန်မ သွားဆိုပေးမယ်၊ သူ request လုပ်တဲ့ ငွေတစ်သိန်းကို ရှင်
ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ’

‘ရှင် တစ်ခါတည်း ထည့်ကြော်ညှာပေးခဲ့စမ်းပါ၊ အဲဒီ ငွေတစ်သိန်းကို ဆွဲ အ
နားမကြား ကျောင်းအတွက် လှူပစ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့...’

ငယ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကာ စင်ပေါ်သို့
ပြေးတက်သွားလေသည်။ မကြာခင်မှာ ငယ်၏ ချိုသာယဉ်ကျေးသော ကြေညာသံကလေး
ထွက်ပေါ်လာ၏ ။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုစစ်မှန်၊ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်း ခရမ်းပြာကို request

လုပ်တဲ့ ကိုစစ်မှန်ကို ကျွန်မက ခရမ်းပြာ ကိုယ်စား တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခရမ်းပြာ ရုတ်တရက် ခေါင်းတွေ ချာချာလည်အောင် မူးလာတဲ့အတွက် စင်ပေါ် ပြန်မတက်နိုင်တော့လို့ပါ။ သူ့ကိုယ်စား ကိုစစ်မှန် request လုပ်တဲ့ သီချင်းကို ငယ်ကပဲ သီဆိုဖျော်ဖြေပေးပါမယ်။ ပြီးတော့ ကိုစစ်မှန် ချီးမြှင့်တဲ့ ငွေတစ်သိန်းကိုလည်း ဆွံ့ အနားမကြားကျောင်းကို လှူပေးဖို့ ခရမ်းပြာက အမှာ စကား ပါးလိုက်ပါတယ်ရှင်...'

ငယ်၏ ခပ်ပြောင်ပြောင်ကလေး ကြေညာသံကို နားထောင်၍ ခရမ်းပြာသည် သဘောကျစွာ ဖြင့် အခန်းထဲမှာ ကျိတ်၍ ရယ်မောလျက်ရှိသည်။ စစ်မှန် ကတော့ ခံလိုက်ရပြန်ပြီဟူသော ခံစား ချက်ဖြင့် မခံချိမခံသာ တောက်ခတ်လိုက်လေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ က ခရမ်းပြာ ပြန်ပြီး ပညာပြ တာကို ကောင်းစွာ ရိပ်မိသော ကြောင့် စစ်မှန်မသိအောင် တိတ်တခိုး ကျိတ်ပြုံး ကြလေသည်။ စစ်မှန် နှင့် ခရမ်းပြာတို့၏ ပွဲသည် ထင်မှန်မထားပါပဲ ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာခဲ့သည်။

'ဒီမိန်းမ တမင်သက်သက်လုပ်တာကွ တွေ .လား၊ တွေ .ကြသေးတာပေါ့ ခရမ်းပြာရယ်၊ ငါ ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်တော့ဘူး၊ သူ့ကို မရ ရအောင်ကို ငါ ယူပြမယ်. . .'

ဟု စစ်မှန်က ခပ်တိုးတိုးကြိမ်းဝါးနေချိန်တွင် ငယ်ငယ်၏ စူးရှ သြဝါသော သီချင်းသံက ထွင်းဖောက်လွှမ်းသွားလေသည်။

'ငါ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒီလိုမိန်းမမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ ခဲ့ဖူးဘူး၊ သူ ဘာ ဖြစ်လို့ ငါ့ကို ရန်သူ တစ်ယောက် လို ဆက်ဆံနေရတာ လဲ၊ ဘာလို့ ငါ့ကို ကလန်ကဆန်တွေ လုပ်နေရတာ လဲ၊ ဖြစ်နိုင်ချေတစ်ခုက သူ့ကို ငါ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားအောင်များ သူ မာယာတွေ သုံးနေ တာလား...'

'အဲဒါတော့ မ ဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် စစ်မှန်၊ ဟိုးအရင်ကတည်းက ခရမ်းပြာရဲ့ သတင်းက တော် တော် ကြီးတယ်၊ ဘယ်ယောက်ျားမှ ချဉ်းကပ်လို့မရဘူး၊ ဘာလက်ဆောင်မှ ပေးလို့မရဘူး၊ တခြားမိန်းမတွေ လို လက်ဆောင်နဲ့ ဖြားယောင်းလို့ ရတဲ့အစားမျိုးတော့

မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ တစ်ခု အကြံပေးမယ် စစ်မှန်၊ မင်း သူ့ကို တကယ်ရအောင်
လိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ ဗျူဟာကို ပြောင်းရလိမ့်မယ်...'

‘ဘာ ဖြစ်လို့ ပြောင်းရမှာ လဲ၊ လောကမှာ ငွေမမက်တဲ့၊
လက်ဆောင်ပဏ္ဏာမမက်တဲ့ မိန်းမ ဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး၊ မင်း မှတ်ထား၊ ဒီမိန်းမ
သက်သက်ဟန်ဆောင်နေတာ၊ မာယာများ နေတာ၊ တစ်နေ့တော့ သူ ငါ့လက်ထဲကို
မလွဲမသွေ ရောက်ကို ရောက်လာမှာ ပါကွာ...’

စစ်မှန်၏ အသံမှာ မခံချင်စိတ်၊ မာနတို့ရောထွေးကာ
အေးစက်တင်းမာနေလေသည်။

အခန်း (၃)

ထိုနေ့က ခရမ်းပြာ၏ မောင်လေး သဲသဲ၏ ဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်သော မွေးနေ့ ဖြစ်သည်။ အသက်သာ ဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း မောင်လေး၏ အသိဉာဏ်မှာ ရှစ်နှစ် သား ထက် မပိုချေ။ သဲသဲ ပျော်ရွှင်ရန် ရည်ရွယ်လျက် ခရမ်းပြာလည်း Heart to Heart မှ အဆိုတော် သူငယ်ချင်းတချို့ကို ဖိတ်ထားကာ အိမ်မှာပဲ မြီးရှည်ကိုယ်တိုင်လုပ်ကာ သဲသဲ၏ မွေးနေ့ပွဲကလေး ကို ကျင်းပပေး၏ ။

ငယ်ငယ်က သဲသဲအတွက် ချောကလက် Birthday Cake တစ်လုံးဝယ်လာသလို သီတာ က ရောင် စုံပူဖောင်းများ စွာ ဝယ်လာသဖြင့် သဲသဲ၏ ရယ်မောသံမှာ တစ်ခန်းလုံး ဆူညံပွက်လော ရိုက်လျက်ရှိလေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းစုပြီး မြီးရှည်စားပြီးချိန်တွင် ငယ်က...

‘ကဲ ကဲ... သဲသဲရဲ့ မွေးနေ့ပွဲအတွက် ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်ကလေး လုပ်ရမယ်၊ ခရမ်းပြာ ဂစ်တာသွားယူချည်၊ သဲသဲအတွက် သီချင်းဆိုပေးရမယ်’

‘ကျွန်မ ဂစ်တာက တော် တော် ဟောင်းနေပြီ ငယ်ရဲ့၊ ဂစ်တာအသစ်တစ်လုံးလောက်တော့ ထပ်ဝယ်ရလိမ့်ဦးမယ်၊ ကျွန်မလည်း ဝယ်မယ်ဝယ်မယ်နဲ့ ပိုက်ဆံစုနေတာ ခုထိ မပြည့်သေးပါဘူး ဟာ၊ ကျွန်မကြိုက်တဲ့ ဟော်လိုဂစ်တာကလေးက တစ်သိန်းခွဲတန်တယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က ဂစ်တာ ဆိုင်မှာ သွားကြည့်ထားပြီးပြီ၊ တစ်နေ့တော့ ဝယ် ဖြစ်အောင် ဝယ်မယ်ဟာ...’

ဟု ခရမ်းပြာက ပြောရင်း ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းနေပြီ ဖြစ်သော ဂစ်တာအစုတ်ကလေးကို ငယ့်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ မကြာခင်မှာပဲ ဂစ်တာသံနှင့် တကွ သီချင်းဝိုင်းကလေးတစ်ပွဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ သီချင်းဆိုသည့်ထဲတွင် စိတ်ဝင်စား ဈာန်ဝင်နေသော ကြောင့် အခန်းထဲသို့ စစ်မှန်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်ကို ခရမ်းပြာက ရုတ်တရက် သတိမထားမိချေ။ သဲသဲ၏ ဂူးဂူးဝါးဝါး ထအော်သံကြားမှပင် ခရမ်းပြာသည် မှီတိထားသော မျက်လုံးများ ကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိ သည်။

‘မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့ နေ့သည်ကို နှင်တော့မထုတ်ပါဘူးနော်...’

ခရမ်းပြာ...’

စစ်မှန်က ခပ်ပြုံး ပြုံး ပြောရင်း စားပွဲပိုင်းတွင် အသာအယာပဲ
ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

‘ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတစ်ခုခုလုပ်နေတာ ထင်တယ်၊ ဘယ်သူ့မွေးနေ့လဲ၊ ခရမ်းပြာရဲ့
မွေးနေ့လား’

စစ်မှန်ကို ငယ်ငယ်တို့ အားလုံးက ကောင်းစွာ ရင်းနှီး အလွတ်ရနေလေပြီ။

‘သဲသဲ မွေးနေ့... သဲသဲ မွေးနေ့...’

သဲသဲက သူ့ရင်ဘတ်သူ ပုတ်ပြရင်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြောသည်။ သဲသဲသည်
ကလေး ဆန်စွာ ပင် အဖော်မင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်တွင် နေ့သည်တွေ များ
ပြားစည်ကားနေတာကို အလိုလို ပျော်ရွှင်မြူး ထူး ကျေနပ်လျက်ရှိသည်။

‘ဪ... ညီလေးမွေးနေ့လား... Happy Birthday ညီလေး၊ ကဲ...
ပြောစမ်းကွာ၊ ငါ့ညီလေး မွေးနေ့အမှတ်တရအ ဖြစ် ကိုယ် လက်ဆောင်တစ်ခုခု
ထူးထူးခြားခြားဝယ်ပေးမယ် ညီလေး... ဘာလိုချင်သလဲ’

သူက သဲသဲကို တရင်းတနှီး ပခုံးဖက်ရင်း မေးနေသည်။ သဲသဲက
မျက်ဆန်ကလေးကို ပတ် ချာလည်လှည့်ရင်း အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ
သွားကိုဖွီးကာ...

‘သဲသဲ ကားလိုချင်တယ်၊ ကား ကား... ဝူး ဝူး ဆိုပြီးတော့ မောင်းချင်တယ်’

ဟု သဲသဲက ကားစတီယာရင်ကို ကိုင်ပြီးမောင်းသလို လက်နှက်ဖက်ကို ဝိုင်း၍
လုပ်ပြလေ သည်။

‘အိုကေ... ရရမှာ ပေါ့ သဲသဲ၊ သဲသဲက ကားအစစ် လိုချင်တာလား၊ အရပ်ကား
လိုချင်တာ လား...’

‘ကားအစစ်... ကားအစစ်...’

‘ကောင်းပြီ... အောက်မှာ အစ်ကိုကား ပါတယ်၊ သဲသဲ လိုက်စီးမလား’

‘လိုက်စီးမယ်... လိုက်စီးမယ်...’

သဲသဲက ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညှိတ်ပြီး ထရပ်လေသည်။ ခရမ်းပြာသည် ဘာမှမသိနား မလည်သော မောင်လေးကို သူ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေတာကို သိပ်မကျေနပ်လှ။

‘သဲသဲ... လိုက်မသွားရပါဘူး... ပြန်ထိုင်နေစမ်း၊ စစ်မှန်... ရှင် ကျွန်မမောင်လေးကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းမနေနဲ့၊ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ဘာအကြံတွေ ရှိနေသလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူးများ မှတ်နေလား၊ ရှင် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားရင် ကောင်းမယ်’

‘ဟာ... ကိုယ့်အိမ်ကို လာလည်တဲ့ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ကို အဲဒီ လိုပဲ နှင်ထုတ်ရသလား ခရမ်းပြာ၊ အထူးသဖြင့် ဒီနေ့က သဲသဲရဲ့ မွေးနေ့လေ၊ ကိုယ်ဟာ မင်းအတွက် ရန်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ့်ကိုကြည့်နေတဲ့ မင်းရဲ့ မျက်မှန်အစိမ်းရောင် ကြီးကို ကျေးဇူးပြုပြီး ချွတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ကိုယ်တို့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကြရအောင်၊ ဒီနေ့ သဲသဲရဲ့ မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ကိုယ်တို့ ရင်းနှီးမှု စယူကြရအောင်၊ တစ်နေရာရာသွားပြီး တစ်ခုခု သွားစားကြတာပေါ့၊ ဒီက ငယ်ငယ်တို့ပါ ခေါ်ခဲ့လေ’

စစ်မှန်က လွယ်လွယ်နှင့် တော့ လက်မလျှော့ချေ၊ ခရမ်းပြာသည် စစ်မှန်၏ ပါးနပ်ကျွမ်းကျင် လှသော မာယာထံမှာ အငိုက်မိ ပါမသွားရလေအောင် အတော် လေး သတိထားနေရလေသည်။

‘မလိုပါဘူး စစ်မှန်၊ ကျွန်မမောင်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို ကျွန်မအိမ်မှာ ပဲ ရိုးရိုးကလေးနဲ့ သူပျော် အောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ရှင် စီစဉ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ အကောင်းဆုံးက ဒီအိမ်ကနေ ရှင် ပြန်ထွက်သွားဖို့ပဲ...’

‘ဟဲ့... သမီးရယ်၊ ဧည့်သည်ကို ဘယ်လိုများ ပြောနေတာလဲ၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံမှပေါ့... ခရမ်းပြာ၊ မေမေ မြီးရှည်သွားထပ်ပြင်လိုက်မယ်...’

မေမေ ကတော့ လူကြီးပီပီ မျက်နှာပူသော ကြောင့် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လှည့်ဝင်သွားလေ သည်။ ငယ်ငယ်နှင့် တကွ တခြားသူငယ်ချင်းတွေ ကတော့ ငြိမ်သက်စွာ ပင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်လုပ် နေကြသည်။ ခရမ်းပြာ၏ တင်းမာမှု ကြောင့် စစ်မှန်၏ သူငယ်ချင်းများ ကလည်း အနေရခက်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် စစ်မှန် ကတော့ ကုန္တမပျက်ချေ။

‘မင်း ကိုယ့်ကို ဘာ ဖြစ်လို့ အဲဒီ လောက်တောင် ရင့်ရင့်သီးသီး ဆက်ဆံနေရတာ လဲ ခရမ်း ပြာ၊ ကိုယ့်တစ်သက်မှာ ဘယ်မိန်းကလေးကမှ ကိုယ့်ကို ကလေးကချေတစ်ကောင်လို နှင်မထုတ်ခဲ့ ဖူးဘူး ခရမ်းပြာ၊ မင်း တော် တော် ရင့်သီးတယ်...’

‘ရှင် ဘာကြောင့် ကျွန်မကို သဲကြီးမဲကြီး ဝင်ပူးချဉ်းကပ်နေသလဲဆိုတာကို ကျွန်မ သိတယ် စစ်မှန်...’

‘မင်း သိရင် ပြီးတာပဲလေ၊ ကိုယ် မင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ ချဉ်းကပ်နေတာလေ၊ မိန်းမတစ် ယောက် ကို စိတ်မဝင်စားဘဲနဲ့တော့ သူ စော်ကားသမျှ ကိုယ် ဒီလောက်ကြီး စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ ကိုယ် မင်းစော်ကားသမျှကို အကြိမ်ကြိမ် သည်းခံနေခဲ့တာ မင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ပဲ’

စစ်မှန်က ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ဆက်ပြောနေ၏ ။

‘ရှင် ပြန်မလား၊ မပြန်ဘူးလား စစ်မှန်’

‘ကိုယ် ပြန်ဖို့ လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ ခရမ်းပြာ၊ ကိုယ် မင်းနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ အသားလွတ်ကြီး မင်း ရန်လိုတိုက် ခိုက်နေတာ ကတော့ သိပ်အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ကိုယ် ထင်တယ်...’

‘ဘာ ဖြစ်လို့ အကြောင်းပြချက် မရှိရမှာ လဲ စစ်မှန်၊ သိပ်ရှိတာပေါ့၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေ အပေါ်မှာ ထားတဲ့ ရှင့်ရဲ့ သဘောထားကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ်၊ မိန်းမဆိုတာ ငွေနဲ့ မျှားရင် အလွယ်တကူရလိမ့်မယ်လို့ ရှင် ထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ရှင် တစ်သက်လုံး မှတ်ထား လိုက် စစ်မှန်၊ ခရမ်းပြာ ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ရှင် ဘယ်တော့မှ ငွေနဲ့မျှားလို့မရဘူးဆိုတာ ရှင့်ခေါင်းထဲ စွဲနေအောင် မှတ်ထားလိုက်’

မမျှော်လင့်ဘဲ ပွဲက တင်းမာလာခဲ့သည်။

စစ်မှန်သည် ခရမ်းပြာကို တိတ်ဆိတ်အေးခဲစွာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

‘ကိုယ် အဲဒီ လို ယူဆတယ်လို့ မင်း ဘာကြောင့် စွပ်စွဲရတာ လဲ ခရမ်းပြာ...’

‘ရှင့်လုပ်ရပ်တွေ က သက်သေပြနေတယ်လေ၊ ရှင် ကျွန်မကို လက်ဆောင်တွေ ပေးတယ်၊ လူတွေ ရှေ့မှာ ရက်ရက်ရောရော ဆုငွေတွေ ပေးတယ်၊ အဲဒါတွေ အပေါ်မှာ ကျွန်မ သာယာမက် မောပြီး ရှင်လိုချင်တာမှန်သမျှ ကျွန်မဆီက လွယ်လွယ်ကူကူလေးပဲ သိမ်းပိုက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ရှင် ထင်နေတယ် မှတ်လား၊ စိတ်ချ... ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူးမှတ်...’

‘စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနဲ့ ခရမ်းပြာ၊ တစ်ချိန် ကတော့ မင်းရဲ့ စကားကို ပြန်ပြင်ဆင်ဖို့ မင်းပဲ အနေရခက်နေလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်မ ပြောပြီးသားစကားကို ဘယ်တော့မှ မပြင်ဘူး စစ်မှန်၊ ရှင် ကြိုးစားနေတာတွေ ကို ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်တော့၊ ကျွန်မကို ရစေရမယ်လို့ မတော် တဆ ရှင်ကြုံ၊ ဝါးခဲမိရင်လည်း စကားလုံးတွေ ကို ပြန်ရုတ်သိမ်းပြီး ရှင်လာရာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်တော့၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင့်ဘဝမှာ နောင်တရစရာတွေ ကြုံလာရလိမ့်မယ်...’

‘ကိုယ့်ဘဝမှာ နောင်တဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး ခရမ်းပြာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ် နောက် လည်း မဆုတ်တတ်ဘူး၊ ကိုယ် အမြဲတမ်း ရှေ့ကိုပဲ ဆက်လှမ်းတယ်၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမတစ် ယောက် ကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ကို နောက်ပြန်ဆုတ်တာမျိုး

ကိုယ့်ရာဇဝင်မှာ မရှိဘူး...'

ခရမ်းပြာသည် မျက်ခုံးကလေးပင့်ကာ သူ့ကို
တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် လှောင်ပြုံး ကလေးပြုံး ကာ...

‘ရှင် သိပ်သေချာနေတယ်ပေါ့လေ၊ ကောင်းပြီ... ရှင်ကို တစ်ခွန်းပဲမေးမယ်၊ ရှင်
အခု ဒီကနေ ပြန်မလား၊ မပြန်ဘူးလား’

နှစ် ဖက်သော သူငယ်ချင်းတွေ ကတော့ ခရမ်းပြာနှင့် စစ်မှန်ကို ဘာတွေ များ
ဆက် ဖြစ် မလဲဟု စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်လျက်ရှိကြလေသည်။ စစ်မှန်ကလည်း
ခေါင်းမာမာပင် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်၏ ။

‘မပြန်ဘူး ခရမ်းပြာ၊ မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ’

‘အိုကေ’

ခရမ်းပြာသည် ပြုံး ပြုံး ကလေးပင် သူ့ဘေးနားတွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ
ရုတ်တရက် သူ့လက် တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး သူ၏ လက်ဖုံဆီသို့ အားပါးတရ
ကုန်းကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

‘အား...’

စစ်မှန်၏ နာကြည်းနာကျင်စွာ ညည်းညူလိုက်သံက ကျယ်လောင်စူးရှနေ၏ ။

‘ဟား...ဟား... မမ ကိုက်တယ်၊ မမ ကိုက်တယ်...’

ဟု သဲသဲက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်နေသည်။
ခရမ်းပြာသည် သူ့အသားထဲ ခရမ်းပြာ၏ သွားတွေ အိခနဲ စိုက်ဝင်နှစ်မြုပ်သွားသည်အထိ
အငြိုး တကြီး ကိုက်ထား ခြင်း ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်တို့က ခရမ်းပြာကို အတင်းပင်
ဆွဲခွာယူရသည်။ သူ၏ လက်ဖုံနေရာတွင် သွေးစို့လျက်ရှိသော သွားအကွင်းရာသည်
ထင်ရှားလျက်ရှိ၏ ။ နာကျင်မှု ကြောင့် ရော ဒေါသနှင့် မခံချင်စိတ်တို့ကြောင့် ပါ စစ်မှန်၏
တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက်ရှိသည်။

‘ခရမ်းပြာ... မင်း တော် တော် ရက်စက်တဲ့ မိန်းမ၊ ငါ့အသားကို

နာအောင်လုပ်ဖူးတဲ့ မိန်းမ ဆိုလို့ မင်း တစ်ယောက် တည်းပဲ ရှိသေးတယ် ခရမ်းပြာ၊ မင်း မမေ့ပါနဲ့၊ ကိုယ် ထပ်ပြီးပြောခဲ့မယ်၊ မင်းကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ အလွတ်မပေးဘူး ခရမ်းပြာ၊ မင်းကို ကိုယ် ရစေရမယ်’

စစ်မှန်သည် လက်မှ ဒဏ်ရာကို တခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ဖိရင်း အခန်းထဲမှ ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်း စစ်မှန် နောက်မှ ဒရောသော ပါး လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

‘ခရမ်းပြာရယ်... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ အဲလောက်ကြီးတော့ လုပ်ဖို့မကောင်း ဘူးဟာ၊ ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို...’

ငယ်ငယ်က မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် အပြစ်ဆို၏ ။

‘ရှင် မသိပါဘူး ငယ်ရယ်၊ အဲဒီ လိုမှ မလုပ်ရင် သင်းက ဘယ်တော့မှ ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီး တော့ ပိုပြီး အတင့်ရဲလာလိမ့်မယ်၊ ဒါမှ မှတ်လောက်သားလောက် ရှိသွားမှာ နောက်ဆိုရင် သူ ခရမ်းပြာရဲ့ အိမ်ကို လက်ရဲခြေရဲနဲ့ လာရဲတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ခဏနေတော့ မေမေက မြီးရှည်တွေ ထည့်ထားသော ဗန်းကြီးဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန် ရောက်လာသည်။

‘ဟဲ့... ဟိုသူငယ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ...’

‘ပြေးပြီ မေမေ၊ မမကိုက်လို့ ထွက်ပြေးပြီ...’

သဲသဲက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ သဘောကျစွာ ရယ်မောလျက် ပြောလေသည်။ ခရမ်း ပြာနှင့် တကွ ငယ်ငယ်တို့အားလုံး ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောမိကြလေသည်။

‘ခရမ်းပြာ... ရှင် စစ်မှန်အပေါ် တုံ့ပြန်တာတွေ နည်းနည်း တော့ ပြင်းထန်နေသလားလို့’

‘ပြင်းထန်ရမယ် ငယ်... ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကျွန်မအပေါ်

သဘောထားကို ကျွန်မ နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားထားခဲ့လို့ပဲ... သူက မိန်းမတိုင်းကို သူလိုက်ရင် ရတယ်လို့ ခံယူထားတဲ့သူလေ၊ အထူးသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ ကျွန်မတို့လို မိန်းကလေးတွေ ကို ငွေနဲ့ လမ်းခင်းပြီးလိုက်ရင် အလွယ်တကူ ရလိမ့်မယ်လို့ ခံယူယထားတဲ့သူ၊ ပြီးတော့ သူ့သူငယ် ချင်းတွေ ရှေ့မှာ ခရမ်းပြာဆိုတဲ့မိန်းမကို သူ ရအောင်လိုက်ပြမယ်လို့ ကြုံး ဝါးထားတဲ့သူ၊ အဲဒီ စကား တွေ ပြောခဲ့တုန်းက သူ့နောက်မှာ ကျွန်မရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ မသိခဲ့ဘူးလေ၊ ရှင် စဉ်းစားကြည့် ငယ်...၊ သူ့ကို ရန်သူ တစ်ယောက် ဆိုတာ သိနေရက်နဲ့ ကျွန်မက ရန်သူလို မတုံ့ပြန်လို့ ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမှာ လဲ၊ သူ ကျွန်မကို ချဉ်းကပ်နေတာဟာ ရိုးရိုးသားသားမှ မဟုတ်တာ ငယ်... အားလုံး မာယာတွေ ချဉ်းပဲ...'

‘ဪ... ကျွန်မ မှတ်မိပြီ၊ ဟိုတလောက ရှင် ဒေါသတကြီးနဲ့ ပန်းကုံးတွေ ပစ်ပေါက်ခဲ့ တဲ့နေ့က ရှင်ပြောခဲ့တဲ့ယောက်ျားဟာ စစ်မှန်လား’

‘အစစ်ပေါ့ ငယ်... သူကလွဲလို့ ဘယ်သူ ဖြစ်ဦးမှာ လဲ၊ ရှေ့လျှောက်လည်း ကျွန်မ သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပဲ တုံ့ပြန်ရလိမ့်မယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ် ငယ်... ဘာ ဖြစ်လို့ မုန်းတာလဲလို့မေးရင် ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေ ကို သူ အထင် သေး လျှော့တွက်လွန်းလို့ပဲ...’

ခရမ်းပြာသည် ခါးသီးစွာ ပြောရင်း အံကလေးကြိတ်လိုက်မိသေးသည်။

လှေကားအောက်တွင် တော့ စစ်မှန်သည် ရှက်ရမ်းရမ်းလျက် ပေါက်ကွဲနေသည်။

‘မင်းဒဏ်ရာက တော် တော် နက်တယ် စစ်မှန်၊ ဆေးခန်းသွားမှ ဖြစ်မယ်...’

‘ဟေ့ကောင် စစ်မှန်၊ သွားနဲ့ အကိုက်ခံရရင် အဲဒီ သွားနေရာကို ကြက်ချေး သုတ်ရတယ်ကွ၊ ကြက်ချေးလိမ်းရင် ကိုက်တဲ့သွားတွေ အကုန်လုံးကြွကုန်တယ် ဆိုလားပဲ’

ဟု သူငယ်ချင်းတွေ က တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောနေ၏ ။

‘အရေး ထဲ မင်းကတစ်မှာ ငိုပဲ၊ တော် တော် အကဲဆတ်တဲ့ မိန်းမကွာ၊

သူ့အိမ်သွားလည်တာ များ ဒီလောက်ရက်ရက်စက်စက် ကိုက်လွှတ်ရတယ်လို့...
လူကြားလို့တောင် မကောင်းဘူး၊ သူ ငါ့ကို ဘာလို့ ဒီလောက်ခါးခါးသီးသီး
မုန်းနေရသလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့တောင် မရဘူး...’

‘သူ ပြောခဲ့သားပဲ စစ်မှန်၊ မင်းရဲ့ မိန်းကလေးတွေ အပေါ်မှာ စွဲချက်တင်ထားတဲ့
သဘော ထားတွေ ကို သူက မိန်းမ တစ်ယောက် အနေနဲ့ မခံနိုင်လို့ပေါ့ကွ၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲ’

‘နေပါဦး၊ ငါ မိန်းမတွေ ပေါ်ထားတဲ့ သဘောထားကို သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
သိနေရတာ လဲ’

‘မင်းက နာမည် ကြီးပဲ စစ်မှန်၊ မင်းအကြောင်းကို တော် တော် များများ က
သိနေကြတာပဲ၊ စစ်မှန် အကြောင်းကို စုံစမ်းလိုက်ရင် စစ်မှန်ရဲ့ အတွေ့ အခေါ်
အယူအဆတွေ နဲ့ ဒဿ နတွေ လည်း အလိုလိုပါလာမှာ ပဲ၊ မိန်းမတွေ ကို ဘယ်တုန်းက မင်း
အထင်ကြီးခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ မင်း ထားပစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ တွေ မှ အများ ကြီးပဲဥစ္စာ၊ အဲဒီ သတင်းတွေ
လည်း သူ ကြားမှာ ပေါ့ကွ’

‘စစ်မှန်... ငါ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ် အလေးအနက် ပြောမယ်ကွာ၊ ခရမ်းပြာကို
တကယ် အတည်ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် အခုအချိန်က အချိန်မီသေးတယ်၊ မင်း
နောက်ဆုတ်လိုက် တော့၊ ငါတို့ကို ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ အားလုံးကိုလည်း မင်း မေ့လိုက်တော့၊
နိုင်တာ၊ ရှုံးတာက အဓိကမဟုတ်ဘူး စစ်မှန်၊ မင်းအတွက် အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေး
ထွက်လိမ့်မယ်၊ ခရမ်းပြာ ကြည့်ရတာ မင်းအပေါ် တစ်ခုခုအတွက် နာကြည်းနေသလိုမျိုးပဲ၊
မင်း သူ့ကို ရအောင်လိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါတို့ထင်တယ်၊ အဲဒီ အတွက်လည်း မင်း
မခံချင် မ ဖြစ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းလိုက်လို့ မရတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ဒီလောကမှာ
ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်ရုံပေါ့၊ မင်း အလဲလဲ အကွဲကွဲ ရှုံးမှာ ကိုလည်း ငါတို့
မကြည့်ရက်ဘူး’

ဟု မင်းသစ်က သူ့ကို ခပ်ဆဆကြည့်ကာ ပြောလေသည်။

‘ဟေ့ကောင် မင်းသစ်၊ မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း၊ မင်း ငါ့ကို အဲဒီ လောက်

အထင် သေးသလား၊ ခရမ်းပြာဆိုတဲ့ မိန်းမက ဘာလောက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေလို့လဲ၊ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးကြီးနေလို့လဲ၊ ဒီမိန်းမ တစ်ယောက် အတွက် ငါ့ရဲ့ ရာဇဝင် အရိုင်းခံလိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်သ လား၊ ငါ ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ မင်း အခုပြောတဲ့စကား နောက်ဆုံး ဖြစ်ပစေ၊ ငါ ခရမ်းပြာကို ရအောင်ကို လိုက်မယ်...'

‘သူက ပြောထားပြီးပြီလေ၊ မင်း သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူးတဲ့...’

‘ဟာ... မင်း မိန်းမတွေ အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ၊ မိန်းမတွေ ရဲ့ စကားကို အမြဲ တမ်း ပြောင်းပြန်အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူရတယ်ကွ မှတ်ထား၊ မိန်းမတွေ ရဲ့ ပါးစပ်ကနေ ဘယ်တော့ မှ မရစေရဘူးလို့ပြောရင် အဲဒါ တစ်နေ့နေ့ ရကိုရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တဲ့ ဟား... ဟား...’

စစ်မှန်သည့် မခံချိုမခံသာ ရယ်မောလိုက်ရင်း လက်ဖွံ့ပါ်မှာ သွေးစို့လျက်ရှိသော သွား အကွင်းရာကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် အားပါးတရ စုပ်ယူလိုက်လေသည်။

‘ငါ့ကို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ကို ငါ တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ်၊ မကျေနပ်ဘူး၊ ခရမ်းပြာဟာ ငါ့အတွက် ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အချစ်ကိုတော့ ငါ ရအောင်ယူပြရလိမ့်မယ်၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီမိန်းမကို မှတ်လောက် သားလောက်အောင် ပညာပေးချင်သေးလို့ပဲ...’

‘အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး စစ်မှန်၊ ခု မင်းနဲ့ ခရမ်းပြာမှာ ခရမ်းပြာဘက်က မှန်တယ်၊ သူက သူ့ဘာသာသူ နေတာ၊ မင်းကိုစပြီး စော်ကားခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အခု ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿ နာက မင်းက သူ့ကို မရ ရအောင်လိုက်တယ်၊ သူက မင်း သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူးလို့ တုံ့ပြန် တယ်၊ အဲဒါကို မင်း မခံချင်စိတ် ဖြစ်တယ်၊ သူ့အပေါ် ပိုပြီး ရန်ငြိုး အမျက်ထားတယ်၊ အဲဒီ တော့ ဒီပွဲ စာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လှမှာ လဲ စစ်မှန်... တရားမျှတမှု လည်း မရှိဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်၊ မင်း သူ့ကို တကယ်ချစ်လို့ ကြိုက်လို့ အသည်းအသန်လိုက်တယ်ဆိုရင် လိုက်၊ ငါ ဘာမှမပြောလိုဘူး၊ ဘာမှ အပြစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို အမြင်ကတ်ပုဒ်မကြီးနဲ့ မရ ရအောင် ဇွတ်လိုက်နေတာ

ကြီးတော့ မ ဖြစ်စေချင်ဘူး စစ်မှန်၊ အဲဒီ တော့ ဒီပွဲကို ဒီမှာ ပဲ အသာလေးရပ်ထားလိုက်ရင် ကောင်း မယ်...'

‘ငါ ဘယ်တော့မှ မရပ်ဘူး မင်းသစ်၊ ငါ့ရဲ့ ခံယူချက် ဘယ်တော့မှ မမှာ ဘူး၊ မိန်းမတွေ ဟာ ငွေမက်ကြတာချည်းပဲ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်မှာ တော့ သူဟာ ငွေနောက်ကို ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်ဦးမှာ ပဲ၊ အဲဒီ အချိန်ကိုတော့ ငါ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ စောင့်ပြီး သက်သေပြရလိမ့် မယ်၊ ခရမ်းပြာကို ငွေနဲ့ လုံးဝဖြားယောင်းလို့ မရဘူးဆိုတဲ့ စကားကို ငါ ဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူး’

‘မင်းနဲ့ သူကြားမှာ ဘာရန်ငြိုး မှ မရှိကြပါဘူး စစ်မှန်ရာ၊ မိန်းမ တစ်ယောက် မှာ ရှိသင့်ထား သင့်တဲ့ မာနမျိုး သူထားတယ်၊ သူ့မှာ မင်းကို လွတ်လပ်စွာ ငြင်းဆန်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ အဲဒါကို မင်းက ဘာမှ allergic ဖြစ်နေစရာ မလိုဘူးလေကွာ’

‘ခရမ်းပြာကြောင့် ငါ့ရဲ့ သမိုင်းကိုတော့ ပြောင်းမပစ်နိုင်ဘူး ညီဇော်...’

‘ကဲ... အဲဒါဆို ငါ တစ်ခုမေးမယ်၊ မင်း ခရမ်းပြာကို ချစ်သလား၊ ချစ်သွားနိုင်သလား’

‘No! no way’

‘အဲဒါဆိုရင် မင်းအတွက်ရော သူ့အတွက်ရော ဘာမှအကျိုးရှိမလာနိုင်မဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းကို မင်း ဘာကြောင့် ဆက်ချင်နေရတာ လဲ...’

‘ငါက တောင်တစ်တောင်ကို တက်မိပြီးပြီဆိုရင် တောင်ထိပ်မရောက်မချင်း ပြန်ဆင်းချင် ဘူး ညီဇော်၊ တောင်ထိပ်ရောက်အောင်တော့ ငါ ဆုံးအောင်တက်မှာ ပဲ၊ ခရမ်းပြာ ဒီနေ့ ငါ့ကို စိန် ခေါ်သွားတာ ငါ မှတ်ထားတယ်၊ သူ့ကို ငါ ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူးတဲ့ သူက ဘယ်လိုမိန်းမစား မို့လို့လဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ နောက်မဆုတ်တော့ဘူလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်...’

‘မင်း ရှုံးမှာ ကို မကြောက်ဘူးလား စစ်မှန်...’

‘ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အရှုံးဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး’

‘မင်း မရခဲ့ဖူးတဲ့ အရှုံးကို ခရမ်းပြာက ပေးခဲ့ရင်ကော...’

‘ငါ သူ့ကို တစ်သက်လုံး ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး...’

စစ်မှန်သည် မျက်လုံးများ ကို မှေးကျဉ်းပစ်လိုက်ကာ တစ်ခွန်းချင်း

ပြောလေသည်။

အခန်း (၄)

နောက်နေ့မှစ၍ စစ်မှန်သည် ဗျူဟာပြောင်းလိုက်လေသည်။ ခရမ်းပြာကို တိုက်ရိုက် အသည်းအသန် ချဉ်းကပ်သော နည်းလမ်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုနည်းလမ်းသည် တခြား မိန်းကလေးများ အတွက် အောင်မြင်ခဲ့ပေမယ့် ခရမ်းပြာနှင့် ကျတော့ မထိရောက်ချေ။ ခရမ်းပြာ၏ အသက်သွေးကြောသည် သူမ၏ မောင်လေး သဲသဲ ဖြစ်သည်ဆိုတာကို စစ်မှန် သဘောပေါက်လေ သည်။ များ သော အားဖြင့် ခရမ်းပြာတို့၏ အိမ်ရှေ့တွင် တခြားကလေးငယ်များ နှင့် အတူ ရောနှော ကာ ဆော့ကာစားလျက်ရှိသော သဲသဲကို ချဉ်းကပ်ဖို့ စစ်မှန် စိတ်ကူးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သဲသဲ သည် သူ့ထက်များ စွာ ငယ်သော ကလေးငယ်များ နှင့် ရောကာ ဂေါ်လီပစ်တမ်း ကစားလျက်ရှိ၏ ။

‘သဲသဲ... ကိုယ့်ကို မှတ်မိလား...’

သူက သဲသဲနှင့် ရင်းနှီးမှု ကို အရင်ဆုံး ရယူဖို့ ကြိုး စားလေတော့သည်။

‘မှတ်မိတာပေါ့၊ မမ ကိုက်လိုက်တဲ့ အစ်ကိုကြီး ဟီး ဟီး...’

ဟု သဲသဲက ရယ်သံဖြင့် ပြန်ဖြေ၏ ။

‘မနေ့က သဲသဲ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ သဲသဲ ကိုယ့်ကားစီးချင်တယ်ဆို၊ ကိုယ်တို့ ကားလျှောက် စီးရအောင် လိုက်မလား...’

ဟု သူ ခေါ်တော့ သဲသဲ အားတက်သရောပင် တက်တက်ကြွကြွ ဖြေ၏ ။

‘လိုက်မယ်... လိုက်မယ်...’

သဲသဲသည် လက်ထဲမှ ဂေါ်လီကို ချက်ချင်း စပ်ချကာ သူ့ကားပေါ်သို့ ဒရောသော ပါး ဇွတ် တက်လေသည်။ စစ်မှန်သည် သဲသဲကို ကားပေါ်တင်ကာ မြို့ ထဲအနှံ့လည်ပတ်၍ မောင်းလျက် သဲသဲအတွက် ကစားစရာ အရပ်များ၊ စားစရာမုန့်များ အများ အပြား ဝယ်ပေးလေသည်။ လက်ဆောင်တွေ တနင့်တဖိုးနှင့် ပျော်ရွှင်နေသော

အသိဉာဏ်မပြည့်မီသည့် ထိုကောင်လေးကို စစ်မှန်က ဘယ်လိုမှ သနားကြင်နာစိတ် မရှိသော်လည်း ထိုကောင်လေးသည် ခရမ်းပြာ၏ နှလုံး သား ဖြစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ မေ့မထားချေ။

တစ်နေ့ကုန်နီးပါး လျှောက်၍ လည်ပတ်ကာ ကစားကွင်းတွေ ဆီသို့လည်း ခေါ်သွား၏။ သူတစ်သက်တွင် ဘယ်တုန်းကမှ ဤမျှစိတ်ရှည်အန္တတာခံကာ ကလေးမကျ လူကြီးမကျနှင့် ဘာပုံစံပေါက်နေမှန်း မသိသော အသိဉာဏ်မပြည့်မီသည့် ထိုလူငယ်လေး တစ်ယောက် ကို ကလေး ထိန်းကြီးသဖွယ် မထိန်းခဲ့ဖူးချေ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့သြ ရယ်ချင်နေသည်။ ငါ ဘာတွေ များ လုပ်နေမိသလဲ၊ ခုလောက်ဆို ခရမ်းပြာသည် သူ့မောင်လေးပျောက်နေသော ကြောင့် ဒေါင်း တောက်အောင် ရှာဖွေနေလောက်ရောပေါ့။ အဲဒီ မှာ သေအောင်ရှာစမ်း ခရမ်းပြာ။

ခရမ်းပြာသည် အမှန်တကယ်ပင် သဲသဲပျောက်သွားသော ကြောင့် သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ပျာယာခတ်လျက်ရှိလေသည်။ နေ့တိုင်းပင် သဲသဲသည် အိမ်ရှေ့သို့ဆင်းကာ ကလေးငယ်တွေ နှင့် ကစားနေကျမို့ သူမ အမှတ်တမဲ့ ရှိခဲ့သည်။ ထမင်းစားချိန်ရောက်၍ အောက်သို့ဆင်း၍ ခေါ်သော အခါကျမှ သဲသဲပျောက်နေမှန်း သိရလေသည်။

ကလေးငယ်များ ၏ ပြောပြချက်အရ သဲသဲကို ကားနှင့် အစ်ကိုကြီး ခေါ်သွားတယ်ဟူသော စကားကို ကြားရချိန်တွင် ခရမ်းပြာ၏ နှလုံးသားဆီမှ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်တက်မြည် ဟည်းသွားလေ သည်။ ဒါ စစ်မှန်ရဲ့ လက်ချက်ပဲ။ သူ ဘယ်လိုကြံစည်စိတ်ကူးမှု နှင့် သဲသဲကို ခေါ်သွားတာပါလိမ့် မနေ့ကမှ ခရမ်းပြာသည် သူ့ကို ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိသည်။ ဒီနေ့ သဲသဲကို သူ ခေါ်သွားသည်ဆိုတော့ သူသည် ခရမ်းပြာကို တုံ့ပြန်ဖို့ ဘယ်လိုစိတ်ကူးမျိုး မွေးပါလိမ့်ဟု ထူပူကာ တုန်ယင်သွားလေသည်။

စစ်မှန်ကို ဘယ်မှာ လိုက်၍ ရှာရမှန်းလည်း မသိ။ သူ ပြန်မလာမချင်း စိုးရိမ်ပူပန်သော က များ ဖြင့် ခရမ်းပြာ လောင်မြိုက်လျက်ရှိလေသည်။ မေမေ ကတော့

ခရမ်းပြာကို နှစ် သိမ့်ဖျောင်းဖျာ ပါသည်။

‘ပြန်လာမှာ ပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒီသူငယ်လေး ဒီလောက်တော့ ရိုင်းဟန်မတူပါဘူး၊ သူ သဲသဲကို ချစ်လို့ခေါ်သွားတာမျိုးပဲ ဖြစ်မှာ ပါ’

‘မေမေ မသိပါဘူး မေမေရယ်၊ သူနဲ့ သမီးကြားမှာ ပြဿ နာတွေ အများ ကြီးပဲရှိတယ်၊ ယောက်ျား တစ်ယောက် က ဘယ်လောက်ထိ အငြိုး ကြီးပြီး လက်တုံ့ပြန်တတ်သလဲဆိုတာ သမီး တို့ မသိနိုင်ဘူး မေမေ၊ သဲသဲသာ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ ကတော့ စစ်မှန်ကို သမီး... အသက်ချင်းလဲပစ် မယ်...’

ခရမ်းပြာသည် သဲသဲကို စိုးရိမ်ပူပန်နေရသော ကြောင့် Heart to Heart သို့သွားဖို့လည်း စိတ်မပါတော့ချေ။ သူ ဘယ်အချိန်ကျမှ ခရမ်းပြာ စောင့်ရုံသာ ရှိတော့သည်။ Heart to Heart ရှိ မန်နေဂျာထံသို့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ ခွင့်တိုင်ထားလိုက်ရသည်။ အိမ်ပေါ်မှာ လည်း ထိုင် မနေနိုင်သော ကြောင့် အိပ်အောက်သို့ဆင်းကာ လမ်းထိပ်နှင့် အိမ်ရှေ့ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သွားလျက် သူ့ကားကို အပြင်းအထန် မျှော်လင့်စောင့်စားလျက်ရှိသည်။

ဒါ သူ ခရမ်းပြာကို တမင်သက်သက် ပညာပြတာ။ အကယ်၍ ဒီညသာ သူ ရောက်မလာခဲ့ ဘူးဆိုပါတော့။ ခရမ်းပြာ ဘာလုပ်မည် နည်း။ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ဖို့လည်း မကောင်းဘူးထင်သည်။ သူ ဘယ်မှာ နေသလဲ၊ သူ့အိမ်ရှိရာသို့ စုံစမ်းပြီး လိုက်သွားရင် ကောင်းမလား။ သူ ပြန်တော့လာဖို့မှာ ပါလေ။ ဘာ ဖြစ်လို့များ သဲသဲကို ခေါ်သွားရတာ ပါလိမ့်။ ခရမ်းပြာ၏ အတွေ့ :တွေ ယောက် ယက် ခတ်ကာ ရှိလေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ညနေစောင်း၍ လာခဲ့ပြီ။ သူ့ကားကို အရိပ်အရောင် ကလေး မျှပင် မတွေ့ .ရချေ။ ခရမ်းပြာ၏ စိုးရိမ်မှု သည် တရိပ်ရိပ် မြင့်တက်လာခဲ့သည်။

သူ ဘာ ဖြစ်ချင်တာလဲ။ ခရမ်းပြာ၏ ခူးများ ပင် ယိမ်းယိုင်ညွတ်ခွေလာခဲ့သည်အထိ စိတ် မော့ခွမ်းလျလာသည်။ ဒီအချိန်လောက်ဆို သူ သဲသဲကို သမားရိုးကျ ရိုးရိုးသားသား ခေါ်သွားတာ ဆိုရင်တော့ အိမ်ပြန်ပို့ပေးဖို့ ကောင်းပြီ။

ဘယ်တွေ ဆီများ ခေါ်သွားတာပါလိမ့်။ ခရမ်းပြာသည် လက်သီးနှစ် ဖက် ကျစ်ကျစ်ဆုပ်လိုက်၊ အံကြိတ်လိုက်၊ တောက်ခတ်လိုက်ရှိကာ ရင်ထဲမှာ ဗလောင် ဆူ လှိုင်းထန်လျက်ရှိသည်။ သူ့ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုး၊ မုန်းတီးလျက်လည်း ရှိလေသည်။

အဲဒါလည်း သူ့ရဲ့ မာယာတစ်ခု ဖြစ်မှာ ပဲ။ ဒီလိုနှင့် ခြောက်နာရီပင် ထိုး၍ လာပြီ။ ခြောက်နာရီဆိုရင် ခရမ်းပြာ၏ Heart to Heart သို့ သီချင်းဆိုရန် သွားနေကျအချိန် ဖြစ်သည်။ ဒီအချိန် ရောက်သည့်တိုင် သဲသဲကို အိမ်ပြန်လာမပို့သေးဘူးတော့ ဒါသည် စစ်မှန်၏ မရိုးသားမှု ကို ဖော်ပြ နေပြီ ဖြစ်သည်။ သူ သဲသဲကို ဘယ်ခေါ်သွားသလဲ။ ည ခုနစ်နာရီ ထိုးလာချိန်တွင် ခရမ်းပြာသည် နေလို့ထိုင်လို့ မရတော့ချေ။ စစ်မှန် ဘယ်မှာ နေသလဲဆိုတာကိုလည်း ခရမ်းပြာ မသိ။ ယုတ်ဆွ အဆုံး သူ့ကားနံပါတ်ကိုပင် ခရမ်းပြာ မမှတ်မိချေ။ သူ သဲသဲကို ဘယ်အထိများ ခေါ်သွားတာပါ လိမ့်။

ထိုအချိန်တွင် စစ်မှန် ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် သဲသဲကို ညစာကျွေးရန် Restaurant တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားလျက်ရှိသည်။ သဲသဲသည် အရပ်များ စွာ ၊ မုန့်များ စွာ တို့ကိုလည်း တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ရသည့်အပြင် သူ သွားချင်သမျှကစားကွင်းတွေ ဆီသို့လည်း ရောက်ဖူးပြီးပြီ ဖို့ ဝမ်းအသာကြီးသာလျက်ရှိကာ အိမ်ပြန်ဖို့ စကားပင် မဟာချေ။

‘သဲသဲ ဗိုက်ဆာပြီမှလား၊ ကိုယ်တို့ ညစာ အေးအေးဆေးဆေး စားကြတာပေါ့၊ ပြီးမှ သဲသဲကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား...’

‘ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်...’

ဟု သဲသဲက အားပါးတရ ရယ်မောကာ ပြောလေသည်။ စစ်မှန်သည် သဲသဲနှင့် အတူ restaurant တစ်ခုရှိ အခန်းတစ်ခုအတွင်းမှာ စားစရာတွေ မှာ ပြီး စိမ်ပြေနပြေ အချိန်ဆွဲ၍ စားလေ သည်။ သဲသဲသည် တစ်ခါမှ မစားဖူးသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ကို အားပါးတရ၊ ပလုပ် ပလောင်းစားလျက် သဘောအကျကြီး ကျနေလေသည်။

‘သဲသဲ... ကိုယ်နဲ့ သွားရတာ ပျော်သလား၊ နောက်တစ်ခါ လိုက်ဦးမလား...’

‘ပျော်တယ်... ပျော်တယ်... လိုက်မယ်... လိုက်မယ်...’

စစ်မှန်သည် သံသကို ကြည့်ကာ ပြုံး၍ နေလေသည်။ သူ့ခမျာ ဘာမှသိရှာပုံ မရချေ။ ဘာမှ မသိသော လူ တစ်ယောက် သည် အပြစ်လည်း ကင်းစင်လေသည်။ သူ ကတော့ ခရမ်းပြာကို ပူလောင်သော ကတိဖြင့် သူ့ကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေစေချင်သည်။ ခရမ်းပြာ၏ နှလုံးသားထဲတွင် သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး မမေ့စေလောက်မည် အမှတ်အသားတစ်ခုခု ထည့်ပေးချင်သော ကြောင့် အခုလို လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီလိုနှင့် ည ရှစ်နာရီထိုးသွားလေပြီ။ သံသသည် ကလေးစိတ်သာရှိသော ကြောင့် စားပိုးနှင့် အောင် အားပါးတရ စားပြီးချိန်တွင် ချက်ချင်း ပဲ ငိုက်မျဉ်း၍ လာကာ ကားပေါ်သို့ ရောက်သော အခါ တုံးခနဲ အိပ်ပျော်၍ သွားလေသည်။ စစ်မှန်သည် လေကလေးပင် ချွန်လျက် ကားကို ဖြည်းဖြည်း ညှင်ညှင် ကလေးသာ မောင်းကာ ခရမ်းပြာတို့ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ခရမ်းပြာတို့ လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် လမ်းထိမ်မှာ ဆံပင်ကပိုကရိ ဖွာလန်ကြဲလျက် မျက်လုံးများ တောက်ပနက်ရှိုင်းလျက်ရှိသော ခရမ်းပြာကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်စားနေသော ပုံစံဖြင့် မြုန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရသော အခါ သူ အံ့သြသွားလေသည်။ ခရမ်းပြာသည် စစ်မှန်၏ ငွေမင် ရောင် ကားကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ကားရှေ့သို့ ဝုန်းခနဲ ပြေးရပ်၍ လက်နှစ် ဖက်ဆန့်တန်း ကာ တားလိုက်သည်။

‘စစ်မှန်... ရှင် လူယုတ်မာ၊ ရှင် လူယုတ်မာ၊ ရှင်... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မ မောင်လေး ကို ရှင် ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ... ပြောစမ်း...’

ခရမ်းပြာသည် အရူး တစ်ယောက် လိုပင် သွေးရူးသွေးတမ်းမေးလျက် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့် ဖို့ကြိုး စားနေသည်။ စစ်မှန်က ကားတံခါးတွေ အားလုံး၏ လော့(ခ်)ကို ပိတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဘက်ရှိ တံခါးကိုသာဖွင့်ကာ အောက်သို့ဆင်းလိုက်လေသည်။

‘ကိုယ် ဘာမှ မယုတ်မာပါဘူး ခရမ်းပြာ... သံသကိုချစ်လို့ သူ ကားစီးချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ခေါ်သွားပြီး လျှောက်ပို့ပေးနေတာပါ...’

ခရမ်းပြာသည် စစ်မှန်၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ဝုန်းခနဲ ရောက်လာကာ ဘာမပြော
ညာမပြော နှင့် စစ်မှန်၏ မျက်နှာဆီသို့ အားပါးတရ ရိုက်ချစ်လိုက်လေသည်။
ကျယ်လောင်လှသော အသားချင်း ထိခတ်သံနှင့် အတူ စစ်မှန်၏ မျက်နှာသည် တစ်ဖက်သို့
လည်ထွက်သွားလေသည်။ ပူလောင်စပ်ဖျဉ်းသော နာကျင်မှု နှင့် အတူ စစ်မှန်၏ ရင်တွင် :တွင်
ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွား၏ ။

‘မင်း... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ခရမ်းပြာ... မင်း ရိုင်းလှချည်လား’

‘ရိုင်းတာက ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မမောင်ကို ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ရှင်
ခေါ်သွားခွင့်ရှိသလား၊ ကျွန်မ တစ်နေ့လုံး ဘယ်လောက် စိတ်ပူနေရသလဲ၊ ရူးမတတ်ပဲ၊
ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဘာထင်နေသလဲ စစ်မှန်၊ ရှင်က ပိုက်ဆံရှိတိုင်း ရှင်လုပ်ချင်တာမှန်သမျှ
လုပ်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ထင်နေသလား၊ ကျွန်မ မောင်ကို ရှင် ခေါ်သွားစရာ ဘာအကြောင်းမှ
မရှိဘူး၊ ကျွန်မ မသိအောင် ခေါ်သွားတာဟာ ကလေးကို ပြန်ပေးဆွဲတာဟာ အတူတူပဲ၊
သိလား... ရှင့်ကို တရားစွဲလို့ရတယ်...’

‘ဟာ... စွဲလိုက်စမ်းကွာ၊ မင်းလောက်စွာ တဲ့ မိန်းမ ငါ တစ်ခါမှ မတွေ
့ဖူးသေးဘူး၊ မင်း ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ တိုင်လိုက်စမ်း၊ သဲသဲကို မေးကြည့်လို့ရတယ်၊ ငါ သူ့ကို
လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး၊ သူ သွားချင်တဲ့ ကစားကွင်းတွေ ဆီ လိုက်ပို့ပေးတယ်၊ သူ
စားချင်တာ ဝယ်ကျွေးတယ်၊ သူ လိုချင်တဲ့ ကစားစရာတွေ ဝယ်ပေးတယ်၊ ဒါပဲ... အဲဒါ
ငါ့စေတနာပဲ’

သူသည် လက်နှစ် ဖက်ကို လေထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းလျက် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဘာစေတနာလဲ၊ အဲဒါ မာယာ သိလား၊ ရှင် မမှတ်သေးဘူးလား၊

လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပေးရုံ နဲ့ ကျွန်မကို ရှင် ရလိမ့်မယ်လို့ ရှင် မျှော်လင့်နေတုန်းပဲလား၊ ရှင် အဲဒီ
မှာ လဲသေလို့ရတယ် စစ်မှန်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ်၊ ဘယ်တော့မှ ရှင် ကျွန်မကို
ရလိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့၊ အခု ချက်ချင်း ကျွန်မရဲ့ မောင်ကို ကားပေါ်က ထုတ်ပေးစမ်း...
ဘာကိစ္စ တံခါးတွေ ကို လော့(ခ)ချထားရတာ လဲ’

‘မင်းနဲ့ ငါ အပေးအယူတစ်ခုလုပ်မယ် ခရမ်းပြာ၊ မင်း ငါ့ကို စော်ကားပေါင်းများ
ပြီ... ငါ့ကို ဒဏ်ရာအနာတရတွေ ပေးပေါင်းလည်း များ နေပြီ၊ အဲဒီ အတွက် မင်း ငါ့ကို
တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပေးရ လိမ့်မယ်...’

‘ဘာမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မဆီက ရှင် ဘာမှမရဘူး၊ ကျွန်မမောင်ကို ရှင် ခု
ချက်ချင်း ကားပေါ်က ထုတ်ပေးမလား၊ မထုတ်ပေးဘူးလား၊ ဒါပဲပြော... ရှင့်ကို ကျွန်မ
ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ နဲ့ တိုင်လို့ရတယ်၊ နားလည်လား... ရှင် ကလေးကို
ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းပြီး ပြန်ပေးဆွဲသွား တာ...’

‘စကားမရှည်နဲ့ ခရမ်းပြာ၊ ငါ ပြောတာ သေချာနားထောင်စမ်း... မင်းနဲ့ ကိုယ်
အပေးအယူ တစ်ခု လုပ်မှ ဖြစ်မယ်...’

‘ဘာအပေးအယူလဲ... ဘာအပေးအယူမှ မလိုချင်ဘူး ရှင် အခု ချက်ချင်း
ကျွန်မမောင်ကို ကားပေါ်က ထုတ်ပေးမလား၊ မထုတ်ပေးဘူးလား ရှင့်မျက်နှာကို ကျွန်မ
ကုတ်ဆွဲမိမယ်နော်...’

ခရမ်းပြာ၏ လက်တစ်ဖက် မြှောက်တက်လာချိန်တွင် စစ်မှန်က ခရမ်းပြာ၏
လက်ကို ခပ် ကြမ်းကြမ်း ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်လေသည်။

‘ငါ့မှာ ဘာအပြစ်တွေ ရှိလို့ မင်း ငါ့ကို ဒီလောက်မုန်းနေရတာ လဲ ခရမ်းပြာ...’

လမ်းထိပ်မှာ ဖြစ်နေသော ကြောင့် လမ်းသွားလမ်းလာတွေ က
လှည့်ကြည့်စပ်စုသွားကြ သည်။ ခရမ်းပြာသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မရှုနိုင်အားပါ။

‘ရှင်က သိပ်မုန်းစရာကောင်းလို့ပေါ့ စစ်မှန်... ရှင့်လောက်
မုန်းစရာကောင်းတဲ့ယောက်ျား ကျွန်မ တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး... ရှင့်လောက်
မာယာများ တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကိုလည်း တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး...’

‘မင်းရဲ့ အမုန်းတွေ ကို ရုပ်သိမ်းပစ်လိုက်စမ်းပါ ခရမ်းပြာ... အဲဒီ အမုန်းတွေ ကို
လွှင့်ပစ်ပြီး ကိုယ်နဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်... ကိုယ် သဲသဲကို ထုတ်ပေးမယ်...’

‘ဘုရားရေ...ရှင် ကျွန်မကို အကျပ်ကိုင်နေတာပေါ့လေ...ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်မှု မျိုး ကျူး လွန်နေပြီလဲဆိုတာ ရှင် သိရဲ့ လား၊ ကောင်းပြီ...ကျွန်မ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ဆီပဲ သွား တော့မယ်...’

ခရမ်းပြာသည် ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကာ ရပ်ကွက်ကောင်စီရုံးသို့ ထွက်ပြေးခဲ့လေသည်။ စစ်မှန်သည့် ခရမ်းပြာ၏ တင်းမာပြတ်သားမှု ကို မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့ဩလျက်ရှိသည်။ ကားကို ခရမ်းပြာတို့အိမ်ရှေ့အထိ မောင်းယူလာကာ သံသကို ကျောပေါ်တွင် ကုန်းပိုးလျက် ခရမ်း ပြာတို့ အခန်းရှိရာဆီသို့ တက်လာခဲ့သည်။

‘အမယ်လေး သားလေးရယ်၊ တစ်နေကုန် ဘယ်တွေ များ ခေါ်သွားတာလဲကွယ်၊ အန်တီ တို့မှာ သံသလေး ပျောက်လို့ ဒေါင်းတောက်နေတာပဲ၊ သမီးဆို အရူးမီးပိုင်းကို ဖြစ်နေတာ’

ခရမ်းပြာ၏ မေမေက ရင်ဘတ်တဖိဖိဖြင့် စိုးရိမ်တကြီးပြောလေသည်။

‘ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီ၊ ခွင့်မတောင်းဘဲ သံသကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားမိ တာ ကျွန်တော်ရဲ့ အမှာ ပါ၊ သံသက ကားလိုက်စီးချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် မရည်ရွယ်ဘဲ ခေါ်သွားမိတာပါ၊ သံသ သွားချင်တဲ့နေရာတွေ လိုက်ပို့ရင်း နောက်ကျသွားတာပါ၊ ခရမ်းပြာက တော့ အတော် စိတ်ဆိုးနေလေရဲ့၊ ရပ်ကွက်ကောင်စီရုံးသွား ကျွန်တော် ကို သွားတိုင်နေပြီ အန်တီ’

‘ဪ...ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ... သမီး ကတော့ စိတ်တွေ ပူပြီး ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေမှန်း မသိပါဘူးကွယ်... သူ့ကိုယ်စား အန်တီတောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်၊ သံသလေးကို သားချစ်လို့ ခေါ်သွားတယ်ဆိုတာ အန်တီ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါတော့ ခုလို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့နော်... အန်တီတို့ ရင်ထိတ်ရလွန်းလို့ပါ၊ သံသလေးက ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးလည်း မမီ ရှာတော့ အန်တီတို့မှာ သူ့ကို တခြားကလေးတွေ ထက် ပိုပြီး စိုးရိမ်ရတာ ပါ...’

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အန်တီ... ကျွန်တော့်အမှာ :ပါ။ အဲဒီ အတွက် ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်...’

သဲသဲ ကတော့ ဘာအပူအပင်မှ မရှိဘဲ နှစ် နှစ် ခြိုက်ခြိုက်ပင် အိပ်မောကျလျက် ရှိလေသည်။ စစ်မှန်သည် သဲသဲအတွက် ဝယ်ပေးထားသော လက်ဆောင်ပစ္စည်း တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကို ကားဆီ သို့ဆင်း၍ ယူချိန်တွင် ခရမ်းပြာနှင့် တကွ ရပ်ကွက်လူကြီးတချို့ နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

‘သူပဲ အန်ကယ်လ်၊ သဲသဲကို ပြန်ပေးဆွဲသွားတာ...’

‘အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့၊ ခရမ်းပြာရယ်... ကဲ မောင်ရင်လည်း အပေါ်ထပ်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ အန်ကယ်လ်တို့ ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောကြရအောင်...’

‘စိတ်ချပါ... အန်ကယ်လ်၊ ကျွန်တော် ထွက်မပြေးပါဘူး...’

စစ်မှန်သည် သဲသဲအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ် တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကို ကားထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်ချိန်တွင် ခရမ်းပြာသည် စူးရှလက်ဖြာသော မျက်လုံးများ ဖြင့် စစ်မှန်ကိုကြည့်ကာ...

‘ရှင့်မှာ အမှတ်သည်းခြေ မရှိဘူးလား စစ်မှန်၊ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ရှင် အိမ်ပေါ်ယူလာ ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ အဲဒီ မှာ ပဲထားခဲ့၊ ရှင့်ရဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ကို ကျွန်မ လက်ခံမယ်များ ထင်နေ သလား၊ လက်ဆောင်ပေးပြီး လူတွေ ကို စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားလို့ မရဘူးဆိုတာ ရှင်မြဲမြဲ မှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ...’

ခရမ်းပြာသည် သူ့လက်ထဲမှ လက်ဆောင်ထုပ်တွေ ကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဆွဲယူကာ လမ်းမဆီသို့ ပစ်ပေါက်လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ အခြေအနေ ကတော့ တင်းမာအကျဉ်းတန်လျက်ရှိ လေသည်။ သူ မျှော်လင့်ထားသလို ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာခဲ့ချေ။ အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေတစ်ခု ဆီသို့သာ ဦးတည်လျက်ရှိလေသည်။ ဘယ်လိုအရာမျိုးကမှ ခရမ်းပြာဆီသို့သာ ဦးတည်လျက်ရှိ လေသည်။ ဘယ်လိုအရာမျိုးကမှ ခရမ်းပြာ၏ မာကျောရင့်သီးကာ လှိုင်းထန်လျက်ရှိသော နှလုံး သားကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်း

သိမ်မွေ့လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ သူ ခရမ်းပြာ ကို တော် တော် လေး မုန်းတီးစက်ဆုပ်သွားမိလေသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သော အခါ စစ်မှန်က အ ဖြစ်အပျက်ကို လူကြီးတွေ နားလည်အောင် တစ်ခေါက်ထပ်ပြီး ရှင်းပြရပြန်သည်။

‘အေးကွာ... ခရမ်းပြာ ကတော့ သူ့မောင်ကို သိပ်ချစ်တာဆိုတော့ မောင်ရင်က မပြော မဆိုနဲ့ ခေါ်သွားတော့ တအားစိတ်ပူပြီး ထူပူနေတာပေါ့။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုမ ဖြစ်စေရအောင် တော့ မင်းဘက်က ဝန်ခံကတိပေးရလိမ့်မယ်...’

‘စိတ်ချပါ အန်ကယ်လ်... နောက်တစ်ကြိမ် မ ဖြစ်စေရပါဘူး...’

ဟု သူပြောလိုက်ချိန်တွင် ခရမ်းပြာက လက်တစ်ချောင်းထောင်ကာ ဝင်ပြောလေသည်။

‘နောက်ထပ် ရှိပါသေးတယ် အန်ကယ်လ်၊ အဲဒီ လူဟာ ကျွန်မကိုလိုက်ပြီး နောက်ယှက်နေ တဲ့ လူ တစ်ယောက် ပါ။ ကျွန်မ သီချင်းဆိုနေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ ရော၊ ကျွန်မရဲ့ အိမ်အနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာ ပါ သူ အမြဲတမ်းလိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေပါတယ်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရဲ့ ဣန္ဒြေ သိက္ခာကို ထိခိုက်ပျက်ပြားစေပါတယ်၊ ကျွန်မ ဖြစ်စေချင်တာ ကတော့ အန်ကယ်လ်တို့ လူကြီးတွေ ရှေ့မှာ သူ ကျွန်မကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိကို သူ့လက် ရေး နဲ့ ဝန်ခံကတိ ရေး ခိုင်းပေးစေချင်ပါတယ်...’

ခရမ်းပြာ၏ အေးစက်တင်းမာသော အသံသည် သူ့ရင်ဘတ်ဆီသို့ ဓားနှင့် တဆုံး စိုက်သွင်း လိုက်သလို နာကျင်သွားစေခဲ့သည်။ လူကြီးတွေ အားလုံးရှေ့မှာ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး မထား တတ်အောင် ထူပူရှက်ရွံ့သွားလေသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းမ တစ်ယောက် ကြောင့် သူ အရှက် မရခဲ့ဖူးပါ။ မိန်းမ တစ်ယောက် ကို ဘယ်တော့မှ လိုက်၍ မနှောင့်ယှက်တော့ပါဟူသော ဝန်ခံကတိ မျိုးကိုလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရေး ခဲ့ရဖူးပါ။

‘ခရမ်းပြာ ပြောတာ ဖြစ်သင့်တယ် မောင်ရင်... အန်ကယ်တို့အနေနဲ့ ခရမ်းပြာဆိုတာ ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းကလေး တစ်ယောက် လည်း ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီ

တော့ ခရမ်းပြာရဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ အန်ကယ်လ်တို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒီတော့ တစ်လက်စတည်း မင်းအနေနဲ့ နောင် ဘယ်တော့မှ ခရမ်းပြာကို မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ဝန်ခံကတိ စာကလေးကို အန်ကယ်လ်တို့ ရှေ့မှာ ပဲ ရေးသွားပေးစေချင်တယ်။ မိန်းကလေးဘက်က သဘော မတူဘူးဆိုရင်တော့ ဆက်ပြီး ရှေ့မတိုးတာ ကောင်းတာပေါ့ကွာ... မင်းတို့ လူငယ်ချင်း သဘော တူ ကြည်ဖြူ ကြတယ်ဆိုရင်တော့ အန်ကယ်လ်တို့ဘက်က ပြောစရာ မရှိပါဘူး။ ခရမ်းပြာဘက်က မကျေနပ်ဘူးဆိုတော့ မောင်ရင့်ဘက်က အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပေးဖို့ ပြောချင်တယ်ကွာ...'

ခရမ်းပြာသည် မထင်မှတ်ဘဲ သူ၏ အရှိက်တည့်တည့်ကို အလဲထိုးကာ တစ်ချီတည်း အနိုင် ယူသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ တော် တော် လေးလည်း ရှက်ရွံ့နာကြည်းသွားသည်။ ခရမ်းပြာလို ဘာမဟုတ်သော မိန်းမ တစ်ယောက် ၏ လူသိရှင်ကြား ပြတ်သားစွာ ငြင်းပယ်စော်ကားခြင်းကို ခံလိုက်ရခြင်းသည် သူ့ဘဝတွင် အထိအနာဆုံးသော ထိခိုက်နစ်နာမှု ပင် ဖြစ်သည်။ လူကြီးများ ရှေ့တွင် ခရမ်းပြာကို နောင် ဘယ်တော့မှ လိုက်၍ မနှောင့်ယှက်တော့ပါဟု ဝန်ခံကတိစာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေး ထိုးခဲ့ကာ ခရမ်းပြာတိုက်ခန်းကလေးဆီမှ နာကြည်းရှက်ရွံ့နေသော ၊ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့လောက်အောင် မှတ်သားခဲ့သော အငြိုး အမျက်များ ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။ ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြင့် မောင်းရင်း သူငယ်ချင်းတွေ ဆီ တစ်ယောက် ချင်းခေါ်ကာ တစ်ခွန်းတည်း သော စကားကို သူ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေခဲ့သည်။

'ငါနဲ့ ခရမ်းပြာရဲ့ ပွဲက ပြီးတော့ မပြီးသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခရမ်းပြာကို ငါ မရ ရအောင် လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ကိုတော့ အချိန်ကာလ အကန့်အသတ်မရှိ ငါ ခဏရွှေ့ဆိုင်းထားလိုက် ကြောင်း မင်းတို့ကို လှမ်းအသိပေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ခရမ်းပြာကို ငါ ပြန်ပြီး အလဲထိုးပြမယ်၊ နောက်နေ့ကစပြီး ခရမ်းပြာဆီ ငါ ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ သည် ခရမ်းပြာကို ငါ အရှုံးပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့တိုးမဲ့ဆင်ဟာ နောက်ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး အရှိန်ယူသလိုမျိုးပေါ့၊ မုန်တိုင်းမထန်ခင် လေပြည်လေညှင်းကလေး တိုက်နေသလိုပေါ့၊ တစ်ချိန် ချိန်မှာ ခရမ်းပြာကို ငါ အနိုင်ယူပြမယ်၊

အဲဒီ မိန်းမကို ငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ မကျေအေး ဘူးဆိုတာတော့ မင်းတို့ မမေ့နဲ့၊ ငါ
မိန်းကလေးများ စွာ ကို ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက် တည်းကိုပဲ ခါးခါးသီးသီး
မုန်းတီးစက်ဆက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် အဲဒီ မိန်းမဟာ ခရမ်းပြာပဲ၊ ငါ သိပ်မုန်းတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက် ဟာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်စေရမယ်၊ တစ်နေ့ သူနဲ့ငါ
ပြန်တွေ့မယ်...'

အခန်း (၅)

ခရမ်းပြာသည် ဂစ်တာဝယ်ဖို့ စုဆောင်းခဲ့သော ငွေပမာဏပြည့်သွားသော နေ့တွင် ဂစ်တာ ဝယ်ဖို့ အိမ်မှ ထွက်ရန်ပြင်စဉ်... သံသက...

‘သံသလည်း လိုက်မယ်၊ သံသလည်း လိုက်မယ်...’

ဟု ဇွတ်ပူဆာကာ ခရမ်းပြာ၏ လက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲဆုပ်ထားသော ကြောင့် သံသကိုပါ ဂစ်တာဆိုင်သို့ ခေါ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် သား မြို့ထဲရှိ ဂစ်တာ ဆိုင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကာ ခရမ်းပြာက သူမ မကြာခဏလာ၍ ကိုင်တွယ်ကြည့်ခဲ့ရသော ဟော်လို ဂစ်တာကလေးကို ရှိုးကေ့မှ ထုတ်ယူကာ ဂစ်တာကြိုး များ ညှိလျက် အသံစမ်းကြည့်နေလေသည်။

‘အစ်မ... အခုတော့ တကယ်ဝယ် ဖြစ်ပြီပေါ့... ဟုတ်လား’

ဟု မှတ်မိနေသော ဆိုင်မှကောင်လေးက ပြောလေသည်။

‘အေး... ဟုတ်တယ်... အစ်မ ပိုက်ဆံစုနေတာ အခုမှပဲ ပြည့်တော့မယ်... ကံကောင်း လို့ ဒီဂစ်တာလေး ရောင်း မထွက်သေးတာနော်... အစ်မကို စောင့်နေတာ ထင်တယ်...’

ခရမ်းပြာသည် ဂစ်တာကြိုး များ ကို ဆော့ကစားရင်း တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို ကျင်လည်ကျွမ်း ကျင်စွာ တီးခတ်ကြည့်နေသည်။

‘ဟာ... အစ်မလက်က တော် တော် ကျွမ်းကျင်တာပဲ၊ ကျွန်တော် တို့ကို သီချင်းတစ်ပုဒ် လောက် တီးပြပါလား၊ အစ်မက အဆိုတော် လားဟင်...’

ကောင်လေး၏ မျက်ဝန်းတွေ မှာ အထင်ကြီးလေးစားရိပ်တွေ ယှက်သမ်းလာသည်။

‘ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ် အဆိုတော် တော့ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မ

Heart to Heart မှာ ညဘက်တွေ တော့ သီချင်းဆိုလေ့ရှိတယ်...'

‘ဟာ... Heart to Heart က နာမည် ကြီးပဲ၊ ဘယ်ပြောလို့ရမလဲဗျ...
တစ်နေ့နေ့မှာ အစ်မလည်း နိုင်ငံကျော်အဆိုတော် ကြီး ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမှာ နော်၊ အဲဒါဆို
ကျွန်တော် တို့လည်း ကြား လို့ရတာ ပေါ့၊ အဲဒီ အဆိုတော် မမက ကျွန်တော် တို့ဆိုင်က
ဂစ်တာဝယ်ဖူးတယ်ဆိုပြီးတော့လေ...’

‘ဟင်း ဟင်း ဟင်း... မင်း ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ချင်လိုက်တာနော်...’

ခရမ်းပြာသည် Country Road သီချင်းကလေးကို ဂစ်တာဖြင့် အသက်ဝင်စွာ
တီးခတ်ပြနေ သည်။ ထိုခဏတွင် သံသကလေး လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသည်ကို ခရမ်းပြာ
မသိလိုက်ချေ။ ခရမ်းပြာ သည် အဲဒီ လိုပဲ ဂစ်တာထဲတွင် အာရုံရောက်သွားလျှင်
တခြားဘာကိုမှ သတိမရတော့။ ခဏ အကြာတွင် ကျယ်လောင် ဆူညံသော ဟွန်းတီးသံတွေ
ဆိုင်ရှေ့လမ်းမဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အဲဒီ တော့မှ ခရမ်းပြာသည် ဆိုင်ရှေ့လမ်းမဆီသို့
လမ်းကြည့်မိကာ...

‘ဟယ်... သဲသဲ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ဘုရား ဘုရား ဟိုမှာ လမ်းကူးနေပြီ...
ဒုက္ခပါပဲ ကားတွေ တိုက်မိတော့မှာ ပဲ...’

ဟု အလန့်တကြား အော်မိလေသည်။ သဲသဲသည် ရှုပ်ထွေးလှသော ကားများ
ကြားထဲတွင် ကမူးရှူး ထိုး ဖြတ်ကူးလျက်ရှိ၏ ။ ကားတွေ က သဲသဲကို တိုက်မိမလို
ဖြစ်ကုန်ကြလျက် ဘရိတ် ဆွဲသံတွေ နှင့် ဟွန်းသံများ ဆူညံစွာ မြည် ဟည်းလျက်ရှိသည်။
ခရမ်းပြာသည် ရုတ်တရက် ဘာလုပ် ရမှန်းမသိဘဲ မျက်လုံးများ ပြာဝေကာ တစ်ကိုယ်လုံး
ထူပူတုန်ယင်လျက် ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာ ခဲ့သည်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ သဲသဲကို လူ
တစ်ယောက် က ကယ်တင်လိုက်တာ တွေ့ ရသည်။ ထိုသူက သဲသဲ၏ ပခုံးကိုဖက်ကာ
ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးလျက် တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းဆီသို့ ပို့ပေးလေ သည်။

‘ဘုရားရေ... သဲသဲတို့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ... သေတော့မှာ ပဲ...’

ခရမ်းပြာသည် ကားလမ်းကို ကမန်းကတန်းလိုက်၍ ကူးကာ

တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ချိန်တွင် ရင်တုန်ပန်းတုန်တွေ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။
သဲသဲကို ကယ်တင်ပေးခဲ့သော လူငယ်ဆီသို့ ကျေးဇူးတင်စွာ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိကာ...

‘ကျေးဇူးပါပဲရှင်... ကျွန်မ မောင်လေးက အသိဉာဏ်သိပ်ပြည့်ရှာတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဟိုဆိုင်ထဲမှာ ဂစ်တာဝယ်နေတုန်း သူ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားတာ ကျွန်မ
မသိလိုက်ဘူး၊ တော် ပါသေး ရဲ့ ရှင် ကယ်ပေးလို့ပဲ၊ မတော် တဆ ကားတွေ ဘာတွေ များ
တိုက်မိချင် တိုက်မိနေမှာ ...’

‘ရပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော် လည်း အမြင်မတော် တာနဲ့
ဝင်ကူညီပေးလိုက်တာပါ၊ သူကြည့်ရတာ လမ်းလည်းကူးတတ်ပုံ မရဘူးလေ’

‘ဘယ်လမ်းကူးတတ်မလဲ၊ သူ့ရဲ့ အသိဉာဏ်က ရှစ်နှစ် သားကလေးအသိဉာဏ်ပဲ
ရှိတာ လေ...’

‘ဪ... ဟုတ်လား...’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကို...’

‘ကျွန်တော် နာမည် ဂင်္ဂါ... ပါ...’

သူက ချီကြည်သော အပြုံး ဖြင့် ဖြေ၏ ။ ခရမ်းပြာသည် ဖြူစင်ကြည်လင်သော
သူ၏ မျက်နှာ ကလေးကို ငေးခနဲ တစ်ချက်စိုက်၍ ကြည့်မိသွားလေသည်။ ယောက်ျားလေး
တစ်ယောက် တွင် ဤမျှ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော မျက်နှာကြည်ကြည်ကလေး ရှိတတ်ပါလား။
သူ၏ မျက်နှာ နုနယ်သိမ် မွေ့ကာ အေးချမ်းလွန်းလှလေသည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်
ဝိသစွာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိကာ နှုတ်ခမ်းများ က
နီရဲစိုပြည်လျက်ရှိ၏ ။ ဖြူဖြေးပြန့်ပြူး နေသော ရှက်အင်္ကျီ လည်ကတုံးအဖြူနှင့်
ပုဆိုးကွက်စိပ်ကလေး တွဲ ဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော ကြောင့် သူ၏ ဟန်မူရာမှာ
ကြော့မော့သပ်ရပ်နေလေသည်။ သူကလည်း ခရမ်းပြာကို ပြုံး ၍ ငေးကြည့်နေကာ ချက်ချင်း
ထွက်ခွာမသွားသေးချေ။ တကယ်ဆို ပြီးပြီလေ။ သူလည်း သူ့လမ်းသူ ဆက်သွားဖို့သာ ရှိတော့
တာ။

ခရမ်းပြာလည်း သဲသဲကို လက်ဆွဲပြီး ဂစ်တာဆိုင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ရမှာ လေ...

သို့သော် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ခဏရပ်တန့်နေသလို ခံစားရ၏။ ခရမ်းပြာသည် သူ ထွက်မှာ ၊
ဒါမှမဟုတ် ခရမ်းပြာ ထွက်ခွာသွားရမှာ ကို နှမြောနေသလို ခံစားရစေသည်။
တစ်စုံတစ်ခုသော ညှို့ ငင်သည့် သံလိုက်ဓာတ်တစ်ခုက ခရမ်းပြာကို ဆွဲငင်ထားလျက်ရှိသည်။

‘ကျွန်မနာမည် ခရမ်းပြာပါ...’

ဟု မလိုအပ်ဘဲ ခရမ်းပြာက မိတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ တကယ်ဆို ခရမ်းပြာတို့
နောက် တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံကြဖို့ အခွင့်အရေး ရှိချင်မှ ရှိတော့မှာ လေ...။

‘မောင်လေးကို ကားတွေ ကြားထဲကနေ ကယ်တင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
...ကိုဂင်္ဂါ။ ကျွန်မ ဟိုဆိုင်ထဲမှာ ဂစ်တာ ဝယ်နေတုန်းတန်းလန်းနဲ့မို့ ခွင့်ပြုပါဦးနော်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ...’

သူက ပြုံး ပြုံး ကလေး ခေါင်းညိတ်ကာ ခရမ်းပြာကို လက်ပြလေသည်။
ခရမ်းပြာသည် သဲသဲ ၏ လက်ကိုဆွဲလျက် ကားလမ်းကို ပြန်ကူးကာ ဂစ်တာဆိုင်ထဲသို့
ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အို... သူ ခရမ်းပြာကိုများ ရပ်ပြီးစောင့်ကြည့်နေမလား မသိ။ ခရမ်းပြာ၏
ရင်ထဲတွင် ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းနှင့် ဘယ်လိုခံစားချက်ကြီးပါလိမ့်။ ပါးပြင်တို့က
နွေးထွေးပူရိန်းနေသလိုလို။ သူ ထွက်များ သွားပြီလား ဟု နောက်သို့လှည့်ကြည့်ချင်စိတ်က
ပြင်းပြစွာ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဒါ ဘာ ဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ တစ်ခါမှ အခုလို မ ဖြစ်ဖူးချေ။
ခရမ်းပြာသည် ယောက်ျားလေးနှင့် မကြုံဆုံဖူးသော အရိုင်းသက်သက် မိန်းကလေး
တစ်ယောက် လည်း မဟုတ်ပါ။

‘ကံကောင်းလို့ဗျာ၊ အစ်မမောင်လေး လှစ်ခနဲ ထွက်သွားတာ ကျွန်တော်
တို့လည်း မတွေ့ လိုက်မိဘူး...’

‘အေးဟယ်... ကံကောင်းလို့ပေါ့...’

ခရမ်းပြာသည် ဂစ်တာကို ပြန်လည်ကောက်ကိုင်ရင်း

အေက်စက်တုန်ယင်နေသော လက် ချောင်းများ ဖြင့် ဂစ်တာကြိုး ကို ထိခတ်ဆော့ကစားမိသည့်တိုင် ရင်ဖိုနွေးလို့က်ဆိပင် ရှိနေသေး သည်။

ဘုရားရေ...ငါ ဘာ ဖြစ်နေတာပါလိမ့်...ရင်ထဲက ခံစားမှု အရှိန်ဟာ သဲသဲအတွက် သဲထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်နေသော ခံစားချက်မျိုး မဟုတ်တာတော့ သေချာပါသည်။ အပျိုရိုင်းကလေး တစ်ယောက် စိတ်လှုပ်ရှား တိမ်းမှူးနေတဲ့ ရင်ခန့်မှု မျိုး ဖြစ်သည်။ ဂင်္ဂါ တဲ့... နာမည် လေးကအစ ရွတ်လိုကောင်းလိုက်တာ။ ခရမ်းပြာသည် နှုတ်ခမ်းကလေး ကွေးညွတ်စွာ ပြုံး နေမိလေသည်။

‘ကဲ... မောင်လေးရ၊ အစ်မ ဒီဂစ်တာပဲ ယူလိုက်တော့မယ်၊ ငွေချေအောင်...’

ဟု ပြောရင်း ဆိုင်အပြင်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်ချင်သော စိတ်က ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာပြန်သော ကြောင့် ခရမ်းပြာသည် ဆိုင်ရှေ့ တစ်ဖက်ပလက်ဖောင်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ခုနက သူ ရပ်နေခဲ့သော နေရာတွင် သူ မရှိတော့ချေ။ သို့သော် ဆိုင်ထဲသို့ အရိပ်တစ်ခု ထိုးကျလာ ပြီးလျှင်...

‘ကျွန်တော် ဂစ်တာတစ်လက် ဝယ်ချင်လို့ပါ’

ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ခရမ်းပြာတစ်စုံတစ်ခုကို အလိုလို သိရှိခံစားမိ သော စိတ်ဖြင့် ထိုအသံရှင်ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိချိန်တွင် ခရမ်းပြာ၏ နှလုံးသွေးတို့ ပူနွေးရှိန်းမြဲသွားလေသည်။ ဂင်္ဂါ... ရှင် လိုက်လာတယ်ပေါ့လေ။ ခရမ်းပြာသည် ရင်ထဲတွင် ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်း မသိချေ။ တစ်ခါမှ အခုလောက် အူလိုက်သည်းလိုက် ပျော်ရွှင်သွားသော ခံစားချက်မျိုး မခံစားခဲ့ဖူးချေ။

‘အို... ဂင်္ဂါ... ရှင်လည်း ဂစ်တာဝယ်တာထင်တယ် ဟုတ်လား...’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ဂစ်တာ ဝယ်ချင်နေတာ ကြာပြီဗျ... အခု ခရမ်းပြာ ဂစ်တာဝယ် နေတယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် လည်း ဂစ်တာဝယ်ချင်စိတ်ပေါက်လာတာနဲ့ လမ်းကူးပြီး လိုက်လာ တာ၊ ကျွန်တော် ဂစ်တာအကြောင်းတော့ သိပ်နားမလည်ဘူးဗျ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခရမ်းပြာ ကျွန်တော့် အတွက် ဂစ်တာတစ်လက်လောက် ကောင်းကောင်းလေး

ရွေးပေးပါလားဟင်...'

သူ၏ မျက်နှာက ပြုံး မြမြရှိကာ မလုံမလဲဟန်လည်း တစ်ဝက်လွှမ်း၏ ။
ကြည့်စမ်း... ဒါဆိုရင် သူလည်း ခရမ်းပြာလိုပဲ ရုတ်တရက်ကြီး လမ်းမခွဲချင်သေးဘူးပေါ့။
ခရမ်းပြာသည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြကာ...

‘ကောင်းပြီ... ဂင်္ဂါ ကျွန်မ ရွေးပေးမယ်...’

ဟု ပြောလျက် ချိတ်ဆွဲထားသမျှ ဂစ်တာတွေ ကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး စိတ်တိုင်းကျ
စမ်းသပ် တီးခတ်ကြည့်ကာ သူ့အတွက် ဂစ်တာကို စိမ်ပြေနေပြေ ရွေးပေးနေမိလေသည်။ သူ
ကတော့ ခရမ်း ပြာကို တစ်စုံစီမံ ငေးကြည့်နေမလားပဲ။ ဂစ်တာတစ်လုံးကို စိတ်တိုင်းကျ
ရွေးချယ်ပြီးသွားချိန်တွင် ခရမ်းပြာသည် နှုတ်ခမ်းကလေးစေ့၍ ပြုံး ကာ သူ့လက်ထဲသို့
လှမ်းထည့်ပေးလိုက်၏ ။

‘ဒီဂစ်တာလေး အကောင်းဆုံးပဲ ဂင်္ဂါ...’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခရမ်းပြာ...’

သူက ဂစ်တာဖိုးငွေ ရှင်းပေးနေသည်။ တကယ်ဆိုရင် ခရမ်းပြာသည်
ကိုယ့်ဂစ်တာအတွက် လည်း ငွေနေပြီးပြီမို့ ပြန်ရုံသာရှိလေသည်။ သို့သော် ခရမ်းပြာ
မပြန်ချင်သေးချေ။ သူနှင့် နောက် တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ဆုံစည်းကြဖို့ ဘယ်လိုအခွင့်အရေး မျိုးများ
ရနိုင်ဦးမည် မသိ။ ကဲ... အဲဒီ အတွက် ဘယ်သူက စတင်လှုပ်ရှားမှာ လဲဟင်။

‘ခရမ်းပြာတို့ ဘယ်ပြန်မှာ လဲ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးရမလားဟင်...
ကျွန်တော့်မှာ ကားပါ ပါတယ်...’

အိုး... သူ စပြီ။ သူ့နေရာတွင် တခြားယောက်ျား တစ်ယောက် ဆိုလျှင်တော့
ခရမ်းပြာသည် နဂါးတစ်ကောင်လို ချက်ချင်း ပင် အမောက်ထောက်လာမည် ဖြစ်ကာ...

‘လူကို... ဘယ်လိုအစားများ မှတ်နေသလဲ၊ ခုတွေ . ခုပြန်လိုက်ပို့တိုင်း လိုက်မဲ့
မိန်းမစား မျိုးများ မှတ်နေလား’

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်အော်မိမှာ သေချာပေမဲ့ အခု ကမ်းလှမ်းနေသူမှာ ဂင်္ဂါ ဖြစ်နေသော ကြောင့် ခရမ်းပြာသည် ထူးထူးခြားခြားပင် နူးညံ့ချိုသာလျက် ရှိလေသည်။

‘အားနာစရာကြီး ဂင်္ဂါရယ်၊ အခုမှ တွေ့ကြတဲ့ဥစ္စာ... အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ခိုင်းတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ’

‘ကောင်းပါတယ်... ကျွန်တော် ခရမ်းပြာရဲ့ အိမ်ကို သိရတာ ပေါ့၊ နောင် လမ်းကြုံတဲ့အခါ လည်း ဝင်လည်လို့ရတာ ပေါ့နော်... ခရမ်းပြာ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါရစေ...’

ခရမ်းပြာ၏ ရင်ထဲတွင် သူ့ကို လိုက်ပို့ပေးစေချင်စိတ်နှင့် မသင့်တော် ဘူးဟု ငြင်းဆန်သော စိတ်တို့က တစ်ဓာတ်အတွင်း လွန်ဆွဲလျက်ရှိလေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအခွင့်အရေး ဟာ တစ်ကြိမ်သာ ရှိမှာ နော်။ အခုနေသာ သူ့ကို ပြန်လိုက်ပို့ခွင့် မပေးလိုက် ဘူးဆိုရင် ခရမ်းပြာတို့နှစ်ယောက် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ကြဖို့ မျှော်လင့်ချင် သိပ်ကိုနည်းသွားပြီ။

‘သိပ်စဉ်းစားမနေပါနဲ့ ခရမ်းပြာ၊ ကျွန်တော်က ကားကို တက္ကစီလိုပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့၊ လာပါ... ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်...’

ခရမ်းပြာသည် သိပ်ပြင်းပြင်းထန်ထန် မငြင်းဆန်ချင်တော့ပေ။

‘ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ၊ တက္ကစီခတော့ ဂင်္ဂါယူမယ်နော်...’

‘အိုကေ... လာ... ကျွန်တော်ကို ခရမ်းပြာရဲ့ ဂစ်တာပေး... ကျွန်တော် သယ်ပေးမယ်’

သူက ခရမ်းပြာ လက်ထဲမှ ဂစ်တာကိုပါ ဆွဲယူကာ ဂစ်တာနှစ်လုံးကို ပခုံးတစ်ဖက်တစ် ချက်ဆီမှာ ထမ်းလျက်လျှောက်လေသည်။ ခရမ်းပြာသည် သံသဇာန် လက်ကိုဆွဲကာ သူ့နံဘေးမှ အတူလိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ အခုမှ တွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် ကို ရှေးဘဝအဆက်ဆက် က ရင်းနှီးငြိတွယ်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက် လို အလိုလိုပင် တရင်းတနှီးရှိနေကာ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အိမ်ပြန်လိုက်ခွင့်

မပေးခဲ့သော ခရမ်းပြာ၏ တင်းကျပ်လှသော စည်းမျဉ်းဥပဒေကိုပင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လွယ်လွယ်ကူကူ ချိုးဖောက်မိလျက်သား ဖြစ်နေတော့ လေသည်။

‘အခုမှ တွေ့ပြီး အခု ပြန်လိုက်ပို့ခိုင်းတာ အထင်သေးစရာများ ကောင်းသလားဟင် ဂင်္ဂါ..’

‘အဲဒီ လိုသာ အထင်သေးကြစတမ်းဆိုရင် တက္ကစီသမားတွေ အားလုံးက ခရမ်းပြာကို ဝိုင်း အထင်သေးကြမှာ ပေါ့၊ ဒါတွေ မလိုပါဘူး ခရမ်းပြာ၊ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်ရင် အထင်သေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရှိလာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး..’

ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသားပဲ ပြောမယ်နော်၊ ခရမ်းပြာကို မြင်မြင် ချင်းပဲ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သိပ်ရင်းနှီးနေသလို ခံစားရတယ်၊ ကျွန်တော် တကယ်ဆိုရင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်သွားဖို့ထက် ခရမ်းပြာကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားမှာ စိုးတာနဲ့ ဂစ်တာဆိုင်ထဲကို လိုက်လာခဲ့တာ၊ ဝန်ခံလက်စနဲ့... မထူးတော့ပါဘူးလေ...

ကျွန်တော် တစ်ခါတည်းပဲ ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံထားလိုက်တော့မယ်၊ တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လုံးဝ ဂစ်တာမတီးတတ်ဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခရမ်းပြာနဲ့တွေ့ပြီး ဘာ ဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ကို ခရမ်းပြာက ညှို့ယူထားလိုက်သလိုပဲ၊ ကျွန်တော့်ခရီးကို ကျွန်တော် မဆက်နိုင်ဘဲ... ခရမ်းပြာရှိနေတဲ့ ဂစ်တာဆိုင်လေးထဲ ကျွန်တော် လိုက်ဝင်လာခဲ့မိ တာ၊ အဲဒါကရော အထင်သေးစရာ ကောင်းသလားဟင်...’

သူ ရိုးဖြောင့်စွာ ဖွင့်ဟဝန်ခံပုံမှာ ရှင်းရှင်းကလေးပင်။ သူ့ရင်ထဲတွင် လည်း ခရမ်းပြာ ဖြစ်ပေါ် ခံစားနေရသလို ခံစားလျက်ရှိကြောင်း ဖွင့်ပြလိုက်သလိုပဲ ဖြစ်မိသည်။ ခရမ်းပြာတို့ တွေ့ကြုံသည့် မတော် တဆဆိုပေမဲ့ အမှတ်တမဲ့နှင့် ပြီးဆုံးသွားမှာ ကို ခရမ်းပြာ မလိုလားသလို သူလည်း လိုလား ပုံမရချေ။ ဒါဟာ ထူးဆန်းတဲ့ တွေ့ဆုံမှု တစ်ခုပေါ့နော်၊ ခရမ်းပြာတို့နှစ် ယောက် တွေ့ဆုံအောင် ဘယ်လိုစွမ်းအင်တွေ ကများ

တွန်းပို့ခဲ့ကြတာပါလိမ့်။

‘ဟိုရှေ့မှာ က ကျွန်တော့်ကား ခရမ်းပြာ...’

သူကားက CELICA ပြိုင်ကား အနီရဲရဲကလေး ဖြစ်သည်။ ခရမ်းပြာသည် ယောက်ျား တစ်ယောက် ၏ ကားပေါ်သို့ လိုက်ပါမိခြင်းသည် ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ ဖြစ်၏ ။ သံသ ကတော့ ကားစီးရလျှင် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေသူပီပီ ကားပေါ်ရောက်လျှင် လုပ်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် ပျော်ရွှင် ရယ်မောနေလေသည်။ သူ၏ ကားထဲမှာ ဂျူတီကုတ်ဖြူဖြူ၊ နားကျပ်နှင့် ဆေးစာအုပ်တချို့ကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ခရမ်းပြာသည် မျက်ခုံးကလေးပင့်ကာ...

‘ဂင်္ဂါက ဆရာဝန်လားဟင်...’

ဟု အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်မိသည်။

‘ဆရာဝန်တော့ မ ဖြစ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဆေးကျောင်းတက်နေတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ အခုမှ Final Part (1) ဆေးကျောင်းသားပါ’

ခရမ်းပြာသည် သူ့အပေါ် အထင်ကြီးလေးစားစိတ်တစ်ဆင့် ပိုသွားရပြန်သည်။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ။ ခရမ်းပြာသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆေးကျောင်းအရမ်းတက်ချင်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ခရမ်းပြာ အမှတ်မမီခဲ့ချေ၊ ထို့ကြောင့် ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်ရသော သူတိုင်းကို ခရမ်းပြာ အထင် ကြီးလေးစားလေသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျူတီကုတ်ဖြူဖြူကလေးတွေ နှင့် နားကြပ်ကလေးတွေ လည်ပင်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ဆေးကျောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသူ ကလေးတွေ ကို မြင်လျှင် ခရမ်းပြာသည် အလိုလို ချစ်ခင်အားကျနေတတ်၏ ။

‘ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် က တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆေးကျောင်းနဲ့ ဆေးရုံကိုပဲ ကူး နေရတာ၊ ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား မြို့၊ ထဲရောက်တုန်း စာအုပ်ဝင်ဝယ်မလို၊ ကားခဏရပ်ပြီး ဆင်းမိ တာ၊ အဲဒီ မှာ ခရမ်းပြာရဲ့ မောင်လေးကို ကားတွေ ကြားထဲမှာ ကားတိုက်မိတော့မလို ဖြစ်နေတာနဲ့ ကျွန်တော် ဝင်ကူညီပေးလိုက်မိတာ၊ ခရမ်းပြာနဲ့ တွေ့ .ဖို့

ဖြစ်လာတာပဲ။ ဘာကို ကျေးဇူးတင်ရမှန်း တောင် မသိတော့ဘူး...’

သူက နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အပြုံး ချိုချိုကလေးနှင့် ကားမောင်းရင်း ရှင်းပြနေလေသည်။

‘ဂင်္ဂါ... ဂင်္ဂါသာ ဆရာဝန် ဖြစ်ရင် လူနာတွေ တော် တော် ရောဂါ သက်သာကြမှာ ပဲ သိလား’

‘ဟုတ်လား... ဘာ ဖြစ်လို့လဲ’

‘ဟုတ်တယ်... ဂင်္ဂါရဲ့ မျက်နှာဆီမှာ ကြွင့်နာတတ်တဲ့ ကရုဏာအရိပ်အငွေ့တွေ သမ်းနေ တယ်။ ဂင်္ဂါရဲ့ မျက်လုံးတွေ က နူးညံ့ပြီး သိမ်မွေ့တယ်။ အပြုံး ကလေးကလည်း ချ သာတယ်။ အသံ ကလည်း သာယာတယ်။ တော် ရုံတန်ရုံ လူနာဆိုရင်တော့ ဂင်္ဂါရဲ့ မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရရုံနဲ့တင် ရောဂါ တစ်ဝက် သက်သာမှာ ပဲ’

‘တကယ်ပြောနေတာလား ခရမ်းပြာ... ကျွန်တော့်ကို မြှောက်ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါ ဘူးနော်...’

‘အို... ဘာ ဖြစ်လို့ မြှောက်ရမှာ လဲ။ ကျွန်မ မြှောက်ပြီး မပြောတတ်ပါဘူး။ တကယ်ပြောတာ ပါ။ ဂင်္ဂါရဲ့ မျက်နှာက ဆရာဝန်နဲ့ သိပ်လိုက်တယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခရမ်းပြာ၊ ခရမ်းပြာရဲ့ အကြောင်းလည်း ပြောပြပါလား။ ကျွန်တော် စပ်စုရာတော့ မကျပါဘူးနော်...’

‘ဟင့်အင်း... မကျပါဘူး ဂင်္ဂါ။ ကျွန်မက အဆိုတော် တစ်ယောက် ပါ။ Heart to Heart ဆိုတဲ့ Restaurant မှာ ညဘက်တိုင်း ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုပါတယ်’

‘Heart to Heart ဆိုတာ ဘယ်နားမှာ လဲဟင်...’

အို... ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက်ရိုးသားညှပ်ဖျင်းသည့် ကျောင်းသားကလေးပါလဲ။

‘Heart to Heart ကို ဂင်္ဂါ တကယ်မသိဘူးလား။ အဲဒီ ဆိုင်က ရန်ကုန်မှာ နာမည် ကြီးပဲ’

‘ဆောရီးပဲ ခရမ်းပြာ၊ ကျွန်တော် တို့ ဆေးကျောင်းသားတွေ က အဲဒီ လိုနေရာမျှ
မှာ တော့ တကယ်ရှောင်တယ်ဗျ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ စာမေးပွဲတွေ နဲ့ ဆေးရုံနဲ့ကျောင်းနဲ့
လုံးချာလည်လိုက်နေ တာနဲ့ Restaurant တွေ ဘာတွေ လဲ သိပ်မရောက် ဖြစ်ပါဘူးဗျ၊
ဒါပေမဲ့ ခရမ်းပြာ သီချင်းဆိုတာ ကိုတော့ ကျွန်တော် လာအားပေးချင်ပါသေးတယ်၊
ကျွန်တော့်ကို လိပ်စာပြောပြထားလေ၊ ကျွန်တော် တစ်ညတော့ ရောက်အောင်လာခဲ့မှာ ပါ...’

‘အိုကေ... ပြောပြထားမှာ ပေါ့...’

ခရမ်းပြာသည် Heart to Heart ရှိရာနေရာကို ပြောပြလိုက်၏ ။

‘အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော် သိပြီ၊ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ် ခရမ်းပြာ...’

ခရမ်းပြာ၏ ရင်ထဲတွင် အလိုလိုနေရင်း နွေးမြဲလှိုက်ဖိုလျက်ရှိလေသည်။ ဒါသည်
ဘဝတွင် ပထမဆုံး ခံစားဖူးသော ချိုမြိန်သည့် ရသတစ်ခုပဲ။ ခရမ်းပြာ၏
အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သော အခါ ခရမ်းပြာသည် သံသေနှင့် အတူ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ကာ...

‘အိမ်ပေါ်တက်ပါဦးလား ဂင်္ဂါ’

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်မိလေသည်။

‘တက်ခွင့်ရရင် တက်ချင်ပါတယ် ခရမ်းပြာ၊ ခရမ်းပြာရဲ့ ဂစ်တာကိုလည်း
လိုက်ပို့ပေးရင်း ပေါ့...’

သူက ပြုံး၍ ပြောကာ ခရမ်းပြာ၏ ဟော်လိုဂစ်တာကလေးကို ပခုံးတွင်
ထမ်းလျက် ခရမ်းပြာ တို့၏ နောက်မှ အသာအယာလိုက်ပါလာလေသည်။ အို...
ဘယ်အချိန်ထိ ခရမ်းပြာတို့နှစ် ယောက် မခွဲနိုင် မခွာရက်နဲ့ အတူတကွ ရှိနေကြဦးမည် နည်း။
ခရမ်းပြာတို့၏ အခန်းဆီသို့ ရောက် လာခဲ့သည်။

‘ခဏထိုင်ပါဦး ဂင်္ဂါ၊ ကျွန်မ ကော်ဖီသွားဖျော်ပေးမယ်...’

သူက မငြင်းပါ။

‘သောက်ခွင့်ရရင် သောက်ချင်ပါတယ် ခရမ်းပြာ’

ဟုရွတ်နောက်နောက်ကလေးပင် ပြောလိုက်သေးလေသည်။ ခရမ်းပြာသည် သူ့ကို မေမေ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ မေမေက ပထမဆုံးအကြိမ်အ ဖြစ် ခရမ်းပြာ အိမ်သို့ ခေါ်လာသော ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက် ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြို ဆိုလက်ခံကာ တရင်းတနီး စကား တွေ ဆိုပါသည်။ ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ပါ မေမေ။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမျှ အချဉ်းကပ်မခံခဲ့တဲ့ ခရမ်းပြာဟာ ဒီနေ့မှ တွေ့ ဆုံလာခဲ့တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် ကို အိမ်တိုင်ရာရောက်ထိ ခေါ်လာခဲ့ ပြီဆိုကတည်းက ခရမ်းပြာ၏ ရင်ထဲ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ခေါ်လာခဲ့ပြီလဲဆိုတာ မေမေ သဘော ပေါက်ပေးပါနော်။

ခရမ်းပြာသည် ကော်ဖီဖျော်ပြီး နေ့ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် သူသည် မေမေနှင့် စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိလေသည်။ သဲသဲ ကတော့ ကလေးပီပီ အောက်သို့ဆင်းကာ ဆော့ကစား နေလေပြီ။ မေမေက...

‘ကဲ... သားလေးကို ကားတွေ ကြားကနေ ကယ်တင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အတွက် သားကို အရမ်းပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ နောက်လည်း လမ်းကြုံသည် ဖြစ်စေ၊ မကြုံသည် ဖြစ်စေ အလည်လာပေါ့၊ တစ်ရက်တော့ အနီတီ သားကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်ပါသေးတယ်...’

ဟုဆိုကာ...

‘သားနဲ့ သမီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦး...’

ဟု လူကြီးပီပီ အလိုက်တသိ ရှောင်ဖယ်ပေးလေသည်။ သူက ပြုံး ကာ...

‘ခရမ်းပြာရဲ့ မေမေက တော် တော် သဘောကောင်းတယ်နော်...’

ဟု ဆိုသည်။ ကော်ဖီကို စိမ်ပြေနေပြေ အချိန်ဆွဲ၍ သောက်နေပုံမှာ သိသာလှလေသည်။ ခရမ်းပြာကလည်း သူ့ကို မပြန်စေချင်သေးပါ။

‘ဒီကပြန်ရင် ဆေးကျောင်းကို ပြန်ရမှာ လား ဂနီ...’

‘မဟုတ်ဘူး ခရမ်းပြာ၊ ဆေးရုံကို သွားရမှာ ၊ အခုလောက်ဆို လက်ချာတော့ လွတ်ရောပေါ့၊ တစ်ရက်တစ်လေတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ လက်ချာထက်အရေး

ကြီးတဲ့အိမ်အလည်လာနေတာ ကိုး...'

ခရမ်းပြာက သူ့ကို ဘာမှတုံ့ပြန်မပြောဘဲ ပြုံး၍ သာနေလေသည်။
ကော်ဖီသောက်ပြီးချိန် တွင် သူက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

'အင်း... ကျွန်တော် ပြန်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ခရမ်းပြာ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော်
အလိုက် မသိရင် ခရမ်းပြာ ကျွန်တော့်ကို နှင်ထုတ်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်...'

'အို... ဘယ်ကလာ နှင်ထုတ်ရမှာ လဲ၊ ရှင် ဆန္ဒရှိရင် နေနိုင်ပါသေးတယ် ဂင်္ဂါ...'

'နေခွင့်ရရင် နေချင်ပါသေးတယ်... ခရမ်းပြာ...'

လူက ပြောရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသော အခါ ဖြူ
ဖွေးစီတန်းနေသော သွားတန်း ကလေးသည် တောက်ပလက်ဖြာ၍ သွားလေသည်။
ခရမ်းပြာသည် သူ၏ ရယ်မောနေဟန်ကို အသာလေးခိုး၍ ကြည့်မိလေသည်။
ဘယ်လောက်ကြည့်လို့ကောင်းတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက် ပါ လိမ့်။

'ဒီညနေဆို ခရမ်းပြာ သီချင်းသွားဆိုရမှာ ပေါ့နော်...'

ဟု သူက မေး၏ ။

'ဟုတ်တယ် ဂင်္ဂါ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ...'

'ကျွန်တော် လာ ဖြစ်ချင် လာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သေချာကြီးတော့
ပြောမထားဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ လာ ဖြစ်ဖို့များ ပါတယ်...'

'ကျွန်မ မျှော်တော့ မျှော်မနေဘူးလေ...'

'ဘာ ဖြစ်လို့လဲ...'

'ဪ... ဂင်္ဂါ လမ်းမှာ ခလုတ်တိုက်မိမှာ စိုးလို့ပေါ့...'

ခရမ်းပြာက ပြောရင်း ခေါင်းကလေး မော့လှန်ကာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ
ရယ်မောလိုက်မိ လေသည်။ ခရမ်းပြာ ရယ်မောသည့်ဟန်ကို သူက မျက်တောင်မခတ်

ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလေ သည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက် နှင့် မိန်းမ တစ်ယောက် ၏ တွေ့ဆုံမှု တွင် တစ်ယောက် ကိုတစ် ယောက် ဘယ်လောက်ထိ ငြိတွယ်မိကြောင်း၊ လိုအပ်မိကြောင်း၊ မခွဲနိုင်မခွာရက် ရှိမိကြောင်းကို တစ်ယောက် ယောက် ရဲ့ နှုတ်ဖျားကနေ ထုတ်ဖော်ပြောပြစရာမလိုပါဘဲလျက် နှစ် ယောက် သား အပြန်အလှန်၊ အလိုလိုနားလည်မိရက်သား ရှိလေသည်။ သို့သော် အနည်းငယ် ကြာလာချိန်မှာ တော့ သူ အားနာလာပုံရကာ...

‘ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် တကယ်ပြန်မယ် ခရမ်းပြာ၊ ညနေကျမှပဲ တွေ့ကြတာ ပေါ့နော်...’

ဟု နှုတ်ဆက်လျက် ပြန်သွားလေသည်။ သူ ပြန်သွားသည်ကို ခရမ်းပြာသည် ဝရန်တာရှေ့ ထိ ထွက်ရပ်မကြည့်သော် လည်း ဧည့်ခန်းမျက်နှာထောင့်အကွယ်ကလေးမှနေ၍ သူ့ကို တိတ်တ ဆိတ် ခိုး၍ ကြည့်နေခဲ့မိလေသည်။ သူ့ကားနီနီကလေး လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီဆိုသော အခါကျမှ ပင် ခရမ်းပြာသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကာ အသစ်စက်စက် ဂစ်တာလေးကို ကောက်ကိုင် ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ် ခပ်တိုးတိုးတီးခတ်မိကာ ညည်းမိလေသည်။

အဲဒီ ညနေမှာ ခရမ်းပြာသည် Heart to Heart သို့သွားဖို့ ခါတိုင်းထက်ပို၍ အလှပြင်နေ ခဲ့မိလေသည်။ ခါတိုင်းဆိုရင်တော့ ဆံပင်ဖွာရရာတွေ ကို ဒီအတိုင်း ကပိုကရီ ဖြန့်ကြဲချထားကာ စပို့ ရုပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီသာ အဝတ်များ လေသည်။ ဒီနေ့တော့ ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ကောက်ကြောင်းအလှ တွေ ပေါ်လွင်စေမည့် ကိုယ်ကျပ်ဂါဝန်ရှည်ရှည်ကလေးကို ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။ အရောင် က မိုးသားပြာပြာအရောင် ။ ခရမ်းပြာသည် ဆံပင်တွန့်လိမ်ဖွာဖွာတွေ အားလုံးကို ခပ်မြင့်မြင့်သိမ်းကာ စုစည်းချည်နှောက်ပစ်လိုက်သည်။ မျက်ခွံတွင် ပြာလွင်သော ပုလဲရောင် လက်လက်ကလေး ခြယ် ကာ နှုတ်ခမ်းကိုတော့ ပန်းရောင် ရွှံ့ရွှံ့ကလေး ဆိုးလေသည်။ ဒီနေ့အဖို့ သီချင်းဆိုရမှာ ကို စိတ် အလှုပ်ရှားဆုံး ဖြစ်၍ နေလေသည်။ Heart to Hear သို့ ခရမ်းပြာ ရောက်ချိန်တွင် လူတိုင်းက အံ့အားတသင့် ချီးမွမ်းကြလေသည်။

‘ဟာ... ခရမ်းပြာ... ဒီနေ့ သိပ်လှနေပါလား၊ ခါတိုင်းနေ့တွေ နဲ့ လုံးဝမတူဘူး၊ အပျံ့စားပဲ ဆရာ...’

‘ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြား ဘာအစီအစဉ် ရှိလို့လဲ...’

စသဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေ ကပင် တစ်ယောက် တစ်ပေါက်

ပိုင်းမေးယူရသည်အထိပင် ခရမ်း ပြာက ထူးခြားနေခဲ့လေသည်။ အဲဒါ ဘာကြောင့် လဲ။

ခရမ်းပြာသည် ဆွဲဆောင်ညှို့ ငင်မှု တစ်ခု၏ အောက်တွင်

တိမ်းမှူးညွတ်ယိမ်းလျက်ရှိနေသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးပါလိမ့်။ ခရမ်းပြာဆီမှာ

အခု ချက်ချင်း ပြောင်းလဲလာခဲ့သော စိတ်ခံစားမှု တွေ ဟာ အချစ်ရှိရာဆီသို့ ရွှေ့လျား

စီးမျောနေခြင်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် အချစ်ကနေ စတင်၍ မြစ်ဖျားခံခဲ့တာလား။

ခရမ်းပြာ သီချင်းဆိုသည့် အလှည့်သို့ မြန်မြန်ရောက်ချင်လှပြီ။ ပရိသတ်တွေ

ထဲမှာ ဂင်္ဂါများ ရောက်နေလောက်ပြီလား။ နှလုံးသားဆီမှ တဒုတ်ဒုတ်မြည်

ဟည်းတုန်ခါသံသည် ဒီနေ့တော့ သိသိ သာသာပင် ကျယ်လောင်လျက်ရှိလေပြီ။

သေချာပါတယ်။ ခရမ်းပြာသည် ဂင်္ဂါအပေါ်တွင် တိမ်း ညွတ်မှူးရီလျက် ရှိနေပြီ။ ထိုစိတ်ခံစားမှု

ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားနှင့် လည်း မည် သို့မျှ မသက်ဆိုင်ပါ။

ခရမ်းပြာ၏ နှလုံးသားနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဂင်္ဂါ၏ စိတ် ခံစားမှု နှင့် လည်း

သက်ဆိုင်သည်ပေါ့။

‘အခုတစ်ခါ သီဆိုဖျော်ဖြေပေးမဲ့သူ ကတော့ Heart to Heart ရဲ့

ပင်ဆိုင်အဆိုတော် ခရမ်းပြာပဲ ဖြစ်ပါတယ် ရှင်...’

ဟူသော အစီအစဉ် ကြေညာသူ၏ အသံတောင်မဆုံးသေးခင် ခရမ်းပြာသည်

ရင်တဒိတ် ဒိတ်ခုန်ကာ စင်မြင့်နားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ

အေးစက်တုန်ယင် လျက်ရှိ၏ ။ ခရမ်းပြာ စိတ်လှုပ်ရှားလှပြီ။ ပြီးတော့ ဂင်္ဂါ၏ မျက်နှာကို တွေ့

မြင်ချင်လှလေသည်။

ခရမ်းပြာသည် စင်ပေါ်သို့ ရောက်ချိန်တွင် ပရိသတ်ထဲသို့ မျက်လုံးကစားကာ

ရှာဖွေလိုက်မိ သည်။ အို. . . ရှင် ဘယ်မှာ လဲ ဂင်္ဂါ။ ဘာလို့များ ဂင်္ဂါကို ဒီလောက်တောင် မျှော်လင့်နေရတာ ပါ လိမ့်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော ကြောင့် ဂင်္ဂါကို ခရမ်းပြာ တော် တော် နှင့် ရှာမတွေ့ .ချေ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို တစ်ခုခု မှာ :ယိုင်းမှဖြင့် ။ ခရမ်းပြာသည် ခုံမြင့်ပိုင်းကလေးတွင် ခြေချိတ်၍ ထိုင်လိုက်ကာ ထုံးစံ အတိုင်း ဟော်လိုဂစ်တာကလေးကို စတင်၍ တီးခတ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဂစ်တာနှင့် ခရမ်း ပြာ ဝတ်ထားသော ဝတ်စုံသည် လုံးဝမလိုက်ဖက်ပါ။

သို့သော် မပြင်စဖူး ထူးထူးခြားခြား အလှပြင်ဆင်ထားသော ကြောင့် ကြော့ကြော့မော့မော့ ကလေးလှနေသော ခရမ်းပြာကို လူတိုင်းက ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြစွာ ပိုင်း၍ ငေးမောလျက်ရှိကြ လေသည်။ ခရမ်းပြာသည် ‘Celine Dion’ ၏ ‘The First Time Ever I Saw Your Face’ သီချင်း ကို စတင်၍ ဆိုသည်လေသည်။ သူလာမှ လာ ဖြစ်ရဲ့ လား မသိပါ။ အင်းလေ . . . ဆေးကျောင်း သား တစ်ယောက် အဖို့ အချိန်တွေ သိပ်ပိုနေတာမှ မဟုတ်တာ။ ခရမ်းပြာသည် စိတ်ကို လျှော့ လိုက်ကာ သီချင်းကို စိတ်ပါလက်ပါဆိုဖို့ ကြိုးစား၏ ။

ခရမ်းပြာ၏ သီချင်းတစ်ဝက်မရောက်တရောက်တွင် ခန်းမထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာသော ဂင်္ဂါ ကို မြုန်းခနဲ တွေ့ .လိုက်ရလေသည်။ စပိုရှက်အဖြူ ဆွတ်ဆွတ်ကလေးနှင့် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီနက် ပြာလိုလို အရောင် ရင့်ရင့်ကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားကာ လက်နှစ် ဖက်နောက်သို့ပစ်လျက် ခရမ်းပြာ ရှိရာဆီသို့ ပြုံး၍ ငေးစိုက်ကြည့်နေသော ဂင်္ဂါ၏ မျက်ဝန်းများ ကြောင့် ခရမ်းပြာ မူးမိုက်၍ သွားလေသည်။ ဂင်္ဂါ. . . ရှင် . . . အဲဒီ လို ပြုံး ပြုံး ကြီးရပ်ပြီး ကြည့်မနေနဲ့လေ။ ရှင် တစ်ခုခု လှုပ်ရှား လိုက်ပါလား။ ဥပမာ ပန်းကုံးကောင်တာမှာ ပန်းကုံးတစ်ခုဝယ်ပြီး ခရမ်းပြာရှိရာ စင်မြင့်ဆီ တက်လာခဲ့ပါတော့လား။

သို့သော် ဂင်္ဂါသည် သူ ဘာလုပ်ရမည် မှန်းကို သိပုံမပေါ်ချေ။ မတ်တပ်ရပ်လျက်သာ ခရမ်း ပြာ သီချင်းဆိုနေသည်ကို ငေးစိုက်နားထောင်လျက် ရှိလေသည်။ ခရမ်းပြာ၏ ရင်ထဲတွင် နှလုံး သားက နရီစည်းချက်မညီမျှစွာ ယိမ်းထိုးခုန်ပေါက်လျက်ရှိသည်။

သူ တစ်ခုခု လာစားတာ မဟုတ် ဘူးလား။ ခရမ်းပြာ သီချင်းဆိုတာကို လာကြည့်ရုံကလေးတင် လာကြည့်တာများ လား။ အဲဒီ လို ဆိုရင်တော့ သူဟာ အင်မတန် ရိုးဖြောင့်လွန်းသူ တစ်ယောက် ပဲ။ စားသောက်ဆိုင်လာပြီး ဘာမှ မစားဘဲ ခရမ်းပြာ သီချင်းဆိုတာကို နားထောင်ရုံသက်သက် မတ်တတ်ရပ်ကာ နားထောင်နေသော ယောက်ျား တစ်ယောက် ကို ခရမ်းပြာ ဒီကြိမ်သာ မြင်ဖူးပါသေးသည်။ သူ့တွင် အတွေ့ အကြုံရှိဟန် မတူချေ။

ခရမ်းပြာ သီချင်းဆိုပြီးသွားချိန်တွင် သူက အားပါးတရပြုံး ကာ လက်ခုပ်တီးလေသည်။ ခရမ်းပြာသည် သူ့ကို လှမ်း၍ ပြုံး ပြကာ လက်ပြလိုက်၏ ။ စင်မြင့်ထက်ဆီကနေ ယောက်ျားတစ် ယောက် ဆီ လှမ်းပြီးပြုံး ပြနုတ်ဆက်တာဟာ ခရမ်းပြာအတွက် ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ အိုး... ဂင်္ဂါ ရှင် ပြန်တော့မလို့လား။ ခရမ်းပြာသည် သူ လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ခန်းမထဲမှ ပြန်ထွက်မည့် ဟန် ပြင်နေတာကို အံ့သြနုမြောစွာ လှမ်းကြည့်နေမိလေသည်။

ထို့နောက် စင်ပေါ်မှ ကပျာကရာ ဆင်းခဲ့ကာ ဆိုင်အနောက်ဘက်မှဝတ်၍ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ လေသည်။ သူ တကယ်ပင် ပြန်တော့မည့် ဟန်ဖြင့် ကားရပ်ထားရာဆီသို့ လျှောက်သွားလျက် ရှိလေသည်။ ခရမ်းပြာ သီချင်းဆိုတာကို လာကြည့်ရုံသက်သက်ပဲ သူ့လာခဲ့တာပါ။

‘ဂင်္ဂါ...’

ခရမ်းပြာသည် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်မိလေသည်။ သူသည် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ...

‘အရမ်းကောင်းတာပဲ ခရမ်းပြာ၊ ခရမ်းပြာ သီချင်းဆိုတာ သိပ်တော် တာပဲ၊ ကျွန်တော် နားထောင်လို့တောင် မဝဘူး...’

ဟု သူက အားပါးတရ လှမ်း၍ ချီးကျူး လေသည်။

‘ပြန်တော့မလို့လား ဂင်္ဂါ၊ စားသောက်ဆိုင်ကိုလာပြီး ဘာမှမစားဘဲ သီချင်းနားထောင်ရုံ နားထောင်ပြီး ပြန်တော့မလို့ပေါ့လေ...’

သူက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်မောလိုက်ပြီး...

‘ဟုတ်တယ် ခရမ်းပြာ၊ ကျွန်တော် အချိန်မရလို့ပါ။ မနက်ဖြန် စာမေးပွဲရှိတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ စာကျက်ဖို့ ချိန်းထားတဲ့အိမ်ကနေ သေလစ်ထွက်လာခဲ့တာ၊ ခရမ်းပြာ သီချင်းဆိုတာလေး ကြည့်ချင်လို့ပါ...’

‘ဪ...’

ခရမ်းပြာ ပင့်သက်ဖြာသွားရလေသည်။ သူဟာ ခရမ်းပြာကို တခြားယောက်ျားတွေ ကို အချိန်တွေ အများ ကြီးပေးပြီး ပိုးပန်းနိုင်မည့် သူ တစ်ယောက် မဟုတ်တာတော့ သေချာလေသည်။

‘ခရမ်းပြာ... ခရမ်းပြာတို့အိမ်မှာ တယ်လီဖုန်း ရှိလားဟင်...’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ ဂရီ...’

‘ကျွန်တော် တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဒီနေ့ည ညလုံးပေါက် စာကျက်ကြမှာ လေ၊ သေတဖြုတ် စာကျက်နားတုန်း ကျွန်တော် သတိရတဲ့အခါ ခရမ်းပြာဆီလှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ချင်လို့ပါ’

‘ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘေးခန်းမှာ တော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ညဉ့်နက်ရင်တော့ သူတို့ကို အားနာဖို့ ကောင်းတယ်လေခေါ်တော့ ခေါ်ပေးနေကျပါ။ ဆက်ချင်ဆက်လိုက်လေ...’

ခရမ်းပြာက ဘေးခန်း၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရွတ်ပြလိုက်၏ ။ သူက ကမန်းကတန်းမှတ်ကာ...

‘ခရမ်းပြာ ဒီနေ့ အရမ်းလှတာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့မျက်လုံးထဲ စွဲသွားတာပဲ၊ ခရမ်းပြာကို လူတွေ က တကယ်အားပေးကြတယ်နော်၊ အားလုံး စားလက်စတွေ ကိုရပ်ပြီး ခရမ်းပြာ သီချင်းဆို တာကို ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေကြတာ၊ ခရမ်းပြာ တကယ်တော် တယ်သိလား၊ ကျွန်တော် အေးအေး ဆေးဆေး နားထောင်ချင်တာ၊ နောက်နေ့တွေ လည်း ကျွန်တော် လာခဲ့ဦးမယ်လေ...’

‘ကောင်းပြီ ဂင်္ဂါ...’

‘ခရမ်းပြာ ပြန်တော့မလို့လား၊ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ပေးရမလား...’

‘ရပါတယ် ဂင်္ဂါ... ကျွန်မ ဒီဆိုင်က ဖယ်ရီနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်တော့မယ်၊ ဂင်္ဂါ စာကျက်ဖို့ရှိတယ် မဟုတ်လား... သွားတော့လေ...’

‘ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ခရမ်းပြာ...’

ဟု ပြောရင်း သူ ကားပေါ်သို့ တက်၏ ။ ခရမ်းပြာကို လက်ပြန့်တဲဆက်ကာ သူ့ကားနီနီ ကလေး တဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ခရမ်းပြာ၏ ရင်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာသည် လှပစွာ ငြိမ်ခနဲ စီးဝင်လာခဲ့သလို ခံစားရလေသည်။ ဒါဟာ အချစ်လား။ အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ အဲဒီ လိုပဲ သိပ်ကို လျင်မြန်တိုတောင်းတဲ့ အချိန်တစ်ခဏကလေးအတွင်းမှာ ပေါ်ပေါက်လာတတ်ပါ သလား။ သူ့ရင်ထဲမှာ ရော ဘယ်လိုရှိသလဲ။ ခရမ်းပြာသည် သူ၏ ဆေးစာအုပ်တွေ လောက် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါရဲ့ လား။

အို... တော် ရုံတန်ရုံ စိတ်ဝင်စားမှု မျိုးနှင့် တော့ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ စာကျက်နေတဲ့ နေရာဆီ ကနေ အခုလို တကူးတကကြီး သူ ရောက်ချလာမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ လည်း ခရမ်း ပြာကို တွေ့ ချင်တဲ့စိတ် ပြင်းပြထက်သန်စွာ ပေါ်လာလို့သာ ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်မှာ ပါ။ ဒီပုံအတိုင်း ဆို နောက်နေ့တွေ လည်း သူ ရောက်လာဦးမှာ ပဲ။ ပြီးတော့ ညကျရင်လည်း ဖုန်းဆက်လိမ့်ဦးမည် ။ သူ ဘာတွေ များ ပြောမှာ ပါလိမ့်။ ခရမ်းပြာသည် အခုကတည်းက သူ့ဖုန်းကို မျှော်လင့်စောင့်စား လျက်ရှိပြီ။

ထိုကလေး ကတော့ ခရမ်းပြာ၏ ဘဝတွင် မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိလွန်းလှပါသည်။ အိပ်မက် တစ်ခု မက်နေရလို့... လူက တိမ်လိပ်တွေ ကြား လွင့်မျောနေရသလို တငြိမ်ငြိမ်ရှိကာ အလိုလို ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးလျက် ရှိလေသည်။

ခရမ်းပြာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးချိန်တွင် နာရီတကြည့်ကြည့်ဖြင့် ဖုန်းကို မသိမသာ မျှော် လေသည်။ ဘယ်အချိန်များ တစ်ဖက်ခန်းက ကလေးမကလေး တံခါးလာခေါက်ကာ...

‘မမ ဖုန်းလာနေတယ်’

ဟု လာခေါ်မလဲဟု တိတ်တခိုး မျှော်လင့်စောင့်စားလျက်ရှိသည်။ ဒါဟာ ခရမ်းပြာရဲ့ ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး မျှော်လင့်တက်ခြင်းပဲ။ ကိုးနာရီခွဲလောက် အချိန်တွင် မျှော်လင့်ထားသော တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏ ။ ခရမ်းပြာ နားစွင့်စောင့်စားနေရာမှ မြဲနိုးခနဲ ထရပ်ကာ တံခါးကို ကမန်းကတန်းဖွင့်လိုက်သည်။

‘မမ ဖုန်းလာနေတယ်၊ ကိုကြီး တစ်ယောက် ပဲ’

ဟူသော ကောင်မလေး၏ စကားကိုအကြား ရင်ထဲထိတ်ခနဲခုန်ကာ ခရမ်းပြာသည် ဟိုဘက်ခန်းကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းဝင်ခဲ့မိလေသည်။ ဖုန်းက နေည့်ခန်းတွင် ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်တွေ က မြဝတီမှလာနေသော တရုတ်ဇာတ်လမ်းတွဲ စိတ်ဝင်စားနေကြသော ကြောင့် ခရမ်း ပြာကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ချေ။ ဖုန်းက ကော့လက်(စ်) ဖြစ်သော ကြောင့် ခရမ်းပြာသည် ဖုန်းကလေး ကို ယူလာကာ ဝရန်တာဘက် ထွက်ခဲ့လေသည်။

‘ဟယ်လို...’

‘ခရမ်းပြာလား၊ ကျွန်တော် ပါ၊ အိပ်နေပြီလား ခရမ်းပြာ’

‘ဟင့်အင်း... မအိပ်သေးဘူး ဂနီ...’

‘ကျွန်တော် လည်း စာကျက်ရင်းနဲ့ ခရမ်းပြာကို သတိရလာတာနဲ့ လှမ်းဆက်လိုက်တာ၊ ခရမ်းပြာ သီချင်းဆိုတဲ့ အသံကလေး ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ကြားယောင်နေတယ်သိလား၊ မနက်ဖြန် လာရင် သူငယ်ချင်းတွေ ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့ရမလား ခရမ်းပြာ၊ မနက်ဖြန်ဆို စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီလေ၊ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်လို့ရတာ ပေါ့...’

‘သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်တာများ ခရမ်းပြာဆီမှာ ခွင့်တောင်းနေရသေးလား’

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ က အရမ်းအစအန သန်တယ်ဗျာ’

တော်ကြာ သူတို့က ခရမ်းပြာကို တစ်ခုခု နောက်လိုက်ရင် ခရမ်းပြာ စိတ်ဆိုးမှာ စိုးလို့ပါ’

ခရမ်းပြာသည် ခပ်သဲ့သဲ့ကလေး ရယ်မိကာ...

‘ဟင့်အင်း... မဆိုးပါဘူး’

ဟု တိုးတိုး ဖြေမိလေသည်။

‘ဟင်... ဘာကို မေးတာလဲ’

‘ဪ... ခရမ်းပြာ ဘာလေးဝတ်ထားသလဲလို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထဲမှာ မြင်ယောင် ကြည့်မလို့ပါ...’

‘ဆံပင်တွေ ကရော...’

‘ဆံပင်တွေ ကတော့ ဒီအတိုင်း ဖွာရရာပဲ ဖြန့်ချထားတယ်...’

‘ခရမ်းပြာ အရမ်းဆန်းတယ်... သိလား၊ အခုခေတ်မှာ

ဆံပင်အဖြောင့်အစင်းတွေ အရမ်း ခေတ်စားနေတဲ့အချိန်မှာ ခရမ်းပြာရဲ့ ဆံပင်တွေ က စပရန်တွေ လို တွန့်တွန့်ကွေးကွေးနဲ့ ခွေလိပ် နေတာကလေးက သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်...’

‘ဟုတ်တယ်... သူများ တွေ ဆံပင်တွေ ဖြောင့်စင်းအိကပ်နေအောင် မီးပူတိုက်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မ ကတော့ ခေါင်းဖြီးဖို့တောင် မလိုဘူးလေ၊ နေရတာ အရမ်းလွတ်လပ်တာပဲ သိလား...’

‘ဟုတ်တယ်... ခရမ်းပြာနဲ့ အဲဒီ ဆံပင်ပုံစံနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ...’

ဆံပင်ပွပွခွေခွေတွေ ကြားထဲမှာ မျက်နှာလှလှကလေးက ထင်းပြီးဝင်ပနေတာပဲ...’

‘မြှောက်တယ်ဟေ့...’

‘မမြှောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ၊ ခရမ်းပြာ တကယ်လှပါတယ်၊ ဆွဲဆောင် မှု လည်း အရမ်းရှိတယ်၊ ကျွန်တော့သူငယ်ချင်းတွေ ကိုတောင် ပေးမတွေ

‘စေချင်ဘူးဗျ၊ ဒီကောင်တွေက ခရမ်းပြာကို အတင်းပိုင်းကြည့်ကြမှာ ကျွန်တော် သဝန်တိုတယ်...’

သူက ‘ကျွန်တော် သဝန်တိုတယ်’ ဟူသော နေရာကလေးတွင် အသံကလေးကို တမင် သက်သက် တိုးဖော့၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရာ ခရမ်းပြာ၏ ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲ ဖိုသွားလေသည်။ သက်တမ်းအားဖြင့် တော့ ခရမ်းပြာနှင့် သူ၏ ခင်မင်မှု မှာ တစ်ရက်သာကြာမြင့်ပါသေးသည်။ သို့သော် ခရမ်းပြာတို့ နှစ်ယောက် သည် ဘာကြောင့် မုန်းမသိ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် သိပ်ကို နားလည်ငြိတွယ်လျက် ရှိလေပြီ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ဂင်္ဂါဘက်မှ ယောက်ျားလေးသံတချို့ကို ခရမ်းပြာ ကြားရလေသည်။

‘ဟေ့ကောင် ဂင်္ဂါ၊ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဘယ်ကို ဖုန်းခိုးဆက်နေတာလဲ၊ ဟာ... ဒီကောင် ထူးတယ်၊ တစ်ခါမှ ခုလို ဖုန်းခိုးမပြောဖူးပါဘူး၊ ဂင်္ဂါ... ဖုန်း ငါတို့ကို ပေးစမ်း၊ ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေတာလဲ...’

ဟူသော အသံတွေ နှင့်အတူ နောက်ပြောင်ရယ်မောသံတွေ ဆူညံလာခဲ့သော ကြောင့်...

‘ခရမ်းပြာ... အနှောင့်အယှက်တွေ လာပြီ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်၊ ကောင်း သော ညပါ... ခရမ်းပြာ...’

ဟု ကမန်းကတန်း နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချသွားလေသည်။ ခရမ်းပြာသည် ဖုန်းကိုပိတ်လျက် အိမ်ရှင်တွေ ကို နှုတ်ဆက်ကာ ကိုယ့်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒီညအဖို့တော့ ခရမ်းပြာအတွက် အရာရာသည် ပြီးပြည့်စုံ လုံလောက်သွားလေပြီ။ ခရမ်းပြာ အိပ်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ ဒါတောင် ပြောလိုမရ။ အိပ်မက်ထဲတွင် ထပ်၍ ဆုံချင်နေပြန်သည်။

